

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Dillard_J_M-StarTrek_VI-Neobjevena_zeme.PDB

PDB Name: Dillard_J_M-StarTrek_VI-Neobjev
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 12.9.2004
Modification Date: 12.9.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

J. M. DILLARD

STAR TREK
VI

NEOBJEVENÁ ZEMĚ

(THE UNDISCOVERED COUNTRY)

Všem příznivcům "Star Treku",
Kteří nezapomněli snít.

Zvláštní poděkování zaslouží: Ralph Winter
Denny Martin Flinn
Mimozemšťané: Dave a Martin
Mike Okuda
Michael Kochman
a můj nejlepší rádce George

Že strach z něčeho po smrti,
z těch krajů neobjevených, z nichž nikdo
se nevrací, nám ochromuje vůli
a dává snášet raděj zla, jež známe,
než přchnout k jiným, o nichž není zpráv?
Tak svědomí z nás ze všech dělá baby,
tak pomyšlením v nedokrevnou šed'
ruměná svěžest odhodlání chřadne,
a podniky, jež mají spár a spád,
se pro ten ohled vychylují z dráhy
a trátí jméno skutku.

Hamlet, III. jednání, 1. scéna

PROLOG

"Kapitán Kirk?" Štíhlá nervózní žena čekala bez úsměvu ve dveřích nemocničního pokoje Carol Marcusové. Jsem Kwan-mei Suarezová, matematicka z projektu Themis."

Kirk k ní přistoupil a uchopil ji za obě ruce. Přestože Kwan-mei měla klidný výraz i hlas, v jejích očích našel stopy tragédie. Ten projev cizí bolesti Kirka vzpamatoval.

Posledních dvacet čtyři hodin - tolik uběhlo od chvíle, kdy mu oznámili, co se stalo Carol - bylo pekelných. Během nekonečné cesty raketoplánem na Hvězdnou základnu 23 měl co dělat, aby úplně neztratil sebekontrolu. Děsila ho představa, že by Carol mohla zemřít, než se k ní dostane.

Trávil svou krátkou dovolenou na Zemi poprvé po šesti letech sám, bez ní. Carol trvala na tom, že musí odjet na Themis zkontrolovat, jak pokračují práce na projektu. Kirk trochu protestoval, ale ona si ten nápad nedala vymluvit. Podle ní to bylo naprosto bezpečné. Themis se nacházela světelné roky daleko od Kudaa i klingonské Neutrální zóny a

v blízkosti dobře chráněné hvězdné základny.

Chtěl jet s ní, jako by ji jeho přítomnost mohla ochránit, ale nemělo to smysl. Měla moc práce a on by strávil větší část dovolené cestou tam a zpátky. Kromě toho, za několik měsíců se k ní měl vrátit natrvalo.

Teď se nemohl zbavit pocitu, že je za celou událost nějakým způsobem odpovědný.

Jemně stiskl Kwan-meiny ruce, jako by u ní hledal uklidnění. "Říkejte mi Jímé, prosím. Carol mi o vás hodně vyprávěla. Vím, že jste dobré přítelkyně."

"Jistě," řekla Kwan-meí váhavě a nejistě na něj pohlédla. Kirk měl dojem, že je normálně velmi rezervovaná a není zvyklá se tak rychle seznamovat. Tohle byly ale zvláštní okolnosti.

"Asi s ní teď budete chtít být sám," řekla, "ale kdybyste chtěl vědět něco bližšího... byla jsem tam taky. Počkám venku."

"Je při vědomí?"

Kwan-meí potřásla hlavou s krátkými černými vlasy zdobenými zlatohnědými proužky.

"Pořád je v komatu. Mluvil jste s doktorem? Víte -"

"Vím jen to, že během posledních dvaceti čtyř hodin nedošlo ke změně," řekl Kirk. Chvilí mlčel, a když nic neřikala, pokračoval: "Budou za chvíli zpátky." Chtěl, aby to znělo klidně, ale přiškrknutý hlas ho prozradil.

S porozuměním přikývla.

V malé místnosti panovalo šero, ale z okna byl nádherný výhled do rozlehlé botanické zahrady ozářené umělým slunečním světlem. Carol ležela na posteli a hrud' se jí zdvihala a klesala za pomoci respirátoru. Z profilu vypadala neskutečně krásně. Jako nádherná, ale chladná socha ze třpytivé slonoviny se zlatými vlasy splývajícími na polštář. Pak se nad ní sklonil, aby ji políbil, a spatřil jizvy znetvořující levou stranu jejího obličeje, pokryté leskle růžovou syntetickou pokožkou starou ne víc než jeden den.

Bez respirátoru nemohla dýchat, protože měla poškozený mozkový kmen. Lékaři se pokoušeli pomocí naklonovaných buněk a léků, podávaných injekčně, stimulovat obnovení poškozené oblasti. Kirkovi řekli, že to bude trvat ještě dlouho, než budou vědět, jestli se Carol uzdraví.

Kirk si sedl na židli u postele a vzal Carol za ruku.

Byla chladná a suchá. Popravdě řečeno, čekal horší pohled. Během bezesných hodin na palubě raketoplánu mu fantazie vykreslila obrazy Carol znetvořené k nepoznání.

Tohle však bylo ještě horší. Lehce jí odhrnul vlasy z hladkého, nezraněného čela, jako by věřil, že ji jeho dotyk může probudit.

Už dlouhé roky s ní trávil každou volnou chvíli. Oba pokládali za samozřejmé, že až Kirk ukončí aktivní službu v Hvězdné flotile, budou spolu. Ona měla svůj výzkum a on zkušenosti z hlubokého vesmíru. Jednou se Carol zmínila, že by mohla využít jeho znalostí a diplomatických schopností v rámci svých projektů. To pomyšlení ho uklidňovalo. Až bude definitivně zbaven velení na Enterprise, Carol mu poskytne možnost uplatnění.

Po celá léta se navzájem obviňovali z touhy po naprosté nezávislosti a z mnoha dalších věcí, včetně ztráty jejich syna. Davidova smrt je podle všeho měla navždy rozdělit, ale ve skutečnosti je svedla dohromady.

* * *

Před deseti lety se Kirk zastavil před domem Carol Marcusové na předměstí Virginie a krátce zaváhal, než stiskl zvonek.

Od Davidovy smrti uplynul téměř rok. Během té doby se Kirk opakovaně snažil Carol kontaktovat. Chtěl být tím, kdo jí tu strašnou zprávu oznámí jako první, ale okolnosti to nedovolily. Teď s ní chtěl mluvit, říct jí, jak se to všechno stalo a sdílet s ní smutek.

A taky porozumět jejímu mlčení. Napadalo ho jediné vysvětlení: že ho viní z Davidovy smrti. Chápal to. I on se nepřímo cítil za jeho smrt zodpovědný, i když čas už trochu zmínil zármutek.

Když Enterprise navázala spojení se Zemí, Carol na jeho volání nereagovala. Teď byl pevně rozhodnut si s ní promluvit, i kdyby ho čekání mělo stát celou dovolenou.

Neměl žádný plán pro případ, že by mu neotevřela. Doufal, že to udělá.

Obrazovka nad zvonkem se rozsvítila, což znamenalo, že si ho majitel domu prohlíží. Pak se na ní objevila Carolina tvář a zase zmizela, než stačil postřehnout její výraz. Žádná slova přivítání, ale aspoň ji viděl. Nevěděl, jestli je to dobré nebo špatné znamení.

Dveře se otevřely. Zadržel dech a vešel dovnitř. Prázdná chodba ústila do velkého obývacího pokoje, kde stála Carol mezi hromadami beden s antigravitačními držadly. Většina nábytku byla odsunuta k jedné stěně. Carol vypadala tak zničeně a vyčerpaně, že na ni Kirk zůstal jen vyděšeně zírat.

"Pojď dál," řekla. Přivítání vyznělo chladně a unaveně. "Předpokládám, že si to musíme odbýt. Víš, že kdybys přijel o den později, už bych byla pryč?"

Kirk se pokusil o úsměv. "Tak to mám štěstí."

"To si nemyslíš. Sedni si." Ukázala na jedinou židli, která nebyla zavalena zavazadly.

Kirk zavrtěl odmítavě hlavou. "Postojím. Ale ty vypadáš, že by sis potřebovala sednout."

"Jak chceš." Unaveně se svezla na židli. Kirk se cítil nesvůj. Toužil se jí dotknout, obejmout ji a podepřít - ale tohle už nebyla ta mladá Carol, která milovala mladého kapitána, ani Carol Marcusová, kterou znal později jako svou přítelkyni a matku svého syna během mise Genesis. Tahle žena byla starší, štihlejší, uzavřená ve svém hněvu a zármutku. Nevěděl, jak se k ní přiblížit.

"Zkoušel jsem se s tebou spojit, když David zemřel," řekl nakonec.

Dívala se za něj na prázdnou bílou zeď. "Když jsem se to dozvěděla, zůstala jsem na Deltě. Po čase jsem se vrátila na Zemi, ale ty už jsi byl zase

pryč."

"Nechával jsem ti celou dobu vzkazy -"

"Dostala jsem je, ale nemohla jsem je číst. Ani dnes to nedokážu, po takové době."

Kirk na ni nejistě pohlédl. Všechna slova, která jí chtěl říct, se mu náhle vypařila z hlavy.

"Carol," začal skoro šeptem. "Když Davida zabili, chtěl jsem ti to říct sám."

"Proč?" Vhlase jí zněl hněv a odmítnutí. A obžaloba.

"Protože to byl náš syn! A protože jsem věděl, jak zemřel -"

"Zabili ho Klingoni. To je všechno, ne?"

Kirk neodpověděl.

"Viš, zní to, jako by sis o mě dělal starosti. Pokud opravdu ano, mohlo tě napadnout, že už tě nechci nikdy vidět. Co po mně ještě chceš, Jime, po takové době? Odpuštění? Rozhřešení?"

"Ne, proto jsem nepřišel."

"Tak proč?"

"Chtěl jsem ti říct, jak David zemřel," řekl pomalu Kirk a snažil se potlačit vlastní hněv a smutek. "Doufal jsem, že by ti to mohlo pomoci. A taky jsem se chtěl ubezpečit, že jsi v pořádku."

"V pořádku?" Carol vyskočila ze židle a hořce se zasmála. "David je mrtvý a ty se ptáš, jestli jsem v pořádku? Vkráčet jsi znovu do mého života a výsledkem byla ztráta Genesis a vražda čtyř mých nejlepších přátel. Zabil je šílenec, který se ti chtěl pomstít. Možná to nebyla tvoje chyba. Ale pak jsem ztratila Davida a něco se ve mně zlomilo... Asi bych neměla obviňovat tebe, ale vždycky jsem se bála, že ho ztratím, když zjistí, že jsi jeho otec. A měla jsem pravdu. Bála jsem se, že odejde na vesmírnou loď. Nikdy mě nenapadlo, že by se mohlo stát něco horšího, že zemře tak strašnou smrtí."

"Zemřel, aby někoho zachránil," řekl Kirk rychle. "Poručíka Saavik. Řekla mi, že zemřel statečně, aby zachránil její život. Stalo se to velmi rychle."

Carolina tvář se zkrabatila. Znovu usedla na židli a schoulila se do sebe. Kirk k ní přistoupil a položil jí ruku na rameno. Neodstrčila ho.

"Myslíš si," řekla nakonec chraptivě, "že když se dozvím, jak se to všechno stalo, že tě přestanu obviňovat? Ale já ti nemůžu pomoci zbavit se pocitu viny. Nedokážu pomoci ani sama sobě." Hlas se jí zlomil v šepot. "Mám v sobě tolik nenávisti... Chtěla bych někomu ublížit - tomu Klingonovi, který zabil Davida, ale ten tu není, tak ubližuju svým nejbližším." Rozplakala se. "Jsou to zvířata. Vůbec si neváží života. Zavraždili mého syna jen tak, ze sportu -"

Kirk ji uchopil do náruče. Pevně se ho chytila a pořád plakala.

"Taky se zlobím," zamumlal. Hladil ji po zádech, jako by konejšil dítě.

"Proč?!" křičela Carol. "Proč zabili zrovna Davida? Proč?!"

* * *

Zůstal u Carol asi hodinu a pak se nechal od Kwan-mei zavést do tiché místnůstky, kde se posadili.

"Vy jste tam byla?" zeptal se Kirk. Kromě tenké jizvy na krku neviděl žádná zranění.

"Ano, byla jsem tam," řekla hlasem plným viny. "Byla jsem hodně poškrábaná, včetně několika zlomenin a modřin. Neomdlela jsem - naštěstí pro ostatní, myslím. Byla jsem schopná zavolat rádiem pomoc a zachránit tak Carol."

Neuvěřitelné, že? Zřítily se na nás zdi a já jsem jen trochu otřesená, to je všechno. Jackson - Jackson Dahl, náš biolog" - z toho, jak vyslovila jeho jméno, Kirk usoudil, že jsou si velmi blízcí - "zlomilo mu to páteř, ale bude v pořádku. Carol je na tom nejhůř. A Sohlar je mrtvý."

"Sohlar?" zeptal se Kirk a zkoušel si vzpomenout, co o tomto Vulkanci vyprávěla Carol.

Kwan-mei se pokusila o úsměv, ale její snaha vyšla naprázdno. Hnědé oči se jí naplnily slzami. "Možná pochopíte, co pro nás znamená jeho ztráta. Carol říkala, že váš první důstojník je taky Vulkanec. Sohlar byl inženýr s neuvěřitelnými schopnostmi. Všichni jsme ho měli moc rádi, i když vůbec neměl smysl pro humor." Její výraz ztvrdl. "Měl rozdrčené nohy a porušenou stehenní tepnu. Vykrvácel a já mu nemohla pomoci. Věděl, samozřejmě, jak to s ním vypadá, ale byl tak klidný... On utěšoval mě..." Ztichla.

Kirk se po chvíli ticha zeptal: "Viděla jste něco během útoku? Nebo jenom ten výbuch?"

"Když na nás poprvé vystřelili, mysleli jsme, že je to zemětřesení. Věděli jsme o Kudau, ale nenapadlo nás, že se odváží zaútočit tak hluboko uvnitř prostoru Federace, pokud nejsou úplní blázni..." Potřásla hlavou. "Běžela jsem k oknu, abych se podívala, co se děje. Ještě než se budova zřítíla, viděla jsem záblesky phaserů přicházející z nebe."

"Viděla jste loď?"

"Ne, neviděla, jen výstřely z phaserů."

"Pak museli být mimo atmosféru."

"Ne." Zavrtěla nesouhlasně hlavou. "Bylo to hodně divné. Sohlar si toho taky všiml a mluvili jsme o tom. Záblesky z phaserů jsme viděli velmi jasně. Vypadalo to, jako by se tvořily pod mraky, jako by ty lodě byly prostě neviditelné a výstřely přicházely odkud."

Kirk soucitně přikyvoval, ale ničemu z toho nevěřil. To, co Kwan-mei tvrdila, bylo nemožné. Klingonské lodě nemohly střílet, dokud byly zamaskované - ani jiné lodě ve Federaci nebo Romulanské říši. Po tom, čím prošla, se Kirk jen těžko mohl spolehnout, že mu přesně vyličí, co se stalo.

"Kapitáne Kirku?"

Otočil se a uviděl lékařku stojící za ním.

"Admirál Cartwright by s vámi rád mluvil, pane," řekla. "Pojďte se mnou, prosím."

Dovedla ho do prázdné ordinace, kde se na obrazovce rýsovala tmavá tvář admirála Cartwrighta, a tam ho opustila.

"Jime," řekl admirál. "Slyšel jsem o Carol. Je mi to moc líto. Jak je jí?"

"Beze změny," řekl Kirk bezvýrazně. "Ještě musíme několik dní počkat."

"Je mi to líto," opakoval Cartwright změněným tónem a Kirk pochopil, že chce mluvit o něčem jiném než o Carol. "Potřebujeme tě tady, Jime. Nevola bych tě v téhle situaci, ale rozkaz vydal sám kontradmirál Smillie. Něco se děje, něco velkého."

"Klingoni," řekl Kirk. "Nejdřív Kudao, pak Themis. Myslím, že to s tím souvisí, ne?"

"Je to ještě tajné, Jime. Já opravdu nevím, ale - mezi námi - moc by mě to nepřekvapilo."

Zbláznili se? O co jim jde? řekl málem nahlas Kirk, ale bylo to zbytečné. Vzkaz od Klingonů byl naprosto jasný.

Před třemi týdny Klingoni zmasakrovali lidské osadníky na Kudau hluboko uvnitř prostoru Federace. Vyzvolalo to masivní protest, zvlášť poté, co byly zveřejněny snímky hrůzného mučení, se kterými se podařilo uprchnout zvláštnímu zpravodajovi a které byly brzy převzaty všemi médii ve Federaci. Vlády Země a Kudaa došly rychle k závěru, že toto krveprolití odpovídá předchozím upozorněním Organianců, že Klingoni si přejí vyprovokovat válku.

Klingonská říše vydala oficiální prohlášení, že za masakr na Kudau jsou zodpovědní piráti a klingonská vláda s tím nemá nic společného. Formálně jistě ne, myslel si Kirk, ale stejně jako mnozí další ve Federaci nepochyboval o tom, že Říše je do celé záležitosti tajně zapletena. Viděl snímky mučených a jejich mučitelů a v duchu se mu vybavila tvář Kruga, velitele Klingonů, který vydal rozkaz k zavraždění Davida. Bylo těžké ubránit se nenávisti. Ty klingonskej bastarde, zabils mi syna...

Věděl, že Carol ty snímky taky viděla a prožívala stejné pocity, ačkoli se při rozhovorech tomuto tématu oba vyhýbali.

Cartwright na obrazovce řekl: "Podívej, posíláme pro tebe raketoplán. Vyzvednou si tě v nemocnici. Omlouvám se. Jestli ti mohu nějak pomoci..."

Kirk se napřimil. "To je v pořádku."

Admirál přikývl a obrazovka potemněla.

Kwan-mei na něj čekala tam, kde ji opustil. Ještě než si Kirk stačil sednout, zeptala se: "Musíte odjet, že?"

Kirk smutně přikývl. "Nechci, ale je to nutné."

"Velitelství Hvězdné flotily." To bylo tvrzení, ne otázka. Kwan-mei sevřela malé ruce a pohlédla na zed' nad Kirkem.

"Bude válka. Je to tak?"

Kirk chvíli mlčel a pak zamumlal: "Já nevím."

"Proč?" zašeptala a tvář měla náhle plnou hněvu. "Proč nás chtějí všechny zabít? Proč chtějí válku?"

Kirk odvrátil pohled.

Ovládla se a omluvně se usmála. Dotkla se jeho ruky. "Jestli se Carol probere, zatímco budete pryč, řeknu jí, že jste tu byl."

1. KAPITOLA

Na palubě vesmírné lodi Excelsior právě kapitán Hikaru Sulu zvedl svůj šálek čaje z postranního opěradla velitelského křesla, malinko usrl a rozhlížel se přitom po můstku. Kousek od něho si vědecký důstojník, velitel Valtane, nepřítomně kroutil svůj tmavý knírek mezi ukazováčkem a palcem levé ruky a studoval přitom zprávu, která právě přišla z vědeckého oddělení.

Sulu tu zprávu ještě neviděl, ale předpokládal, že tříletá mise Excelsioru v Reydovanském sektoru se chýlí ke konci. Sulu si musel přiznat, že je velmi pyšný na svou loď i posádku. Obojí se během uplynulých tří let ukázalo v tom nejlepším světle. Taky si v té chvíli vzpomněl, že byla doba - před více než deseti lety - kdy téměř ztratil naději, že někdy tuto loď získá pod své velení. Nikdy toho však nelitoval. Tehdy pomáhal kapitánu Kirkovi a dalším členům posádky Enterprise při záchraně Spocka z Genesis, ačkoli to znamenalo, že Excelsior zcela jistě dostane kapitán Styles a Sulu se bude muset spokojit se službou pod Kirkovým velením. Trvalo více než rok, než byl Styles jmenován členem velitelství Hvězdné flotily a Sulu získal postavení, které mu bylo přislíbeno téměř o dva roky dříve. Kapitán se lehce usmál, když si vzpomněl na Scotta, jak si z Excelsioru utahoval. "Necky plné šroubků," nazval ho tehdy inženýr. Excelsior měl mnoho příležitostí dokázat, že je víc než jen to. Kdyby tak mohl vzít Scotta na prohlídku dnes.

Valtane si tiše odkašlal a začal si mnout knírek rychleji. Sulu se krátce usmál, ale ten úsměv zmizel tak rychle, že si ho Valtane nemohl všimnout. Sulu požadoval jako vědeckého důstojníka Vulkance, ale v té době nebyl žádný k dispozici. Teď byl rád, že získal právě Masouda Valtana. Valtane byl Rigellian, příslušník národa, který se vyvinul z pozemských kolonistů, a byl to velmi statečný a vyrovnaný muž. Co se týkalo vztahů s posádkou, choval se velmi odtahitě, ale po odborné stránce se mu nedalo nic vytknout. Jeho zaujetí pro práci zacházelo tak daleko, že se jednou hlásil v nemocnici se zlomeným nosem. Když se ho doktor zeptal, jak se mu to stalo, stydlivě přiznal, že se při chůzi začel do vědecké zprávy a nevsíml si lodní přepážky. Vůbec neprojevoval smysl pro humor, alespoň se s tím u něho Sulu nikdy nesesetkal, a jeho komentáře Suluovi připomínaly jistého Vulkance, na kterého velmi rád vzpomínal.

Excelsior a jeho posádka strávili tři roky mapováním Reydovanského sektoru, který byl poměrně málo osídlen a téměř nezajímavý pro kohokoli kromě xenogeologů, jako byl Valtane. S výjimkou neobvyklého složení atmosféry mnoha planet tu nebylo nic zajímavého až na fakt, že některé oblasti hraničily s klingonským prostorem.

Za normálních podmínek by tento fakt neznamenal nic víc než zvýšenou ostražitost. Ale vztahy mezi Klingonskou říší a Federací měly k normálu daleko. Ve světle posledních událostí a organianských zpráv Sulu nařídil žlutý poplach pokaždé, když se Excelsior přiblížil k Neutrální zóně, oddělující klingonské území od prostoru Federace. K oběma incidentům došlo v době, kdy se už Excelsior nalézal v tomto sektoru. Sulu si soukromě myslel, že kdyby měl méně obranyschopnou loď, celá mise už by byla dávno odvolána a museli by se vrátit domů.

Během několika uplynulých týdnů, kdy loď navštívila Beta kvadrant v blízkosti klingonských hranic, vládlo na palubě

velké napětí. Vztahy mezi Klingony a Federací se výrazně zhoršily už před dvaceti lety, když Sulu sloužil jako poručík na palubě Enterprise, povoláné tehdy k ochraně planety zvané Organia. Tehdy se válka zdála nevyhnutelná.

A teď to vypadalo podobně. Ještě jeden takový útok a nebude cesty zpět. A bez Organianců, jaký zásah shůry by ji mohl odvrátit? Excelsior byl zatím střetnutí s Klingony ušetřen. Nic se nedělo. Posádka odpočívala po splnění posledních povinností. Na můstku panoval klid. V mnoha směrech to byla snadná mise, ale čas od času vznikalo mezi posádkou podivné napětí, způsobené monotónní činností bez jakéhokoli oživení - jinak řečeno, byla to občas pěkná nuda.

Tři roky bez sebemenšího incidentu, bez dobrodružství. Měli bychom být rádi, přesvědčoval se Sulu, ale nemohl se ubránit srovnání se životem na Enterprise. Nezdálo se mu, že by tato mise Excelsioru mohla mít nějaký zásadnější význam.

Skoro jako by doufal, že se ještě něco stane. Něco, co uvolní napětí na můstku.

Za ním se Valtane hlasitě nadechl. Sulu potlačil úsměv. Znal už velmi dobře svého vědeckého důstojníka, a ačkoli se nestali přáteli, chovali se k sobě se vzájemnou úctou a respektem. Celá posádka, kromě Valtana, byla ráda, že mise končí. Valtane jediný zcela ignoroval hrozbu plynoucí z blízkosti Klingonů a soustředil se pouze na shromažďování dat o Reydivanském sektoru. Loď se nacházela příliš daleko od kterékoli z hvězdných základů nebo obydlených planet, kde by si mohli odpočinout. Sulu však pochyboval, že si toho Valtane všiml. Vždycky si myslel, že Spock nikdy nepožadoval dovolenou, protože je Vulkanec. Teď měl pocit, jestli to není povahový rys všech vědeckých důstojníků.

Valtane přešel můstek a podal kapitánovi svazek papíru. Sulu si ho vzal a podíval se na obsah. Jeho předpoklad se potvrdil. Údaje signalizovaly, že dokončili celkový průzkum sektoru, a potvrdily, že se zde nenacházejí žádné planety s přijatelnou atmosférou. Excelsior byl vybaven nejmodernějšími senzory, které dokázaly provádět neuvěřitelně podrobné analýzy na obrovské vzdálenosti. Byly mnohem účinnější než standardní vybavení ostatních lodí.

Sulua potěšila bezchybná práce posádky i lodí a vzhledl k Valtanovi. "Domnívám se, že tímto je naše práce v tomto sektoru u konce."

Valtane přikývl, skryl povzdech a v očích se mu odrážela stejná hrdost, jakou cítil Sulu. "Padesát čtyři planet i s jejich atmosférickými anomáliemi. Naše vybavení pracuje skvěle."

"Je čas zamířit k domovu," začal Sulu. "Tři roky je -"

Prerušil ho slabý, kvílivý zvuk. Valtane se zamračil.

Sulu se podíval na svůj šálek poskakující na talířku a vzápětí mu došlo, že celá loď vibruje. Ohlédl se za Valtanem, který spěchal ke svému stanovišti.

Vibrace rychle silily a za chvíli se loď otřásala, jako by se měla rozpadnout na kusy. Šálek praskl a tmavá tekutina vytekla na opěradlo a Suluovi na ruku.

Valtane se snažil od svého stanoviště překřičet rámus. "Zachytil jsem energetickou vlnu ze směru 2-4-0.6 na levoboku -"

"Na obrazovku!" zavelel Sulu.

Hlavní obrazovka zazářila a na ní se objevil obrovský rotující útvar z rozžhavených plynů a trosek.

"Můj bože," vydechl Sulu. A vzápětí vykřikl: "Štítý!" Světla na lodi zablikala a pak zaplála rudě, protože lodní počítač rozpoznal nebezpečí.

Excelsior se otřásal a nakláněl se na pravobok. Sulu se držel svého křesla a pozoroval ten bláznivý rej - stíny tančící na stěnách v rudém světle, jak se Valtane a další lidé na můstku marně pokoušeli něčeho zachytit a kouleli se po podlaze.

Loď se pomalu začala narovnávat a uklidňovat. Sulu se natáhl a podal ruku vědeckému důstojníkovi. Přitom se pátravě rozhlížel po můstku. Žádná vážná zranění, jen Janice Randová seděla na zemi a ohmatávala si nos, jako by se chtěla ujistit, že je celý a na svém místě. Ostatní členové posádky už byli na nohou a snažili se zjistit rozsah poškození. Ještě pořád kvílela siréna.

"Co to, k čertu, bylo?" zeptal se Sulu a v té chvíli se loď znovu otřásla pod dalším nárazem.

Od navigačního stanoviště se ozval Halkanec Lojur: "Kapitáne, kormidlo nereaguje."

"Pomocné trysky na pravoboku. Otočte ji čelem k vlně!"

"Kapitáne Sulu!" Z reproduktoru na opěradle jeho křesla se ozval slabý hlas. Sulu zaslechl sykot unikající chladicí kapaliny z porušených uzávěrů v podpalubí. "Tady strojovna. Co se to tam u vás děje -"

Excelsior se otřásl a reproduktor oněměl. Sulu se pevně chytil křesla a vykřikl: "Čtvrtinu impulzní rychlosti!"

To zabralo. Loď se naposledy otřásla a uklidnila se.

Siréna zmlkla, červené osvětlení zmizelo a bylo nahrazeno normálními světly. Sulu i posádka chvíli napjatě čekali.

Loď zůstávala v klidu. Najednou se všichni rozhovořili.

"Hlášení škod," řekl Sulu. Snažil se, aby jeho hlas zněl normálně.

"Vypadá to, že je všechno v pořádku, kapitáne," hlásila Janice od komunikačního stanoviště. "Všechny systémy jsou pod kontrolou."

Sulu se otočil k Valtanovi, který už pracoval na svém stanovišti. "Neříkejte mi, že to bylo nějaké pole asteroidů."

"Ne, to ne." Valtanův hlas zněl udiveně. "Ta vlna vznikla na 3-2-3.7-5, což je" - otočil se s ušaslým výrazem ke kapitánovi - "klingský měsíc Praxis. Chudý na původní formy života, ale -"

"Využívaný jako zdroj energie," dokončil Sulu. "Praxis je klíčovou součástí jejich energetické produkce." Odmlčel se a vzpomněl si na své přání, aby se stalo cokoli, co by je vyrušilo z monotónnosti. Jak se to dříve říkalo na Zemi? Bud' opatrný, když si něco přeješ...

Otočil se k Randové. "Pošlete zprávu klingským představitelům: Tady Excelsior, vesmírná loď Federace prolétající Beta kvadrantem Reydivanského sektoru. Zachytili jsme velkou explozi ve vašem prostoru. Potřebujete pomoc?"

Janice se chvíli činila na svém stanovišti a pak ohlásila: "Hotovo, pane."

Sulu zachytil Valtanův tázavý pohled. "Nějaké další údaje, pane Valtane?"
Vědecký důstojník se otočil ke svému stanovišti a chvíli studoval údaje. "Potvrdil jsem zdroj té vlny, pane, ale..."
Větu však nedokončil, překvapeně zamrkal a zamračil se na obrazovku.
"Co se děje?" zeptal se Sulu.
Valtane se narovnal a otočil se ke kapitánovi. "Nemohu potvrdit existenci měsíce Praxis."
Sulu ztuhl a nevěřícně na něj zíral. Pak vstal, přešel k němu a podíval se na údaje.
"Prověřil jsem senzory podle Amritského solárního systému. Jsou v pořádku," poznamenal Valtane. Sulu chvíli hleděl na obrazovku a pak prověřil souřadnice sám. Valtane měl jako vždy pravdu.
Sulu se díval do prázdného prostoru.
"Zvětšit," rozkázal. Valtane mlčky provedl rozkaz. Obraz chvíli kolísal, pak se ustálil a ukázal shluky mrtvých skal, které zdaleka netvořily kouli. Vypadalo to, že tři čtvrtiny hmoty měsíce zmizely. "Praxis?" zeptal se nevěřícně Sulu, ačkoli znal odpověď.
"To, co z něj zbylo." Valtanův hlas zněl hluše.
"Kapitáne," ozvala se Janice. "Máme tady odpověď od klingonského Nejvyššího velení."
Sulu se vrátil ke svému křeslu a usedl. "Na obrazovku."
Hlavní obrazovka se rozsvítila, ale obraz byl příliš roztrásený a rozmazaný. Pak si Sulu všiml, že se v dolní části zdvihá ze země postava. Divoký pohled rozčuchaného klingonského důstojníka - Sulu nedokázal rozpoznat jeho hodnot - zíral slepě na posádku Excelsioru, zatímco se muž snažil udržet rovnováhu. Na jeho tváři se náhle objevil výraz, který Sulu nikdy u Klingona neviděl - strach.
"Nebezpečí!" zachraptěl, ačkoli ho v rachotu skoro nemohli slyšet. "Došlo k nehodě -"
Obrazovka zablikala a obraz zmizel.
Ve stejném okamžiku se na ní objevila jiná klingonská tvář. "Hovoří brigádní generál Kerla, mluvčí Nejvyššího velení."
Kerlovy dlouhé tmavé vlasy spadaly na mohutná ramena. Suluovi připadal na takovou funkci mladý, ale jeho kontrolovaný hlas prozrazoval, že je zvyklý velet. "Na měsíci Praxis došlo k bezvýznamné nehodě. Celou situaci máme pod kontrolou."
Fajn, chtělo se Suluovi poznamenat. Proto mi to málem roztrhalo loď na cucky.
"Nepotřebujeme vaši pomoc. Zachovejte ustanovení smlouvy a nevstupujte do Neutrální zóny." Klingon se odmlčel.
"Konec zprávy."
Generálova tvář zmatněla a pak zmizela úplně. Sulu ještě chvíli hleděl na tmavou obrazovku a přemýšlel o tom, co právě slyšel. Příliš tomu mladému Klingonovi nevěřil. "Bezvýznamná nehoda!"
Tato 'bezvýznamná událost', jak se mu to jevilo, byla jednota z těch, které mohou pomoci při jednání o míru, nebo rozpoutat válku. Teď tu byla příležitost vykonat něco významného pro celý vesmír - a Sulu se rozhodl té příležitosti využít.
Janice přerušila tok jeho myšlenek. "Nahlásíme to, pane?"
Sulu se k ní otočil. "Děláte si legraci? Pošlete velitelství Hvězdné flotily následující vzkaz..."
* * *
Doktor Leonard McCoy vešel do zasedací místnosti na velitelství Hvězdné flotily v San Francisku. Byl pořádně rozladěný, a to hned z několika důvodů. Donutili ho ukončit zaslouženou dovolenou, kterou trávil rozmazlováním dětí své dcery Joanny, o den dříve, musel projít čtyřmi bezpečnostními prohlídkami, než se vůbec dostal na tohle prokleté zasedání, a navíc věřil ve vzduchu potíže. Atmosféra v místnosti působila obzvlášť zlověstně díky počtu přítomných, 'hlavounů' - včetně admirála Cartwrighta, který seděl v blízkosti řečnického pultu. McCoy okamžitě pochopil, že začínají nepříjemnosti. Tři měsíce do výslužby a Hvězdná flotila je klidně zase pošle na smrt.
Překvapilo ho, když si všiml Scotta, Uhury a Chekova, vedle kterých ještě zůstala dvě volná místa.
"Doufám, že jedno z nich je pro mě," zašeptal McCoy Uhře. Usmála se - trochu úzkostlivě, jak si doktor všiml - a ukázala na místo vedle sebe. "Má někdo z vás představu, o co tady jde?"
Scott, jehož široká, ruměnná tvář byla zakaboněná, mu pošeptal: "Člověče, copak vůbec nesledujete zprávy? Tohle se může týkat jen jediné věci."
McCoy pokrčil rameny. "Vyhýbám se jim, jak jen můžu. Jediné, o čem se pořád mluví, je tragédie na Kudau."
"Myslím, že půjde právě o tohle, doktore," přidal se Chekov, který se tvářil stejně vážně jako všichni v místnosti.
Scott se naklonil těsně k McCoyovi a zašeptal mu do ucha: "Válka. O to jde."
"Ne!" Doktor se odtáhl, protože to nechtěl dál poslouchat. Nemohl myslet na válku, ne teď, když trávil čas tím, že učil svou vnučku plavat. "Scotty, to nemůže být pravda. Vždyť jsme s Klingony -"
"Copak jste neslyšel o útoku na Themis?"
"Themis?" zamrkal překvapeně doktor. "Staral jsem se o vnučata, nesledoval jsem zprávy. Chcete říct, že Klingoni -"
"Zaútočili na další planetu," dokončil Chekov. Je řídká obydlená, převážně vědci, a je daleko od hranice. Ta novinka přišla před několika hodinami, ačkoli se to stalo už před dvěma dny."
"Další útok," zašeptal doktor a zavřel na chvíli oči. "Byl někdo zabít?"
"Jo," řekl Scott zuřivě. "Jeden z vědců. Jejich projekt se týká zemědělství. Klingoni neměli žádný důvod na ně zaútočit."
"Můj bože, to je strašné. Ví se jistě, že klingonská vláda -"
"Ne, neví," vložila se Uhura do rozhovoru a naklonila se k nim. "Někteří z vědců tvrdí, že viděli klingonské lodě, ale nebylo to potvrzeno -"
"Jaký další důkaz potřebujete?" ozval se Scott hněvivě. "Faktem je, že Klingoni chtějí vyprovokovat válku. A s tím, co zjistili Organianci -"

"Mlčte, Scotty," zarazila ho Uhura. "Když Smillie přijde a řekne, že jsme ve válce, tak budeme válčit. Do té doby mám - technicky vzato - stále dovolenou a slyšela jsem jen o Kudau a Klingonech."

Scott si s nesouhlasným odkašláním poposedl.

"Dobře, ale kde je Spock?" zeptal se McCoy s chabým pokusem o humor. Vulkanec opustil Enterprise už před šesti týdny, ačkoli ostatní dostali volno jen na dva. Požádat o dovolenou, to bylo u Spocka velmi neobvyklé, a McCoye by zajímalo, co za tím vězí.

Chekov zavrtěl hlavou. "Nikdo ho neviděl. Nevěřím, že přijde."

"Vážně?" zvedl McCoy překvapeně obočí a v té chvíli spatřil Kirka jak vchází do dveří. "Haló, Jime! Tady!"

Kirk k nim pomalu došel a tvářil se pohřebně. Vyměnil si s Cartwrightem pohled, kterému McCoy nerozuměl, pak se posadil a krátce jim kývl na pozdrav. Zjevně myslel na něco jiného než na toto shromáždění. McCoy věděl, že v něm události na Kudau vyvolaly bolestné vzpomínky na Davidovu smrt, stejně jako u Carol Marcusové. A teď ten útok na Themis. Nebylo divu, že Jim vypadal, jako když jde na pohřeb.

Nebo měl možná Scotty s tou válkou pravdu, napadlo náhle McCoye a otrásl se hrůzou, a Jim už to ví.

"Co se děje?" zeptal se Kirk bez zájmu.

"Možná pořádají večírek na oslavu našeho odchodu do důchodu," poznamenal doktor lehce.

Ostatní také vycítili, že kapitán není v dobrém rozpoložení, a Scott se ho pokusil rozesmát.

"To je kvůli mně," řekl důvěrně, "právě jsem koupil loď."

Uhura si povzddechla: "Doufám, že to nebude dlouho trvat. Mám vést seminář na Akademii."

Tak tohle je její představa prázdnin, pomyslel si McCoy ironicky, ale Chekov se mezitím naklonil ke kapitánovi a zeptal se vážně: "Kapitáne, není tohle zasedání určeno pro členy Nejvyššího velení?" Kirk se rozhlédl kolem a přikývl. "A pro nás, jak se zdá."

"Tak, když jsme všichni tady," řekl McCoy, "kde je Sulu?" Mínil to napůl jako žert, protože Sulu opustil Enterprise už před deseti lety a stal se kapitánem na Excelsioru. Přesto bez jeho přítomnosti připadala McCoyovi posádka neúplná.

Kirk jen zamumlal: "Kapitán Sulu má své úkoly. Neviděli jste někdo Spocka?"

Chekov se nadechl k odpovědi, ale vtom vešla mladá žena - kontradmirálův pobočník – a s vážnou tváří poklepala kladívkem na řečnický pult, aby upoutala pozornost přítomných.

Dítě, pomyslel si McCoy znechuceně, vždyť je to ještě dítě.

"Toto jednání je přísně tajné," řekla. "Nebude pořízen žádný záznam. Dámy a pánové, přichází nejvyšší velitel."

Nejvyšší velitel Hvězdné flotily se choval daleko méně obřadně než jeho pobočník a nevyžadoval takové chování ani od ostatních. Konradmirál William Smillie byl nejmladší velitel, jaký se kdy ocitl ve vedení Hvězdné flotily. McCoy ho měl raději než jeho předchůdce už jen z toho důvodu, že Smillie mluvil vždy stručně a k věci.

Věrný této zásadě zahájil Smillie krátce: "Vážení přítomní. Pokusím se vysvětlit náš problém co nejstručněji. Klingonské říši v této chvíli zbývá méně než padesát let života."

Mezi sedícími to zašumělo překvapením. McCoy by se byl málem usmál, kdyby necítil takový zmatek. Pokoušel se zachytit Scottův pohled, aby mu naznačil: podívejte, já vám to říkal. Ale inženýr zíral upřeně na admirála.

"Detaily vám upřesní zvláštní zmocněnec Federace," pokračoval admirál.

Tentokrát reagovali přítomní méně bouřlivě, ale McCoy si všiml, jak Kirk zadržel dech, když se za řečnický pult postavil Spock.

"Dobrý den," pozdravil Spock a doktorovi se zdálo, že to znělo téměř ironicky. Spojení myslí, ke kterému došlo, když byl nositelem Spockovy katry, zřejmě zanechalo na Vulkanci stopy.

"Před dvěma měsíci zaznamenala loď Federace výbuch na klingonském měsíci Praxis. Jsme přesvědčeni, že k němu došlo v důsledku nadměrné těžby a nedostatečných bezpečnostních opatření. Reaktor explodoval, zamořil atmosféru domovské planety Klingonů a výbuch způsobil nestabilitu její oběžné dráhy. Pokud se tato dráha neupraví, dojde ke změnám v klimatu a v důsledku toho pravděpodobně i ke kolapsu jejich zemědělství. Zničení měsíce Praxis znamená ztrátu téměř 80% zdrojů energie - měsíc byl jedním z jejich největších a nejlépe dostupných zdrojů dilithia - a znečištění atmosféry. Jejich zásoby kyslíku budou vyčerpány za méně než padesát let. Vzhledem k převažující orientaci na válečnou techniku nemá nyní klingonská vláda prostředky na zvládnutí katastrofy takového rozsahu. Minulý měsíc jsem na žádost... vulkanského velvyslance zahájil rozhovory s Gorkonem, kancléřem klingonské Nejvyšší rady. Navrhl jednání."

"Jednání o čem?" zeptal se někdo od levé strany stolu.

Spock tím směrem pohlédl a setkal se s očima admirála Cartwrighta.

"O odstranění našich stanic a hvězdných základů podél klingonské Neutrální zóny," odpověděl Vulkanec. "A o ukončení sedmdesáti let trvajícího nepřátelství, které si Klingoni už nemohou dále dovolit."

"A přestat úplně počítat s Organianci?" zeptal se kdosi.

Spock přikývl. "Ve svědě posledních událostí na Kudau a Themis, poměrně nechráněných hraničních světech, to vypadá rozumně. Všechny snahy Federace kontaktovat Organiance ohledně klingonského porušení smlouvy byly neúspěšné. Zřejmě už nejsou schopni nebo ochotni dělat dále prostředníky mezi námi a Klingony a spolupracovat na odvrácení války."

Sálem proběhla vlna mumlání, které utichlo, když Spock pokračoval.

"Jestliže Klingoni navrhnou mír, mohli bychom shromáždit prostředky, které by Federaci umožnily vyrovnat se s naléhavými ekonomickými a sociálními problémy..."

"Bille," oslovil kapitán, kterého McCoy neznal, vyděšeným hlasem Smillieho, "mluvíme tady o odzbrojení Hvězdné flotily?"

McCoy mladého kapitána pozoroval a říkal si, že asi patří k malé, ale hlasité skupině, která se snažila obrátit cíle

Hvězdné flotily od průzkumných úkolů k rozšiřování vojenské síly. McCoye vyděsilo, když zjistil, že ve Federaci existuje takové křídlo, že takové barbarské názory mohou přežívat v civilizovaném světě.

Admirál Smillie mu přísně odpověděl: "Fakta hovoří spíše pro vědecké a průzkumné programy, kapitáne.

Admirál Cartwright rozčileně vstal. "Musím protestovat! Nabídnout Klingonům útočiště v prostoru Federace je sebevražda. Nejsou schopni soužití. A když odzbrojíme Flotilu, budeme zcela bezbranní vůči všem agresivním druhům vedeným bezzásadovými tyrany se zálskem na naše teritorium. Teď je tu příležitost uvalit na obchod s Klingony embargo, aby rychleji vyčerpali vlastní zdroje, a srazit je na kolena. Možná najdeme i způsob, jak v této záležitosti spolupracovat s Romulany, neboť Klingoni v zásadě spoléhají na obchod s nimi. Pak budeme moci diktovat podmínky."

Několik přítomných projevilo hlasitě souhlas, ale většina tiše naslouchala, včetně McCoye. Na jednu stranu s Cartwrightem souhlasil. Viděl výsledky klingonské proradnosti na vlastní oči. A taky, proboha, viděl, co udělali Davidu Marcusovi. Ale nelíbil se mu Cartwrightův tón, ta čirá nenávist v admirálových slovech.

Když pomyslel na Davida Marcuse, bleskl doktor pohledem po Kirkovi. Kapitán se tvářil klidně, ale hleděl na Spocka tak intenzivně, že by ten pohled roztavil i transparentní aluminium.

Smillie počkal, až se Cartwright posadí, a řekl: "Hvězdná flotila je pod civilní kontrolou, admirále Cartwrighte. Rozhodnutí bude politické, ne vojenské - a navíc už bylo rozhodnuto."

"Pane," ozval se Kirk naléhavě.

Smillie se k němu otočil. "Kapitáne Kirku?"

"Pane, nejsem diplomat, ale Klingoni nejsou důvěryhodní. Jsem nucen souhlasit s admirálem Cartwrightem. Je to" - Kirk hledal správná slova - "strašná, strašlivá představa..."

Mladá žena se naklonila ke Smillieho uchu a něco mu pošeptala. Admirálův výraz trochu změkkl a on pohlédl zpět na Kirka. "Váš syn byl zabit Klingonem, že, kapitáne Kirku?" zeptal se s účastí v hlase.

Při té otázce vzkypěla McCoyovi vztekem krev v žilách. Myslel si, že Smillie je čestný protivník, ale připomenout Jimovi jeho bolest, speciálně tady a přede všemi, to mohlo znevážit Jimův názor...

Doktor částečně souhlasil s tím, co řekl Kirk, ale také souhlasil se Spockem. Pozoroval chvíli Smillieho a pak se otočil ochranně ke Kirkovi, který zachoval pokerově nehybnou tvář, ale příšerně zbledl.

"Ano, pane," odpověděl Kirk tiše.

"Omlouvám se," pokračoval Smillie stejným tónem. "Ale kapitán Spock přesvědčil představitele Federace, že tato situace je příliš nadějná, než abychom ji propásli."

Spock přikývl. "Je nutné, abychom reagovali na Gorkonovu iniciativu okamžitě; později by mohli konzervativnější členové vlády přesvědčit Říši, že by bylo lepší zaútočit a zahynout v boji." Přestože to Vulkanec neřekl, McCoy si domyslel: A časem by to mohlo napadnout i některé z nás... Spockova slova byla logická, ale McCoyovi se zdálo, že zahlédl ve Spockových tmavých očích upřených na Kirka starost.

"Musíme si uvědomit, že ne všichni Klingoni souhlasí s útočnou strategií vládnoucí vrstvy. Válečníci představují silnou a nápadnou menšinu, která už je u moci po staletí. Ale Gorkon je představitelem jiné skupiny s odlišným názorem. Po dlouhém boji přichází na řadu tato původně tichá většina a v jejím čele stojí Gorkon. On i Federace si nemohou dovolit propást šanci na uzavření míru, kterou poskytla tragédie na Praxis. Válečníci to budou muset vzít v úvahu."

Smillie se usmál. "Kapitáne Kirku, vy budete naší první olivovou ratolestí."

"Já?!" vykřikl nevěřicně Kirk. Sálem to zašumělo.

"Máte za úkol setkat se s klingonskou lodí, která přiváží kancléře Gorkona," řekl Spock, "a zajistit mu bezpečnou cestu prostorem Federace."

Kirk stál neschopen slova.

Smillie pokračoval: "Kancléř si vyžádal přímo vás, kapitáne, a vaši posádku."

"Mě a mou -" Kirkovi se zlomil hlas. Scott si něco mumlal pro sebe, Chekov a Uhura civěli s otevřenými ústy a McCoy se k nim připojil.

Kirk se vzpomatoval. "Ale proč, proboha?!"

Smillie se nedal jeho reakci ovlivnit. "Někteří Klingoni si myslí o mírové smlouvě - skutečné dohodě, ne vynucené Organianci - něco podobného jako vy a admirál Cartwright. Pochybují však, že se pokusí zaútočit na Enterprise pod vaším velením."

"Osobně jsem se za vás zaručil, kapitáne," řekl Spock.

"Vy osobně -" začal Kirk, ale byl příliš zaskočen, než aby dokončil větu.

Co to, u všech čertů, Spock Jimovi dělá? vzkypěl v duchu McCoy. Mohl požádat o jinou loď. Proč ne Excelsior? Ani na ten by si Klingoni netroufli.

Pak ho napadlo, že je to možná Spockův způsob, kterým je hodlá donutit, aby se vyrovnali s nenávistí, kterou v sobě všichni nosili a která opět vzrostla po masakru na Kudau.

"Jistě oceníte kancléřovy skvělé diplomatické schopnosti, kapitáne Kirku," řekl Smillie přísně, tentokrát už bez osobní účasti v hlase.

Jistě," procedil mezi zuby Kirk, který se snažil udržet na uzdě svůj vztek. "Ale skutečný vyslanec by byl jistě lépe připraven -"

Smillie ho gestem zarazil. "To je vše. Přejí vám i vaší posádce hodně štěstí. Děkuji vám všem."

Důstojníci v místnosti povstali, když je velitel minul s krátkým kývnutím. Pak Smillie opustil i se svým doprovodem místnost. Ostatní se začali vytrácet po něm v tichosti, která McCoye zarazila. Čekal spíš bouřlivou diskuzi. Dokonce i Scotty, jindy tak výřečný, když šlo o Klingony, nic neřekl, jen mírně potřásl hlavou a hleděl směrem ke kapitánovi.

McCoy chtěl říct něco útěšného - koneckonců byli pověřeni úkolem, který měl zabránit válce - ale výraz kapitánovy tváře ho zastavil.

Kirk stále strnule seděl a zíral zuřivě na Spocka, který ještě stál za řečnickým pultem. McCoy porozuměl. Čekali, až si budou moci promluvit o samotě, a Kirkův výraz doktora ujistil v přesvědčení, že by u toho rozhovoru být nechtěl. Usmál se a následoval Chekova a Uhuru, kteří tiše zamířili ke dveřím. Admirál Cartwright se jim postavil do cesty. Měl ve tváři ohromený výraz a pronesl směrem ke Kirkovi: "Tak nevím, Jime, jestli ti mám pogratulovat nebo ne."

Kirk se k němu otočil, ale neodpověděl.

"Já bych to nedělal," řekl McCoy tiše a odešel. Nemohl pochopit, proč se cítí tak hrozně, když válka byla prozatím zažehnána.

* * *

Kirk seděl v prázdné zasedací místnosti a hleděl mlčky na svého prvního důstojníka.

Spock samozřejmě nemohl vědět, když navrhl Enterprise, že Carol Marcusová byla mezi zraněnými na Themis. Tato událost nebyla v době, kdy Spock zahájil s Klingony diplomatická jednání, ještě obecně známá.

Kirk ale vůbec nepochyboval o tom, že Spock věděl, jak se jeho kapitán bude cítit při tomto pověření, i kdyby nebylo Themis, a že by ho tím pověřil i bez ohledu na tuto skutečnost. Za prvé to bylo logické a za druhé si Spock zjevně myslel, že by to Kirkovi mohlo pomoci přenést se přes zármutek nad smrtí syna, přes jeho...

V duchu se zarazil u slova „nenávisť“.

Proč by je neměl nenávidět? Po tom všem, co mu Klingoni udělali? Proč ne?

Pomyšlení, že Spock to všechno možná dělá pro jeho dobro, Kirka ještě víc rozzuřila. Před Themis by se s tím snad nějak vypořádal, ale teď...

Spock ho pozoroval od řečnického pultu a trpělivě čekal, až kapitán přeruší ticho.

Kirk se odvrátil a ještě chvíli mlčel. Když konečně promluvil, zuřivost v jeho hlase je oba zaskočila.

"Pověřili nás?!" řekl hořce. Byl Spockovým nadřazeným a velitelem bez ohledu na to, jakého postavení Spock požíval jako zvláštní vyslanec. Zdálo se mu, jako by na to Vulkanec zapomněl.

"Proč to musím být zrovna já? Proč ne Sulu? Klingoni mají hodně důvodů bát se Excelsioru -"

"Existuje jedno staré vulkanské přísloví," řekl Spock a jeho tón byl stejně klidný a střízlivý, jako byl Kirkův zuřivý.

"Jen Nixon mohl jet do Číny'."

"Co to, k čertu, znamená?"

"Klingoni mají skutečně mnoho důvodů obávat se Excelsioru, zvláště pod velením kapitána Sulua. Ale vás se bojí mnohem víc. Kolují o vás mezi nimi legendy. Bojí se vás a navíc, což je důležitější, vás respektují. To dává naší misi naději na úspěch."

"Kdybych věděl, k čemu se chystáte," řekl Kirk a hlas se mu třásl vztekem, "nikdy bych vaší žádosti o dovolenou nevyhověl."

Spock na něj tiše hleděl.

"Jak jste se za mě mohl zaručit? To je -" Kirkovi na chvíli došla slova "- to je neuvěřitelná drzost!"

"Jime," řekl Spock naléhavě, "byl jsem požádán svým otcem, abych otevřel jed -"

Kirk ho nenechal domluvit. "Já vašeho otce znám, pro boha živého, ale vy víte, co cítím." Hlas se mu zachvěl vztekem a smutkem nad ztrátou Davida a možná i Carol. "Mluvil jste o tvorech, kteří zabili Davida a kteří umučili a vyvraždili obyvatele Kudaa." Nadechl se a odvrátil oči. "Kteří zranili Carol. Doktoři ještě nevědí, jestli to přežije."

Spock strnul. Po chvíli ohromeného ticha řekl: "Mou nehlubší soustrast, kapitáne. Nevěděl jsem o tom."

A změnilo by to snad něco? zeptal se Kirk v duchu.

"Pochopil jsem dobře, že byla zraněna na Themis?"

Kirk přikývl a vzpomněl si na Kwan-mei a její žal pro Sohlara. "Mluvil jsem sjednotí ženou, která to přežila. Řekla, že vůbec neměli čas zareagovat, že vůbec neviděli loď, které na ně zaútočily. Výstřely prý jakoby přicházely odnikud." Zavrtěl hlavou. "Neozbrojení vědci! A Klingoni jim nedali žádnou šanci. Jak můžete jednat s vrahy -"

"Davida nezabili všichni Klingoni. Všichni Klingoni nevyvraždili osadníky na Kudau a nezaútočili na Themis."

Odsuzujete je všechny pro činy několika jednotlivců."

"Spocku, celá klingonská rasa se skládá s chladnokrevných vrahů, jako byl Kruge. Zabíjení je jejich životní cestou, oni to tak chápou." V mysli mu vyvstaly obrazy Carol a Kwan-mei. "Jsou to zvířata!"

Nikdo cizí by si toho nepovšiml, ale Kirk znal Spocka velmi dobře a zpozoroval, jak se mu zablesklo v očích a rty se nepatrně sevřely.

Ten záblesk nesouhlasu rychle zmizel a byl nahrazen soustředěným výrazem. "Jste rozčilený, ale až se uklidníte, jistě budete souhlasit. Jime, tohle je historická příležitost -"

"Nevěřte jim. Nevěřte jim!" skoro vykřikl Kirk a vzpomněl si na Kruga a na hlas Saavik: Kapitáne, David je mrtev...

"Jime, oni umírají," řekl Spock tiše.

"Ať zemřou!"

Kirka zamrazilo hrůzou, když si uvědomil, co právě řekl. I přes jedenáct let trvající bolest ho to zaskočilo. Odvrátil se od Spockova nesouhlasného pohledu.

Cítil se tak unavený. Cesta na Themis ho vyčerpala a nebyl už schopen zápasit se vzrůstající nenávistí. Tohle mu Spock neměl dělat.

Spock chvíli hleděl jinam a pak se zamyšleně obrátil zpět ke Kirkovi.

"Truchlím s vámi nad smrtí vašeho syna a zraněním doktorky Marcusové, kapitáne. Víím, že nejste v této chvíli zcela svým pánem a ne vše jste mnil přesně tak, jak jste to řekl. Teď máme na výběr jen dvě možnosti: mír nebo válku. Jako Vulkanec se přikláním k tomu zvolit mír."

"Taky nechci válku, Spocku," řekl Kirk unaveně. "Ale proč právě já? Ať jde někdo mladší!"

"Kancelář Gorkon si vyžádal vás. A admirál Smillie už rozhodl."

"Jinak řečeno, nemám jinou možnost. Donutili jste mě." Ta myšlenka ho znovu rozběsnila. "Napadlo vás vůbec, že tahle posádka má tři měsíce do výslužby? Už jsme udělali dost pro ,vlast a krále!'"

Jejich pohledy - Kirkův zuřivý a Spockův trpělivý - se setkaly. Chvilí bylo ticho.

"Možná nejsem tak úplně při smyslech," řekl Kirk nakonec, "ale stejně jste to neměl dělat. Jste blázen, když si myslíte, že Klingoni chtějí dosáhnout poctivé dohody. Nakonec pochopíte, že jste mě měl poslechnout."

Kirk odešel, aby se hlásil na Enterprise. Trochu se styděl za to, jak se nechal unést, ale byl příliš rozzlobený, než aby mohl přemýšlet o budoucnosti.

2. KAPITOLA

McCoy se hlásil na Enterprise brzy ráno. Nastoupil do výtahu a zjistil, že už je tam Kirk. Kapitán vypadal, že skoro nespál - však ani McCoy toho moc nenaspál a pořád přemýšlel o politickém významu nadcházející mise - ale už nevypadal tak rozzlobeně. Dokonce se pokoušel vzbudit zdání, že ho nic netrápí, a tvářit se vlídně.

McCoyovi ho bylo líto. Během bezesné noci si doktor uvědomil, že mají pravdu oba, Kirk i Spock, každý svým způsobem. Uzavřít s Klingony mír by bylo rozumné a Gorkon si vyžádal Enterprise. Bylo by velmi netaktické odmítnout.

Současně se ale McCoy na Spocka i na Hvězdnou flotilu zlobil. Štvalo ho, že vůbec nebrali ohled na Kirkovy city. Kudať znovu oživilo bolest nad ztrátou syna. Vůbec nezáleželo na tom, že se to stalo tak dávno...

Zvláštní, až dodneška si nevšiml, jak Kirkovi za posledních pár let prokvetly vlasy stříbrem. Byla to památka na trauma, které prožíval. S rostoucím smutkem si McCoy uvědomil, že už jim zbývá jen velmi krátký čas, který stráví spolu a na této lodi.

Kirk na doktora kývl, dotkl se tlačítka a výtah se dal do pohybu. Po tolika letech byla slova zbytečná. Oba dobře věděli, kam ten druhý míří.

McCoye napadlo, že lepší příležitost už mít nebude, a rozhodl se k činu.

"Zastavit výtah." Podíval se na Kirka, když výtah brzdil, a řekl měkce: Jíme, tohle je pro tebe velmi těžká situace. Chceš si o tom popovídat?"

Kirk zíral přímo před sebe a zhluboka se nadechl, než se obrátil k doktorovi. "Myslím... asi ti to ještě nikdo neřekl. Carol byla na Themis během toho útoku."

"Můj bože," zašeptal zděšeně McCoy. "Neměl jsem tušení -"

"Admirál Smillie tu informaci určitě zadržel... vzhledem k našemu pověření."

"Je v pořádku?"

Kirk sklopil oči. "Spadla na ně budova. Carol má na několika místech poraněnou hlavu a poškozený mozkový kmen. Teď je na přístrojích. Během týdne bychom se měli dozvědět, jestli byla léčba úspěšná a jestli se uzdraví."

Doktor mu položil ruku na rameno. "Jíme, omlouvám se. Jak mohli, ti bastardi, jak si mohli dovolit požádat tebe?! Smillie se mohl klidně obrátit na někoho jiného, třeba na Suluu."

"Možná," zvedl k němu Kirk oči. "Nemůžu neposlechnout rozkaz, Kostro. A navíc, i kdybych zůstal s Carol, nebyl bych tam teď nic platný. Jen bych se bezmocně díval a nemohl nic dělat. Takhle se aspoň zaměstnám, než se to rozhodne. Tahle mise nezabere moc času, nanejvýš pár dní. A pak se k ní vrátím."

Jestli mezitím nezemře, pomyslel si McCoy. Věděl, že Kirk myslí na totéž, ale ani jeden z nich to nevyslovil nahlas.

Kirk potřásl hlavou. "Celá tahle situace je těžko pochopitelná."

"To je," potvrdil mu McCoy. "Nemůžu uvěřit, že mají nervy -"

"A já nemůžu uvěřit tomu, co jsem včera řekl." Kirk malinko zkřivil rty v náznaku úsměvu. "Opravdu jsem Spocka šokoval. Řekl jsem mu, že bychom měli nechat všechny Klingony zemřít. Jako by to byla zvířata."

McCoy napůl pobaveně a napůl hořce poznamenal: "Taky mě to napadlo."

"Já přece nechci válku, Kostro."

"Nikdo z nás," uklidňoval ho doktor.

"Ale taky nechci Klingony na své lodi," ztišil Kirk hlas. "Teď ne. Po tom, co udělali Carol, je to na mě příliš. Nevím, proč mě po tolika letech Davidova smrt ještě tolik zraňuje - vlastně nás oba, jen o tom s Carol nemluvíme. Myslím, že Kudať..."

"Asi to s tím souvisí. Když David zemřel, neměl jsi čas pro něj truchlit. Musel jsi zachránit život členům své posádky. Byl jsi kapitán - vždycky jsi měl tolik zodpovědnosti za cizí životy, že ti nezbyval čas na tvůj vlastní. Ale uvědomuješ si, Jíme, že se znovu budeš muset vzdát Enterprise. Možná si to nechceš připustit, ale v hloubi duše dobře víš, že za tři měsíce jdeme všichni do penze. Pak už nebudeš James T. Kirk, kapitán, který dokáže nemožné. Budeš Jim Kirk, obyčejný člověk." McCoy ztišil hlas. "Člověk, který nikdy nedokázal odpustit Klingonům smrt svého syna. Krugé zničil jedinou rodinu, kterou jsi kdy měl, zničil tvoji šanci poznat Davida. Nebude na tebe čekat, až odejdeš na odpočinek."

A možná ani Carol...

Kirk tiše stál a vyhybal se McCoyovu pohledu. Trvalo to tak dlouho, až se doktor začal bát, že to přehnal. A pak se kapitán dotkl tlačítka a výtah se znovu rozjel. Když zastavil a dveře se otevřely, otočil se Kirk k McCoyovi. "Možná máš pravdu, doktore. Ale Spock se mylí, když věří ve smlouvu s Klingony. Pořád si myslím, že děláme velkou chybu."

McCoy si povzdechl. "Chceš něco vědět? Někde hluboko uvnitř si to taky myslím. Já taky..."

* * *

V poledne už byli všichni na svých stanovištích a Enterprise byla připravena k odletu.

Kirk měl trochu času přemýšlet o svém rozhovoru s McCoyem. I přes svůj zármutek přišel na dvě věci. Za prvé: nesmí dopustit, aby jeho osobní pocity nějak nepříznivě ovlivnily jeho poslední misi; a za druhé: uzavřít smlouvu s Klingony je nemožné. V téhle věci nemohl se Spockem souhlasit. Proto se rozhodl, že veškerý svůj zájem soustředí na posádku a potřeby Federace.

Svou roli hrál i fakt, že neměl na vybranou. Rozkaz zněl chránit Klingony a chovat se k nim jako k váženým hostům. Tím se musel řídit.

Když jeli se Spockem společně výtahem na můstek, našel v sobě sílu začít rozhovor na toto téma. "Spocku... pořád mě mrzí, že jste mě do té záležitosti zatahl. Ale včera jsem v hněvu řekl spoustu věcí, které jsem tak nemyslel. Chci, abyste věděl, že netoužím po válce o nic víc než vy. Bez ohledu na to, co se stalo na Themis, poskytnu Klingonům veškerou péči."

Spock zdvihl obočí a vyjádřil tak lehké překvapení. "Vůbec jsem o tom nepochyboval, kapitáne. Je mi líto, že to přišlo v tak nevhodnou dobu. Zlepšil se nějak stav doktorky Marcusové?"

Kirk zavrtěl odmítavě hlavou. "Nemusíme se omlouvat jeden druhému, Spocku. Dělal jste jen to, co jste považoval za správné. Teď je to na nás a my to zvládneme."

Spock přikývl. "Zdá se mi, že není tak špatné, když nejsme stejného názoru. Dlouholeté pře s doktorem McCoyem mě naučily znát hodnotu 'ďáblova advokáta'."

Kirk se náhle usmál. "Jinak řečeno, uznáváte, že McCoy měl občas pravdu."

Vulkanec se lehce zamračil. "Nemyslím, že jsem řekl přesně toto, kap -"

Zmlkl, protože se dveře výtahu otevřely na můstek.

Naposled, pomyslel si Kirk, když vystoupil z výtahu a zamířil k McCoyovi, který už byl na můstku. Spock se rovnou odebral ke svému stanovišti. Je to teď opravdu naposledy, co ji vyvedou z doku?

Zastavil se a posádka můstku ožila. Z křesla se zvedla mladá Vulkanka. Rovné, krátce přistřižené vlasy lemovaly krásný obličej. "Kapitán na můstku," řekla hlasitě.

Posádka se postavila do pozoru.

"Pokračujte v práci," řekl Kirk. Zamračil se v rozpacích. "Setkali jsme se už, poručíku...?"

"Valeris, pane. Říkali, že potřebujete kormidelníka" - zatímco mluvila, zachytila Spockův pohled a v očích se jí objevil respekt - "tak jsem se přihlásila." Sledovala Spocka tak obdivným pohledem, až Kirk povytáhl obočí a vrhl na svého prvního důstojníka zvědavý pohled.

Spock lehce přikývl. "Poručíku, rád vás zase vidím." Pak vysvětlil Kirkovi: "Poručík právě s vynikajícím prospěchem ukončila Akademii. Zajímá mě se o její výsledky."

"Aha," řekl krátce Kirk. Jistě, chování Valeris ke Spockovi bylo vulkanský odměřený, ale jakýsi vnitřní instinkt mu napovídal, že její city k němu budou víc než jen platonické. Nedalo se samozřejmě říct, jestli je Spock opětuje - nebo jestli si je jich vůbec vědom. "Gratuluji, poručíku. Musíte být na sebe hrdá."

Zvedla obočí v tak přesné napodobeníně Spocka, že se Kirk málem usmál. "Neřekla bych to takhle, pane."

"Vulkanec, jak má být," zavtipkoval McCoy vedle Kirka.

Valeris zaujala své místo u kormidla.

"Dobře, tak pojedeme," řekl Kirk. "Připravte se k opuštění doku." Stiskl tlačítko na opěradle. "Scotty?"

"Ano, pane?"

"Čekejte. Dejte mi řídící věž, Uhuro."

"Řídící věž, pane," hlásila Uhura.

"Kontrolo," řekl Kirk napjatým hlasem, protože si uvědomoval, že je to naposledy, co velí vesmírné lodi opouštějící dok, "tady Enterprise, žádáme o povolení k odletu."

Uhura pustila hlas z věže do reproduktoru. "Tady řídící věž," ozval se mužský hlas. "Enterprise, máte povolení k odletu. Třicet vteřin do otevření brány."

"Uvolnit všechna ukotvení," řekla Valeris u kormidla.

"Vyčkejte v této pozici do otevření brány." Kirk se otočil na Spocka a uvědomil si, že tohle je opravdu jeho poslední šance oplatit Vulkanci malý žert, jehož obětí se před léty stal, když na místě Valeris seděl jiný žák.

"Ukotvení uvolněna," potvrdil hlas z řídící věže.

"Žádové trysky -" začala Valeris, ale kapitán ji přerušil.

"Děkuji," řekl hlasitě a přehlušil tak hlas mladé Vulkanky. "Poručíku Valeris, čtvrtinovou impulzní rychlost."

Valeris se k němu otočila a na chvíli ztratila svůj netečný výraz. Možná, pomyslel si Kirk, že Spock zorganizoval tuhle misi, abychom se všichni pocvičili v sebeovládání. Tahle žena na tom ještě bude muset pracovat.

"Kapitáne," řekla Valeris, "smím vám připomenout, jaké předpisy platí pro pohyb uvnitř doku?"

"Jíme," ozval se nervózně McCoy, který stál vedle ní.

Ale zbytek posádky vypadal, že okamžitě pochopil, o čem běží - včetně Uhury, která si pro sebe zamumlala: "A už v tom zase lítáme."

Spock zachoval nehybnou tvář.

"Slyšela jste rozkaz, poručíku," řekl klidně Kirk Valeris.

S nečitelným výrazem se obrátila zpět ke kormidlu a provedla rozkaz.

Kirk se usmál a uvelebil se v křesle, zatímco Enterprise vyrazila z doku a prosvířela právě se otevírající bránou do volného vesmíru.

"Poručíku," řekl po chvíli.

Valeris se k němu otočila s bezvýrazným obličejem.

"Nejsem ještě senilní a nepotřebuji, abyste mě kontrolovala. Dokud sedím v tomhle křesle a dám rozkaz, splníte ho."

"Jistě, pane," řekla.

"Směr Kronos, poručíku."

"Kronos, pane?" V hlase jí slabě zazněl udivený tón. Do této chvíle znali cíl jejich cesty pouze vyšší důstojníci, kteří se zúčastnili tajného zasedání.

"Pořád sedím v tomhle křesle," připomněl jí Kirk laskavě.

"Ano, pane."

* * *

Kapitánův osobní deník hvězdné datum 9522.6:

Říká se, že starého psa novým kouskům nenaučíš. Myslím, že je to pravda. Zdá se, že náš úkol dopravit kancléře klingonské Nejvyšší rady bezpečně na Zemi nebude pro mě tak snadný.

Nikdy jsem Klingonům nevěřil a nikdy nebudu. Začínám si myslet, že měl McCoy pravdu: nikdy nebudu schopen jim odpustit smrt svého syna. Jako důstojník Hvězdné flotily musím splnit rozkaz a udělám to. Klingonům se dostane náležité péče. Stejně jsem přesvědčen, že veškeré pokusy o dialog s nimi budou marné. Naše kultury jsou prostě příliš odlišné a masakry na Kudau a Themis vyvolaly ve Federaci velkou vlnu zášti proti Klingonům. Kamkoli vkročili, zanechali po sobě jen spoušť a zoufalství. Spock říká, že by to mohl být historický okamžik, a já bych mu rád věřil - ale jak může historie projít kolem lidí, jako jsem já?

* * *

Několik hodin po manévru v doku Kirk přerušil vybalování a diktování do svého osobního deníku a zahleděl se na fotografii, kterou dostal od Carol jako dárek k narozeninám před několika lety. Zachycovala Davida ve chvíli, kdy se usmíval, a pomáhala Kirkovi zapomenout na hněv, který mladého muže tak často ovládal.

Jednou se Carol zeptal na příčiny Davidova hněvu. Jen suše podotkla, aby si vzpomněl na svá mladá léta.

To bylo, samozřejmě, k smíchu. Nikdy se neprojevoval tak zjevně nepřátelsky jako David, i když Carol to tak neviděla.

Jemné odkašlání vrátilo Kirka do přítomnosti. Vzhledl a spatřil poručíka Valeris, jak stojí v otevřených dveřích kajuty. Za ní na chodbě bylo šero, charakteristické pro noční lodní režim.

Roztřásl se hněvem nad tím vyrušením a zároveň rozpaky při myšlence, že mohla slyšet, co diktoval do deníku. Řekl si, že musí promluvit se Spockem, aby připomněl své chráněnce lidské zvyky.

"Pojďte dál, Valeris. Mohla jste zaklepat!"

Její normálně nazelenalá pleť potměněla, ale zachovala klid a řekla: "Jsme téměř na místě schůzky, kapitáne. Myslela jsem, že byste to rád věděl."

"Dobře," řekl krátce Kirk, popadl vestu od uniformy a vklouzl do ní, zatímco Valeris na něj napjatě hleděla. Napadlo ho, že s ním snad chtěla mluvit ještě o něčem jiném, ale nemůže najít ta správná slova.

"Valeris," řekl, "to není vulkauské jméno; odkud je? Zní téměř jako... klingonské."

To bylo samozřejmě nemožné, neměla žádné klingonské rysy. Navenek vypadala jako pravý Vulkanec.

Její pleť znovu ztmavla. Krátce přikývla a Kirk si vzpomněl na jinou Spockovu chráněnkou - Saavik. Řekl si v duchu, že tato žena je možná stejného původu. To by vysvětlilo její občasné výpadky sebekontroly.

"Mohu mluvit otevřeně, pane?" zeptala se Valeris.

Tázavě se na ni zahleděl. Vyložila si jeho výraz jako souhlas a pokračovala.

"Všimla jsem si, že nejste naším úkolem právě nadšen, pane. Totéž si myslí mnoho lidí na palubě."

Kirk ji pozoroval a hádal v duchu, kam míří. Jako Vulkanka a Spockova chráněnkou by neměla pochybovat o snaze nastolit mírové vztahy mezi Klingonskou říší a Federací. Neměla by ke Klingonům pocítovat takovou antipatii jako jiní členové posádky - včetně jejího kapitána.

Neměl teď náladu poslouchat řeči o lidech, Klingonech a předsudcích, zvláště ne od mládeže, které právě opustilo Akademii.

"Vyvedla jste nás velmi dobře z doku, poručíku," začal odjinud.

Téměř se usmála. "Vždycky jsem si to chtěla zkusit."

Prošel kolem ní. "Jen už mi nikdy nevkládejte slova do úst."

* * *

Valeris váhala před dveřmi Spockovy kajuty. Přemýšlela o svém rozhovoru s kapitánem. Mohla mu klidně nahlásit polohu lodi z můstku, ale chtěla mu projevít pochopení pro těžkou situaci, v níž se nachází. Zнала všechna fakta o smrti jeho syna od někoho, kdo byl přímým svědkem té události. Také věděla o zranění Carol Marcusové.

Na tuto palubu ji však přivedl ještě jeden důvod. Chtěla si soukromě pohovořit se Spockem. Potřebovala mu něco říct a ještě stále nevěděla, jak na to. Bála se, že se neovládne - její pokus promluvit si otevřeně s kapitánem nebyl příliš zdařilý - a nechtěla, aby se v ní Spock zklamal.

O jeho zájmu o některé studenty se dozvěděla ve vládní kanceláři v ShanaiKahr, kde si zažádala o vulkanské občanství. Ve frontě stála také vulkanská žena v uniformě Hvězdné flotily. Valeris toužila dostat se k Hvězdné flotile už od dětství. Zeptala se té ženy, jak by to měla udělat, a dozvěděla se o záštitě, kterou Spock poskytoval studentům, kteří ho zaujali.

Ta žena byla poručík Saavik a od té doby se staly přítelkyněmi.

Valeris cítila se Saavik spřízněnost, ačkoli Saavik byla napůl Vulkanka a napůl Romulanka. Valeris byla plnokrevná Vulkanka, ale přesto je spojovaly podobné zkušenosti. Ani jedna z nich nebyla vychována ve vulkanském duchu, obě si tuto cestu zvolily jako dospělé. A ani jedna z nich neměla vulkanské jméno.

Valeris si původně chtěla nechat v ShanaiKahr změnit jméno na nějaké vulkanské, ale Saavik jí to rozmluvila. Řekla: Spock tvrdil, že vzhledem ke svému původu jsem jedinečná a musím si najít svou vlastní cestu. Ty jsi sice původem čistá Vulkanka, ale díky své minulosti jsi taky jedinečná. Na to nesmíš nikdy zapomenout.

Obě pracovaly velice tvrdě na svém vzdělání a Valeris studovala soukromě u vulkanského učitele, aby si osvojila kontrolu emocí, které se všichni Vulkanci učí už od dětství.

Věděla, jak je to těžké. Někteří lidé si mysleli, že Vulkanci emoce zcela postrádají, a proto je pro ně snadné se ovládat. Valeris se přesvědčila, že toho dosahují po letech studia a s velkým úsilím.

Proto tak obdivovala Spocka. Dovedla se vžít do jeho situace. Vzhledem k jeho původu si řada Vulkanců myslela, že nikdy nemůže dosáhnout potřebné sebekontroly. Valeris se bála, že ho zklame. Byl přece napůl člověk, a přesto ovládal své emoce nesrovnatelně lépe než ona. Občas sice dal najevo záblesk citu, ale Valeris byla přesvědčena, že to dělal vědomě. Nechtěla, aby se za ni musel stydět.

Stiskla bzučák a zaslechla jeho hlas: "Vstupte."

Dveře se otevřely, a když vstoupila, zase se zavřely. Zůstala omráčeně stát. Navštívil ji dvakrát na Akademii, ale ona nikdy neměla možnost poznat jeho soukromí. Kajuta působila jednoduše, ale ne studeně, a prozrazovala dvojí původ svého obyvatele. Všimla si třpytící se plastiky, vulkanského hlazeného meditačního kamene i pozemských starožitností, včetně obrazu od Chagalla na zdi.

Spock měl na sobě meditační roucho a právě zapaloval votivní svíci.

"Přišla jsem vám oznámit," řekla Valeris, "že jsme dorazili na místo schůzky."

Na rozdíl od kapitánova rozladění Spock jen klidně přikývl. Jeho přítomnost na můstku nebyla nutná, dokud nedorazí klingonská loď.

Pomalů se k ní otočil, pozorně se na ni podíval a pochopil, že mu chce říct ještě něco. Rozhodl se jí pomoci.

"Vedete si výborně, Valeris. Jako váš patron na Akademii jsem sledoval váš postup s... uspokojením. A jako Vulkanka jste předčila mé očekávání."

Zřejmě vycítil její napětí. Jeho slova v ní vyvolala hlubokou vděčnost a naprosto nelogicky ji uvedla do rozpaků. Valeris se snažila ovládnout, ale přesto jí ztmavly tváře. Věnovala technice biokontroly velké úsilí, ale stále narážela na to, jak dalece se teorie liší od praxe.

Odvrátila se a začala si prohlížet Chagalla. Tento styl pozemské malířské školy jí připadal nepochopitelný.

"Chtěla jste se mnou mluvit?" zeptal se Spock, když se dál věnovala obrazu. Ukázal na nízkou pohovku.

Posadila se. Chtěla s ním probrat tolik věcí, ale musela začít tou nejdůležitější. "Nechtěla jsem dnes zpochybnit kapitánův rozkaz -"

"To je v pořádku. Bylo vaší povinností mu to připomenout. Je nelogické slepě naslouchat autoritám."

"Mně se ale zdálo, že ode mě kapitán slepou poslušnost žádal."

"Žádal o vaši důvěru. To je velký rozdíl."

Lehce se zamačala. "Tomu nerozumím."

"Nepochyboval o tom, že brána bude dostatečně otevřená, aby tudy mohla Enterprise bezpečně proletět. Chtěl vám ukázat, že ačkoli už brzy odejde na odpočinek, jeho velící schopnosti nijak neutrpěly." Spockův výraz jako by se proteplil vnitřním úsměvem. "A skvěle... se pomstil jednomu členu posádky na můstku. Myslím, že se tomu říká vyměnit si křesla'."

Valeris tomu nerozuměla, ale nechala to být.

"Zdálo se mi, že kapitán byl vaším vystoupením potěšen," pokračoval Spock. "Navigovala jste výborně a prokázala jste své znalosti ohledně pohybu lodě v doku." Na chvíli se odmlčel, aby si utřídl myšlenky, neboť tím tuto záležitost považoval za ukončenou.

Valeris se znovu zadívala na Chagalla a přemýšlela, jak nakousnout další téma, o kterém s ním potřebovala mluvit.

"Máte ráda obrazy, poručíku?"

"Takovému způsobu vyjádření nerozumím," odpověděla.

"To je motiv z pozemské mytologie - vyhnání z ráje."

Zamačala se. "Proč ho máte ve své kajutě?"

Spock chvíli váhal, než odpověděl - a když promluvil, v jeho hlase se objevil nový odstín.

"Připomíná mi, že všechny věci musí jednou skončit."

"Pane," řekla a vstala, "To je to, o čem bych s vámi ráda mluvila - o koncích. Právě s vámi - jako se spřízněným intelektem. Nezdá se vám, že záležitosti Federace dospěly do kritického bodu?"

"Historie je plná kritických bodů," řekl Spock a ani náznakem nedal najevo, že si všiml jejího výbuchu. Když zaváhala, dodal: "Musíte mít víru."

"Víru?"

"Že vesmír se bude rozvíjet tak, jak má."

"Je to logické?" zeptala se Valeris zmatená jeho radou. Setkala se se Spockem zatím jen několikrát, ale myslela si, že ho dobře zná. V její mysli představoval ztělesnění logiky, vše, čeho chtěla dosáhnout. Obdivovala jeho inteligenci a jeho sebekontrolu, ale teď se cítila, jako by nemluvila s Vulkancem, ale s člověkem. Jistě, musíme -"

"Klingonský křižník před námi," ozval se hlas z interkomu. "Všichni na svá místa. Opakují..."

Rychlým, navyklým pohybem si Spock svlékl roucho a oblékl si vestu od uniformy.

"Logika je počátkem vědění, ne jeho koncem, poručíku," řekl, když oba zamířili ke dveřím. Než se otevřely, zastavil se a pohlédl jí do tváře. "Toto bude má poslední cesta jako člena posádky na palubě této lodi. Vulkanec s vaším nadáním nebude mít problémy s rozvíjením svých schopností. Nikdo není nenahraditelný. Počítám s vámi jako se svým nástupcem."

Valeris opět musela bojovat s jednoznačně nevulkanskou reakcí. "Vás nemůže nikdo nahradit, pane." Společně zamířili na můstek. Neprobrala s ním všechno, co chtěla, ale možná bylo lépe, že některé věci zůstaly nevyříčeny.

* * *

Kirk vkročil na můstek o pár vteřin dříve než Spock a Valeris. Pohled na hlavní obrazovku je všechny tři zastavil. Přímě před nimi se v nebezpečné blízkosti vznášel klingonský válečný křižník. Posádka můstku se tento fakt snažila přijímat s klidem, ale přesto bylo v Chekovově hlase znát napětí, když se zeptal: "Kapitáne, máme zvednout štíty?" Valeris přešla můstek a usedla na své místo vedle Chekova.

Kirk pohlédl na prvního důstojníka a z jeho výrazu vyčetl vzkaz: Věřte mi.

Spockovi věřil. Vždycky mu věřil. Zamračil se, protože věděl, že vztyčení štítů není vhodným začátkem diplomatických vztahů - přestože cítil něco jiného.

Nedal ten rozkaz.

Koutkem oka viděl, jak Chekov při pohledu na jeho tvář pochopil, že rozkaz nepřijde, a otočil se zpět k hrůzu nahánějící lodi na obrazovce.

"Nikdy jsme nebyli tak blízko," zamumlal si Kirk pro sebe. Na palubě Enterprise už sice jednou Klingoni byli, jistě, kdysi dávno - kapitán Klaa a posádka jeho lodi Okrona. Ale i kapitán Klaa by jistě se svou lodí udržoval větší odstup.

A navíc Klaaova loď měla velikostí daleko k obru, který se tu vznášel před nimi.

Samozřejmě, Klingonská říše a Federace ještě nikdy nebyly tak blízko uzavření míru. Existovala jen z obou stran vynucená dohoda, která byla dílem Organianců. Byli by tu dnes Klingoni, i přes snahu Organianců, kdyby nebylo nehody na Praxis? zeptal se v duchu Kirk.

"Kanceléř bezpochyby čeká na náš signál," pronesl tiše Spock za ním.

Kirk se nadechl a podíval se na Spocka s výrazem "doufám, že víte, co děláte", než se obrátil k Uhuře. "Uhuro, pozdravte je. Kormidlo, standardní manévr doprava. Naveďte nás vedle nich."

"Standardní manévr doprava," zopakovala Valeris. "Plus pět stupňů."

"Kanál otevřen, kapitáne," hlásila Uhura.

Kirk se vzpamatoval. "Tady vesmírná loď Federace Enterprise, kapitán James T. Kirk, její velitel."

Zatímco mluvil, obraz válečné lodi se zavlhl a zmizel. Nahradila ho klidná a majestátní tvář Klingona oblečeného do červeno-černého roucha klingonské aristokracie. Úhledně zastřížený plnovous mu prokvétal stříbrem.

"Tady Kronos Jedna," řekl. "Jsem kanceléř Gorkon." Jeho řeč zněla kultivovaně a mnohem méně drsně, než kdy Kirk slyšel mluvit Klingona.

Kapitán se přinutil ke zdvořilému přikývnutí, ale bylo pro něj těžké nemyslet v tu chvíli na Davida, na Carol a na záběry z Kuda.

"Kanceléři," řekl. "Máme rozkaz doprovodit vás prostorem Federace k mírovým jednáním na Zemi."

Gorkonův hlas zněl klidně a nebyla v něm žádná výzva: "Děkuji vám, kapitáne."

"Chtěl byste vy a váš doprovod dnes večer povečeřet s mými důstojníky na palubě Enterprise jako hosté Spojené federace planet?"

Kirk spíše vycítil, než uviděl udivené pohledy posádky.

Pokud je kanceléř postřehl, nedal nic najevo.

"Bylo by nám velkou ctí," usmál se Gorkon.

Kirk se také pokusil o úsměv. "Budeme připraveni k vašemu přenosu v půl osmé."

Gorkon se formálně uklonil. "Budeme se těšit."

Obrazovka potemněla.

Kirk se obrátil ke Spockovi a tiše řekl: "Doufám, že jste spokojen."

"Kapitáne," vstala Valeris ze svého křesla.

Kirk se otočil a napůl očekával, jestli neuslyší, že Kronos Jedna vztyčil štíty a připravuje se k palbě.

Valeris ale přešla můstek a ztišila hlas, aby ji ostatní nemohli slyšet. "Na palubě je čerstvá dodávka romulanského piva. Možná by mohlo pomoci k... hladkému průběhu večera?"

Kirk na ni užasle zíral a pak se s pochopením usmál. Poručík Valeris měla ke skutečnému Vulkanci ještě daleko. Byla v ní jakási smělost, která se Kirkovi líbila. A navíc, právě projevila značný smysl pro humor. Umínil si, že se na ni později Spocka zeptá. Nahlas řekl: "Dobrý nápad, poručíku."

Pak se otočil a zamířil se Spockem a s McCoyem k výtahu. Stále ze sebe nemohl setřást pocit, že přítomnost Klingonů na palubě Enterprise může vést jen k neštěstí.

3. KAPITOLA

Kapitán se zastavil ve dveřích výtahu a přejel zkoumavým pohledem své důstojníky.

"Očekávám, že se všichni vyšší důstojníci zúčastní večere," řekl nakonec a vstoupil se Spockem a McCoyem do výtahu.

"Jistě, pane," řekla Uhura tiše, když se za nimi zavřely dveře, a pomalu nabrala dech. Atmosféra na můstku doslova jiskřila napětím. Možná je to i tím, že pro část posádky je tohle jejich poslední cesta, pomyslela si. Kirk, McCoy a Scott měli oficiálně odejít na odpočinek a Spock, ačkoli díky své vulkanské krvi stárl pomaleji než ostatní, chtěl, jak vycítila, odejít z loajality ke kapitánovi. Chekov také plánoval opuštění Enterprise a pohrával si s myšlenkou odejít z Flotily

úplně. Stejně jako Uhura, která chtěla jít učit na Akademii a vrátit tak alespoň něco z toho, co od Hvězdné flotily dostala.

Nejvíce ale napětí na můstku souviselo s jejich úkolem. Uhura si všimla kapitánovy špatné nálady a napětí, které panovalo mezi ní a Spockem od včerejšího setkání. Sympatizovala s Kirkem. Zemřel mu syn a ztratil původní Enterprise; to všechno mu jeho úkol značně ztěžovalo.

Kirk zatím přijal Klingony na palubě Enterprise jen jednou - posádku kapitána Klaa. Tehdy to vypadalo, že už svůj smutek překonal. Rozhodně tehdy nebyl tak vykořeněný.

Ale to, co se stalo, znovu probudilo bolest a nenávist. Kudao oživilo zášť, která v nich ve všech dřímala. Klingoni napadli a zavraždili stovky nevinných lidí. Poté, co Organianci vypadli ze hry, se počet malých nájezdů zvyšoval. Všechny byly samozřejmě vládou Klingonské říše označeny za pirátské.

Uhura by možná uvěřila, že útoky nebyly oficiálně schváleny a prováděla je malá, bojechtivá skupinka, ale vláda neudělala nic, aby to zastavila. Klingonští představitelé budou klidně sedět na zadku, ucházet se o přízeň Romulanů a debatovat mezi sebou o kvalitě výzbroje, zatímco se schyluje k válce. Zajímá je jen, jestli by v ní zvítězili.

Klingonská rasa válku oslavuje. Pro Klingona není větší cti, než zemřít hrdinskou smrtí válečníka.

Je opravdu možné, aby v Říši vyrostli jedinci, kteří by se od tohoto ideálu odklonili a hledali jinou cestu?

Uhura věřila, že ano; neštěstí na Praxis poskytl pro takovou změnu podmínky. Kancelář Gorkon přesvědčil Radu, ale dokáže přesvědčit všechny?

Obdivovala a respektovala Spocka pro jeho diplomatické úspěchy a věřila, že má pravdu. Mírová smlouva byla jediným logickým řešením. Útok na Kudao však situaci hodně zkomplikoval. Klingoni byli v médiích předváděni jako zlodušci a odpor k nim se projevoval i tím, že byli zobrazováni s rohy vyrůstajícími ze zvrásněných čel.

Výbuch na Praxis možná přišel příliš pozdě. Uhura zvedla hlavu a spatřila Chekova, kterému právě skončila služba, jak míří k výtahu. Zastavil se u ní a pošeptal jí: "Hádej, kdo přijde na večeri?" V hlase mu jasně zněla ironie.

Uhře se to příliš nelíbilo. Diplomatické vztahy s Klingony byly velmi křehké. Všechno, čeho zatím Spock dosáhl, mohlo být zničeno jediným neuváženým slovem. "Pavle, tenhle postoj ničemu nepomůže."

Chekov se zatvářil překvapeně. "Jaký postoj? A co mám cítit, když k nám na palubu přijdou Klingoni po tom, jak ublížili našemu kapitánovi?"

"Nechci to poslouchat," odpověděla chladně. "Už jsem všechno slyšela od pana Scotta. Vypadá to, že úplně zapomněl na posádku Okrona na to, jak jsme všichni popíjeli skotskou s generálem Korrdem. Všichni zřejmě zapomněli, že kapitán Korrd pomáhal zachránit kapitánův život."

Chekov sevřel skepticky rty. "Generál Korrd jednal pod nátlakem. Spock ho musel... přesvědčit."

"Mohl odmítnout." Povzdychla si. "Je to těžké, když kapitán cítí, co cítí - a nikdo nemluví o ničem jiném než o Kudau. David Marcus zemřel před více než deseti lety. Jeho smrt není omluva pro tolik nenávisti, kterou tu kolem sebe vidím."

"Není to omluva?" Chekov se na ni nevěřícně podíval. "Zavraždili kapitánovi syna, téměř zabili Carol Marcusovou a vy říkáte -"

"Carol Marcusovou?" přerušila ho Uhura zděšeně. Nemohla, nechtěla tomu uvěřit. "Pavle, ne..."

"Byla na Themis," řekl tiše, aby ho ostatní na můstku neslyšeli. "Neměli jsme to vědět, ale zaslechl jsem dnes ráno, když jsem čekal na prohlídku, doktora McCoye, jak o tom mluví se sestrou. Carol je v komatu a doktoři ještě nevědí, jestli to přežije."

Uhura zavřela oči.

"Ještě si myslíte, že se pan Scott zlobí bezdůvodně?" zeptal se Chekov. "Pořád si chcete udělat příjemný večer s Klingony a předstírat, že je všechno v pořádku?"

Uhura zavrtěla hlavou. "Ne, nechci, ale udělám to." Zvedla k němu oči. "Vy to nevidíte, Pavle? Tihle Klingoni chtějí mír. Chtějí to zabíjení zastavit."

Ušklíbl se. "Chtějí? Já jim nevěřím."

"Já taky ne, ale máme jinou volbu?"

Chekov neodpověděl, ale jeho pohled, který říkal, že by o něčem jiném věděl, ji vyděsil.

"Jestli to takhle cítí všichni," řekla Uhura tiše, "pak nám pomozte všichni svatí, aby nevypukla válka, než dojde na zákusek."

* * *

Kirk čekal v přenosové místnosti Enterprise a snažil se zapomenout na škrťací límeček uniformy. Klidně se tvářící Spock a nervózní McCoy stáli vedle něj. Scott pracoval za přenosovým pultem.

Kirkovi bylo nevolno při pomýšlení, že vpustí na palubu své lodi Klingony. Musel ale ustoupit před historickým významem této události. Poprvé v historii usilovali Klingoni a Federace společně o uzavření míru.

Šlo snad Organiancům o tohle? ptal se v duchu Kirk. Odmčeli se, aby donutili obě strany k vlastní iniciativě? K tomu, abychom hledali svobodně mír, který by nebyl okanzitě ohrožen, když ho oni přestanou střežit?

"Možná by se jejich částečky mohly trochu pomíchat," mumlal si Scott, když mačkal tlačítka.

Kirk po něm střílel varovným pohledem. Scott se vztekle obrátil k pultu. Kapitán dal celé posádce jasně najevo, že ať už jsou jejich pocity jakékoli, klingonská delegace bude přijata se vši úctou.

I on sám se musel tím příkazem řídit.

Na Scottově pultu zablikalo světlo, které všechny upozornilo, že kancelář a jeho doprovod jsou připraveni k přenosu. "Zapněte," zavelel Kirk a cítil, jak se mu zrychluje tep.

Scottovy prsty přeběhly po tlačítkách s virtuozitou skutečného umělce. Inženýr se ani nemusel dívat dolů na pult a mohl sledovat postavy, které se začaly zhmotňovat na přenosové plošině.

Za typického zvuku přenosu se tam objevilo šest postav. Tři v černé vojenské uniformě - dva strážci a jeden vysoce

postavený mladý důstojník, který se Kirkovi zdál povědomý - a po nich kancléř Gorkon, mladá žena a starší důstojník. Gorkon sestoupil dolů z plošiny jako první. Ostatní zůstali stát. Vypadal ještě důstojněji než na obrazovce. Přistoupil ke Kirkovi.

"Kanceléři Gorkone," pozdravil ho Kirk a naznačil lehkou úklonu.

Gorkon mlčky opakoval stejné gesto.

Kirk ukázal na své důstojníky. "Kanceléři, dovolte, abych vám představil svého prvního důstojníka, kapitána Spocka, kterého, jak vím, znáte. Doktor McCoy, hlavní lékař. Velitel Montgomery Scott, hlavní inženýr."

Pohlédl přitom varovně na Scotta, ale ten opětovně Gorkonovo pokývnutí se zamračenou zdvořilostí.

Gorkon se obrátil zpět ke Spockovi a řekl s nefašovanou vřelostí: "Kapitáne Spocku, konečně se setkáváme tváří v tvář. Přijměte mé díky."

Spock se mlčky uklonil.

Kanceléř se s neskrývanou hrdostí otočil ke klingonské ženě. Jeho manželka, pomyslel si Kirk nejdříve. Byla elegantní a krásná dokonce i podle pozemských měřítek, hodná být hlavou Říše.

"Pánové, toto je má dcera Azetbur."

Měla štíhlou postavu a dlouhé černé vlasy sepnuté stříbrnou sponou. Přistoupila k nim s vrozenou grácií. Stejně jako její otec byla oblečena v černém s tmavě červenými znaky, což znamenalo, že je členkou Nejvyšší rady. Postavila se vedle Gorkona a půvabně pokývla všem přítomným, zatímco kancléř pokračoval v představování.

"Můj poradce pro vojenské záležitosti, brigádní generál Kerla."

Kirk se otočil k mladému, vysokému Klingonovi, kterého, jak si uvědomil, znal ze záznamu od admirála Smillieho, který dostal po zasedání. Mladý důstojník opětovně pozdrav se slabým náznakem agresivity.

Takže, pomyslel si Kirk, Scotty a já tu nejsme jediní, kdo má napnuté nervy.

"A tady," pokračoval Gorkon, když Kerla zaujal svoje místo, "je generál Chang, můj náčelník štábu."

Fyzicky nevypadal Chang nebezpečně. Byl téměř o hlavu menší než Kerla a až na šedý knír a chomáč vlasů na zvráskněné lebce úplně plešatý. V pravém oku se mu chladně zablesklo, když pohlédl na Kirka, levé měl skryté za černou páskou.

Navzdory fyzickému vzhledu z něj však vyzařovala taková divokost a krutá prohnatost, až kapitánovi začala tuhnout krev v žilách. Slyšel o Changovi jako o nelítostném muži, který nařídil smrt tisíců bytostí a nespočetně jich zabil vlastníma rukama.

Nevinní na Kudau, na Themis. Nevinní jako Carol a David. V Kirkovi se vzedmula vlna nenávisti. McCoy vedle něj se nervózně zavrtěl.

Chang k nim přistoupil se slabým, krivým úsměvem. "Vždycky jsem se chtěl s vámi setkat, kapitáne..." Přiblížil se až těsně ke Kirkovi, jako by zkoušel jeho sebeovládání.

Kirk cítil skoro nepřekonatelnou chuť sevřít ten hnědý krk před sebou, ale ovládl se a vyloudil na tváři chabý úsměv. "Nevím, jak to mám chápat."

"Jako upřímný obdiv, Kirku," řekl Kerla za ním. Pokud to mělo znít posměšně, Kirk to nepostřehl.

"Jednoho válečníka k druhému," dodal Chang tiše.

Vy jste vrah, ne válečník, chtělo se Kirkovi protestovat, ale mlčel.

Taky už zabil, ale v sebeobraně. Dokonce se pokoušel Kirkovi zachránit život a málem při tom sám zahynul. Klingoni to tak ale možná nevidí. Odstoupil od Changy a ukázal ke dveřím přenosové místnosti. "Tudy, prosím. Doufám, že uvítáte malou prohlídku."

* * *

Poručík Valeris nenápadně pozorovala z vedlejší chodby, jak kapitán Kirk vede klingonskou delegaci kolem dvou členů posádky, kteří úplně ztuhli.

Hned, jak Klingoni zmizeli, se však uvolnili. Valeris je oba znala. Byli to Burke a Samno, podporučíci v podstatě se shodným služebním záznamem.

"Vypadají všichni stejně," řekl Burke a mrkl na svého kamaráda.

Valeris se znatelně zamačila. Kromě toho, že měli všichni Klingoni kostnaté výstupky na čele a bronzovou barvu kůže, se Valeris nezdálo, že by si byli nějak zvlášť podobní. Ve skutečnosti jí připadali dost odlišní, počínaje Changovou páskou přes oko.

"A copak je to tady za smrad?" řekl Samno znechuceně a v jeho očích postřehla Valeris něco, čeho si už dřív všimla i u kapitána. "Viš, že nejnovější modely umí dokonce mluvit?"

Burke se uchichtl. Valeris si to vyložila tak, že Samno tvrdí, že Klingoni vydávají intenzivní zápach. Nikdy o tom neslyšela a neměla ani příležitost si to ověřit. Možná, napadlo ji, že si pachu nevšimla, protože není člověk.

Poznámku o nejnovějších modelech pochopila, často slyšela lidi vtípkovat o klingonské stupiditě, což ji jako Vulkanku značně udivilo - lidé těžko mohli být považováni za nejmoudřejší tvory v Galaxii - ale nechávala si svůj názor pro sebe.

Taky rozuměla důvodům jejich nenávisti. Nepovažovala to za logické, ale chápala to.

Oba její rodiče byli diplomaté vyslaní na planetu Zorakis v Boswellianském sektoru hraničícím s klingonským územím. Několik měsíců před zásahem Organianců se válka mezi Federací a Klingonskou říší zdála neodvratná. Vulkanci hledali cestu, jak jí zabránit.

Její rodiče měli za úkol pokusit se stabilizovat vztahy s Klingony. T'Paal, její matka, upřímná pacifistka, ale rozhodně ne tradicionalistka, pojmenovala svou právě narozenou dceru Valeris, po slavné válečnici a jedné z hrdinských postav klingonské rasy. To jméno mohlo být považováno za původně vulkanské - v tom případě by znamenalo odvozeninu od slov "vyrovnanost" nebo "vnitřní mír" - ale klidně mohlo pocházet i z anglického slova "valor", což znamená "udatnost". Vulkanské dítě se mělo stát odvážným bojovníkem za mír - tak jí to alespoň říkali ti, kdo si pamatovali její

matku, než zemřela, a otce, než se změnil.

T'Paal a její manžel Sessl jednali mimo Federaci jako vyslanci Vulkánu a kontaktovali Klingony. Pokusili se o dialog, ale setkali se s nepřátelstvím a T'Paal byla zabita. Pokus selhal.

Sessl už se na rodnou planetu nevrátil, ale zůstal na Zorakis a změnil svou filozofii. Rozhodl se, že velký vulkanský filozof Surak se v tomto případě mylí, že Klingoni nejsou schopni mírového soužití. Sessl publikoval svůj názor, že ve zvláštních případech je použití síly ospravedlnitelné, zejména proti klingonské rase.

Jeho názory vyděsily jeho kolegy a rodina na Vulkánu se s ním formálně rozešla. Čas plynul a jeho dcera rostla, ale on se stával stále větším samotářem, choval se zádumčivě a nelogicky. Valeris neměla možnost projít vulkanskou výchovou, protože ji nechával v péči lidského služebníka. Nedostalo se jí pravé vulkanské výchovy. Sessl na její existenci časem zřejmě úplně zapomněl.

Když jí bylo sedm let - což je u Vulkanců tradiční věk pro jejich formu zasnoubení - planetu znovu napadli Klingoni. Neviděla je na vlastní oči, jen si pamatovala, jak hospodyně Imea běží do domu a křičí: Klinzhai! Klinzhai!

Svět kolem nich tehdy vybuchl. Našli Sessla v jeho pracovně a odtáhli ho do člunu. Imea byla popálená, ale uzdravila se. Sesslovi se nic nestalo, ale už se nevzpamatoval.

Uprchlí na bezpečnější místo, daleko od hranice. Sessl přišel úplně o rozum a museli ho hlídat. Po několika dnech zemřel. Při ohledání těla bylo zjištěno dlouhodobé degenerativní onemocnění mozku.

Valeris zůstala s Imeou, dokud nedosáhla věku, aby se mohla vrátit na rodnou planetu svých rodičů, požádat o občanství a projít základním vulkanským výcvikem. Zkušenosti ji nakonec přivedly do Hvězdné flotily.

Nebyla na svého otce pyšná. Dospěla a nesouhlasila s jeho názory, ačkoli měla hodně důvodů Klingony nenávidět stejně jako on a mnoho dalších. Jako Vulkanka cítila logiku, ne bezuzdné podléhání emocím.

Měla ale dobrý důvod souhlasit s kapitánem Kirkem v tom, že Klingonům se nedá věřit. Ukázali se jako nebezpečná a útočná rasa.

A teď, když poslouchala Burkeho a Samna a jejich hloupé, omezené vtípky, bylo pro ni těžké neprojevit nechuť, kterou cítila.

Burke a Samno vykročili směrem k ní, a protože oba hleděli směrem, kam odešli Klingoni, skoro do ní vrazili.

Lekli se. Burke zděšeně uskočil. Samno nejdřív vyjel a pak řekl pokorně, protože pochopil, že je slyšela: "Jen jsme žertovali, poručíku."

"Nemáte co na práci?" přerušila ho Valeris a přemýšlela, jestli se jí v hlase neobjevil záblesk opovržení. Určitě ne. Nebylo by to logické. Musela s těmito muži v rámci svých povinností spolupracovat. To ale neznamenalo, že je musí mít ráda.

"Ano, poručíku," řekl Burke a postavil se do pozoru. Samno ho následoval.

"Tak jděte za svými povinnostmi," řekla krátce Valeris a dívala se za nimi, jak odcházejí.

* * *

"Vaše vědecká laboratoř na mě hluboce zapůsobila," řekl Gorkon Kirkovi, když vyšli z laboratoře zpátky na chodbu.

Kapitán přikývl. "Hvězdná flotila mapuje a katalogizuje planety s atmosférou. Všechny lodě jsou vybaveny analytickými senzory." Tahle informace byla samozřejmě zbytečná. Kirk nepochyboval o tom, že Klingoni jsou o vybavení na lodích Federace - snad s výjimkou Excelsioru - dobře informováni.

Bez ohledu na osobní pocity Kirk zjistil, že vůdce Klingonů je příjemný společník. Bylo nemožné představit si Gorkona, jak posílá vrah na Kudao a na Themis. Kancléř odporoval všemu, co Kirk o Klingonech věděl: byl srdečný, jemný, podle lidských měřítek velmi vzdělaný a navíc měl osobní kouzlo. Dokonce i Chekov, který se k nim na Gorkonovo naléhání přidal, když se náhodou potkali v chodbě, se smál při kancléřově pokusu o vtip. Zdálo se, že Gorkon je oddaný myšlence míru mezi Říší a Federací a že čekal jen na podobný incident, jaký se stal na Praxis, aby mohl svou snahu proměnit ve skutečnost.

Nebo to všechno byla jen geniální past? Protože bez ohledu na všechno ostatní, Gorkon naslouchal radám generála Changy.

Kancléř se náhle zastavil a Kirk se k němu otočil. "Vím, že tohle pro vás není jednoduché, kapitáne," řekl tiše, jako by četl Kirkovi myšlenky.

Kapitán na něj napůl rozpačitě a napůl hněvivě zíral. Co tím Gorkon, k sakru, myslel? Davidovu smrt? Nebo Carol? Nebo vycítil nepřátelskou atmosféru na Enterprise? Pokud ano, byla jeho poznámka před ostatními nevhodná.

"Cítil bych totéž," vysvětlil vzápětí Gorkon, když Kirk mlčel, "kdybych vám musel nabídnout prohlídku své lodě."

Kirk se uvolnil a cítil se téměř provinile za to, že podezříval kancléře z nárazek.

"Chtěli byste se podívat nahoru?"

A byl to generál Chang, který rychle a s úlisným úsměvem odpověděl: "Velmi rádi."

Zděšený Chekov zašeptal Kirkovi po straně: "Kapitáne, snad je nechcete vzít na můstek?"

"Vzorné zacházení," procedil Kirk mezi zuby a vztekal se v duchu na sebe i na Chekova, který zpochybnil jeho rozhodnutí.

Otočil se zpět ke Gorkonovi a jeho doprovodu. "Kancléři," řekl a naznačil rukou směr k výtahu.

Skupina vstoupila do výtahu. Právě, když se dveře zavíraly, zaslechl Kirk tak tichou poznámku, že si myslel, že se mu to jenom zdálo: "Ano, ale chtěl byste s nimi pít z jedné sklenice?"

* * *

V čerstvě upravené důstojnické jídelně v klidu probíhala večeře. Spocka to povzbudilo. Celý den vnímal napětí mezi posádkou, ale zatím spolu Klingoni a důstojníci Enterprise vycházeli dobře. Nikdo ani nemrkl, když Klingoni zdvořile odmítli přibory a dali přednost jídlu rukama. I kapitán vypadal uvolněně a vedl s Gorkonem a Azetbur příjemnou debatu o vlastnostech různých druhů alkoholu. Velký úspěch slavilo nabízené romulanské pivo, ačkoli Spock byl mírně

šokován, když to Valeris navrhla. Občas ho její chování zaskočilo. V té chvíli si musel připomínat, že narodit se jako Vulkanec a být vychován jako Vulkanec jsou dvě různé věci.

Litoval, že jí povinnosti nedovolily zúčastnit se večere. Byla by zajímavým partnerem pro konverzaci. Její původ způsobil, že se cítila uvolněněji s lidmi a jinými rasami než s Vulkanci, a byla schopna porozumět mnoha druhům humoru. Tuto schopnost by jí Spock, kdyby nebyl tak vyrovnaný, mohl trochu závidět. Bylo by zajímavé představit ji Klingonům a pozorovat jejich reakci na její jméno. Mohlo by to zlepšit vzájemné vztahy.

Na pozadí hvězd zvedl Gorkon svou křišťálovou číši, naplněnou po okraj modrým pivem. "Připíjím na neobjevenou zemi..."

Spock ostře pohlédl na kancléře. Zdál se mu příliš uvolněný a jeho tón by se podle Spocka hodil spíš na trh než na diplomatickou večeři.

"... - budoucnost," zakončil Gorkon vesele a dobře věděl, jaký rozruch vyvolal.

Ostatní u stolu se k němu připojili a pozvedli poháry: "Na neobjevenou zemi."

Spock taky zvedl pohár a bez chuti z něj usrkl. Kancléř trval na tom, aby si s nimi i Spock připil romulanským pivem. Spock se v rámci dobrých diplomatických vztahů podrobil. Jinak nikdy romulanské pivo nepil a věděl proč. Přestože byl běžně schopen snést menší množství etanolu bez viditelného účinku, netroufal si nic podobného říct o nápoji, který měl před sebou. A pokud je jeho fyziologie podobná romulanské...

Chuť piva byla překvapivě elektrizující. Spock polkl a zaznamenal, že i tento malý doušek má bezprostřední vliv na jeho myšlenkové pochody. Odstrčil nápoj a rozhodl se, že už dál pít nebude.

Blízko něj postavili McCoy a Uhura své sklenice a pokusili se zamaskovat odkašlání vyvolané nápojem.

"Hamlet," prohlásil Spock jasně, "třetí jednání, první scéna."

Gorkon se potěšeně usmál. "Že strach z něčeho po smrti, z těch krajů neobjevených, z nichž nikdo se nevrací, nám ochromuje vůli a dává snášet raději zla, jež známe, než přchnout k jiným, o nichž není zpráv?" Ach, kapitáne, nikdy doopravdy nevychnutáte Shakespeara, dokud si ho nepřechážete v klingonštině."

"Nerozumím," řekl Spock. "Ten citát jasně hovoří o strachu ze smrti."

Gorkon se k němu naklonil a vypadal zcela zaujat předmětem rozhovoru. "Nevidíte, že je to také metafora týkající se strachu z neznámého? Naši lidé byli minulých sedm desetiletí v jakési oficiálně nevyhlášené válce s Federací. Proč? Protože válka, bitvy, to je všechno, co známe. Mír je něco nového, cizího, a my se ho bojíme. Musíme být ale silní a překonat ten strach, mříť kupředu, k tomu, co nás čeká. Do budoucnosti. Musíme najít cestu, jak sloučit naše pojetí cti a slávy s mírovou koexistencí s ostatními národy. Jinak" - jeho výraz potměněl a on se posadil zpět - "zahubíme sami sebe."

Spock zamyšleně přikývl a pak si všiml, že se generál Chang otočil s potměšilým výrazem ke Kirkovi. Kapitán udělal znatelný pokrok při vyprazdňování své sklenice a Spock začal vážně pochybovat o vhodnosti návrhu Valeris.

"Být či nebýt," poznamenal Chang. "To je otázka, která dělá starosti našim lidem, kapitáne Kirku." Střelil pohledem po kancléři, protože tato otázka byla zřejmě předmětem jejich sporu. "My potřebujeme prostor k dýchání."

Spock tu poznámku zachytil a doufal, že to nebyla náhoda. Kapitán zamumlal: "Země, Německo, 1938."

Obočí nad Changovým zdravým okem povyskočilo. "Prosím, nerozuměl jsem."

Brigádní generál Kerla se k nim prudce naklonil - tak vztekle, že Spock zauvažoval, jestli má zůstat u svého úkolu udržet generála Changy na uzdě, a změnil předmět hovoru. "Kapitáne Kirku, mám pocit, že romulanské pivo je zakázané."

Kirka ta náhlá změna tématu zaskočila, ale hned se vzpamatoval a slabě se usmál. "Jedna z výhod, že jsme tisíc světelných let od vedení Federace."

Následovalo nepříjemné ticho, které nakonec prolomil McCoy.

"Na vás, kancléři Gorkone." Doktor, kterému se leskly oči a zčervenaly tváře, zvedl v náhlém návalu nadšení sklenici. "Na jednoho z architektů budoucnosti."

Spock také zvedl sklenici, ale nenapil se. Varoval ho rychlý účinek piva na ostatní členy posádky. Přemýšlel, jestli si toho Klingoni všimli. On sám pozoroval, že Gorkon pije velmi málo. Kancléř se uvelebil v křesle a pozorně naslouchal rozhovoru.

Až dosud se lidé chovali celkem dobře. Dokonce i velitel Scott si povzdychl, když si doléval sklenici: "Možná je něco z té budoucnosti i tady." Otočil se ke Klingonovi vedle sebe. "Abyste věděl, tohle není poprvé, co popíjím s Klingony."

Střízlivá a rezervovaná Azetbur se obrátila na Spocka. "Kapitáne Spocku, i přes vaši snahu a navzdory upřímnosti této skupiny si nemyslím, že by naši lidé byli tak srdečně uvítáni po celé lodi."

Kirk vrhl na Spocka jednoznačný pohled. Vulkanec rozuměl. Klingoni museli zaslechnout poznámku, která padla, než se zavřely dveře výtahu. Nebyl to jediný komentář ohledně Klingonů, který Spock toho dne slyšel, ale naštěstí byla většina z nich zachytitelná jen jeho jemným vulkanským sluchem.

"Posádka je přirozeně ostražitá, madam," odpověděl Spock. "Dlouho jsme byli ve válce. Možná ne tak doslova, vzhledem k Organianské smlouvě -"

"To byl vynucený mír," zavrčel Chang.

Spock na něj klidně pohlédl. "Přesně tak. Kdyby tehdy Organianci nezasáhli, válka by byla nevyhnutelná. Ještě stále jsme mohli bojovat."

Uhura se připojila se svou sklenicí k debatující skupince. "Federační média hrála na naše city vůči Klingonům po událostech na Kudau."

"Stejně tak naše média stále pomlouvají Federaci," odpověděla Azetbur a ignorovala Changův a Kerlův nesouhlasný pohled.

Uhura vzrušeně přikývla. "Obě strany musí překonat hluboce zakořeněné předsudky - ale jak?"

Chekov pozvedl dolitý pohár. "Možná už jsme pár malých krůčků udělali, jako dnes."

"A ještě jeden nebo dva kroky..." prohodil McCoy a díval se přitom na Azetbur. Spock měl podezření, že tenhle náhlý příliv vřelých citů má na svědomí větší množství vypitého piva. "Jako třeba tahle mírová smlouva," dodal doktor.

Ta poznámka vyvolala souhlasný šum všech u stolu s výjimkou Gorkona, který stále ještě hrál roli nezúčastněného pozorovatele, a Changa.

Generál se náhle naklonil ke Kirkovi. "Kapitáne Kirku, budete ochoten vzdát se Hvězdné flotily?"

Kirk na něj bez odpovědi zíral.

Spock se do toho vložil. "Vím, že kapitán vždy považoval posláni Flotily za mírové."

Kirk pořád ještě hleděl upřeně na Changa, když řekl: "Nemám, proč bych svému prvnímu důstojníkovi odporoval. Cíle Hvězdné flotily byly vždy -"

"Kapitáne!" přerušil ho Chang povýšeně. "Nemusíme se přece hádat o slovíčka. Tohle je mimo záznam. Ve vesmíru je neustále studená válka."

Spock pohlédl na Gorkona. Kancléř nepodnikl žádný pokus usměrnit svého poradce, ale napjatě čekal na odpověď. Možná Gorkon taky věřil, že Hvězdná flotila byla vytvořena především pro vojenské účely.

"Nikdy jsme se nepokusili -" začal Scott rozčileně.

Spock se pokusil diskuzi trochu usměrnit. "Generále Changu, vstoupil jsem do Hvězdné flotily, protože jsem věděl, že je to vědecká a výzkumná organizace, skvělá příležitost pro lidi zabývající se vědou -"

"Vědce?" uchichl se Chang. "Myslím, že na vývoji vašich fotonových torpéd se podílelo hodně vědců."

Spock si nevšiml rozhořčeného šumu posádky a trpělivě pokračoval: "To je pravda, generále. Lodě Flotily jsou vyzbrojeny, ale pouze pro obranné účely."

"Jo," zasyčel Scott, "aby ochránily planety Federace před takovými, jako -"

"To stačí, pane Scotte," zarazil ho Spock.

Kerla se k němu otočil. "Vy jednoduše předpokládáte, že váš demokratický systém vám dává morální opodstatnění nutit jiné kultury, aby se přizpůsobily vaší politice."

"To není pravda!" vystartoval McCoy. Chekov se rozohněně nahnul přes stůl. "Nikoho k ničemu nenutíme! Věříme, že všechny planety mají nárok na ochranu nezcizitelných lidských práv!"

Azetbur se opovržlivě zasmála. "Nezcizitelná... Kdybyste se slyšel. Lidská práva? Už jen ten název prozrazuje rasismus. Federace je výlučným klubem druhu Homo sapiens."

Spock zvedl obočí.

"Ovšem kromě naší malé skupinky," řekl Chang sladce, protože se mu celá situace zdála zábavná.

"Jistě," namítla Uhura. "Nejsme perfektní -"

Scott vyskočil z křesla. "Nenechte si od nich vkládat slova do úst. Nesloužil jsem třicet let ve strojovně vesmírné lodi, abych se nechal obvinít z diplomacie dělových člunů!"

"My dobře víme, kam tohle povede," řekl Kerla a oči se mu opile leskly. "Ke zničení naší kultury. Klingoni klesnou na nejnižší příčku žebříčku Federace, budou dělat tu nejpodřadnější práci -"

"To se týká ekonomiky," protestoval Chekov, "ne rasismu."

Uhura rozčileně zamávala sklenicí. "Ale musíte uznat, že to spolu souvisí."

McCoy se k ní otočil. "Nebud'te naivní, Uhuro."

Zamračila se na něj. "Laskavě mě nepoučujte, doktore."

Spock se otočil ke kapitánovi a hledal u něj pomoc, ale ten hleděl zarytý do stolu a zjevně se nechtěl zapojit.

"My jsme výzkumníci, ne diplomaté!" řekl Chekov důrazně Changovi.

McCoy do něj dloubl ramenem. "Ale Chekove, Hvězdná flotila už zničila neskutečné množství přírodních jevů ve jménu výzkumu."

"Jednali jsme podle rozkazu!" hájil se Scott, stále ještě na nohou.

"Co se s tím dá dělat? Diplomaté musí tyto -"

"Fajn!" skoro zařval Scott. "Nechte politiky, ať dělají svinčík, a my budeme bezbranní!"

Přerušilo ho lehké odkašlání. Spock se otočil, aby se podíval na Gorkona, který se stále tvářil klidně. Ostatní Klingoni nebyli tak úspěšní ve snaze skrýt pobavení.

"Vidím," řekl Gorkon po několika vteřinách ticha, "že máme před sebou ještě dlouhou cestu."

Vstal. Spock a ostatní ho následovali. Spockovi se podařilo mistrně zakrýt rozpaky nad chováním posádky Enterprise. Mnohem těžší bylo setřást pocit marnosti. Několik uplynulých dní odhalilo takový stupeň nenávisti a hořkosti, jaký by Spock u členů Federace nečekal, natož u svých přátel. Rozuměl kapitánovým pocitům s ohledem na stav doktorky Marcusové a Davidovu smrt, ale u ostatních členů posádky neočekával takové nepřátelství.

Byly všechny tyto emoce výsledkem událostí na Kudau a reakcí na mediální tlak? Byli lidé k tomuto vlivu přehnaně vnímaví?

Nápad Valeris servírovat romulanské pivo měl pouze částečný úspěch. Sice účastníkům večera pomohlo, aby se uvolnili, ale zároveň z nich setřelo tenký náter civilizovanosti a odkrylo nenávist ukrytou pod ním. Spock se obával, že možná přecenil schopnost lidí chovat se racionálně a žít v míru.

Pokud se na to Gorkon díval stejně, jejich šance na dosažení míru v Galaxii byly v nedohlednu.

* * *

Jim Kirk stál v přenosové místnosti a čekal, až se Klingoni připraví k opuštění lodi. Cítil slabý stud, který, jak tušil, byl výsledkem pomalu odeznívajícího vlivu romulanského piva, ale pro tuto chvíli ještě převládal příjemný pocit lehké závratě a otupělosti. Zdálo se mu, že jeho chodidla nejsou spojena s nohami, a musel se soustředit, aby nevrážel na

chodbě do stěn. Ostatní nevypadali lip. McCoy zíval, kolébal se na chodidlech a neměl daleko k usnutí, zatímco Scottova široká tvář byla nebezpečně brunátná. Uhuřino odměřené chování napovídalo, že je stále ještě rozzlobená hádkou s doktorem a znechucená většinou z nich. Pokud jde o Chekova, nasadil zdvořile prázdný výraz, který nedokázal zastřít jeho vztek - výraz, který, jak se Kirk obával, se podobal jeho vlastnímu.

Díky bohu, že aspoň Spock to dneska večer zvládl, i když to nebylo snadné. Kirkovi bylo Vulkance líto. Snažil se zachovat diplomatický dialog s Klingony, zatímco byl obklopen bandou naštvaných opilců.

Zítřka si Spocka musí udobřit. I Klingony, pokud po dnešním večeru ještě budou chtít mít co do činění s Federací. Teď se ale díky pivu už skoro nedokázal ovládnout. Pořád se myšlenkami vracel ke Carol, jejímu voskově bledému obličejí, jejímu lehkému dechu, řízenému respirátorem. To nejlepší, co by měl teď udělat, je odejít do civilu.

Kirk si uvědomil, že Gorkon něco říká, a zamračil se ve snaze zachytit jeho slova.

"Děkuji, kapitáne Kirku. Tento večer byl velmi... poučný."

Kirk se trochu zastyděl a odpověděl prkenně: "Brzy si to musíme zopakovat."

Gorkon se na něj podíval tak pronikavě, že se Kirk začal cítit nesvůj. "Vy mi nevěříte, kapitáne."

Kirk uhnul pohledem.

"Nedivím se vám," pokračoval Gorkon tiše. "Vnímáte mě - jak se říká - jako představitele mé rasy. Jestli se podaří vybudovat ten krásný nový svět, bude se v něm nám, starým lidem, žít velmi těžce."

Kirkovi zrudly vzteky tváře. Nám starým lidem...

"Kapitáne Spocku," otočil se kancléř Gorkon k Vulkanci.

"Kanceléři." Spock se obrátil k Azetbur. "Bylo pro mě potěšením setkat se s vámi, madam."

"Kapitáne Spocku." Azetbur se lehce uklonila a zaujala místo vedle otce na přenosové plošině.

"Generále Changu," řekl Kirk náhle a zaskočil tím sebe i ostatní. "Potěšení..."

Chang se k němu obrátil a přiblížil se tak, jako by chtěl kapitána přinutit, aby o krok ustoupil. Changův postoj a potměšilý výraz hovořily o výzvě.

"Tak sladký žel je loučení, že bychom bez ustání říkali 'dobrou noc' až do svítání'."

Kirk sevřel pěsti a po ničem netoužil víc, než dát Changovi jednu do nosu. Byl si ale vědom Gorkonova i Spockova varovného pohledu, a tak se udeřil do prsou a zvedl ruku v klingonském pozdravu.

Chang vypadal velmi potěšený, když vystupoval na přenosovou plošinu. Odepnul si z opasku komunikátor, řekl do něho pár slov a pokynul Kirkovi.

"Zapněte," řekl Kirk a ani se nepokoušel skrýt vztek.

Zvuk přenosu zaplnil místnost a postavy Klingonů zmizely.

"Díky bohu," vydechl Scott a zuřivě mačkal tlačítka.

"Viděli jste, jak jedli?" řekl Chekov, jehož ruský přízvuk se vlivem piva hodně zvýraznil. "Příšerné způsoby -"

"Pochybují," přerušil ho Spock tak mrazivým tónem, jaký od něj Kirk ještě nikdy neslyšel, "že naše vlastní chování bude považováno v dějinách diplomacie za příkladné."

Kirk si přejel rukou po čele, protože ho začínala bolet hlava. Bude potřeba se omluvit a vymyslet něco pro zlepšení vztahů s Klingony, ale až zítra, až bude schopen myslet. Teď už zbývala jen jediná volba. "Jdu se z toho vyspat," řekl tiše Spockovi. "Rád bych věděl, jestli jsme to mohli ještě víc zvorat."

A zamířil do své kajuty v mylném přesvědčení, že pro dnešní noc problémy skončily.

4. KAPITOLA

Azetbur, pečlivě hlídaná osobním strážcem, váhala před dveřmi otcovy kajuty.

Ačkoli už bylo na Kronosu Jedna poledne, cítila na sobě vliv romulanského piva, a tak se po návratu z Enterprise okamžitě vydala do své kajuty, aby si odpočinula a počkala, dokud lehké omámení nepomine. Usnula, ale o něco později se probudila s pocitem hrůzy a srdce ji bušilo jako o závod. Ta úzkost už jí nedovolila usnout. Vstala a bez přemýšlení se vydala ke Gorkonově kajutě. Strážce ji tiše doprovázel.

Prstem se lehce dotýkala bzučáku. Nevěděla, proč sem vlastně přišla. Možná se chtěla jen přesvědčit, že je její otec v pořádku. Celé noci před tím, než se vydali na cestu k Zemi, ji pronásledovaly strašlivé sny o jeho smrti. A teď, kdy se její obavy účinkem piva znásobily, utíkala za ním jako dítě vyděšené noční můrou.

Takové chování se nehodilo pro členku Nejvyšší rady a Azetbur se trochu styděla.

Stiskla bzučák a ulevilo se jí, když se dveře otevřely a v nich se objevil Gorkon, oblečený v jednoduché tmavé tunice bez odznaků hodnosti.

Azetbur dala strážci znamení, aby zůstal venku, a vešla za otcem do kajuty. Když se za nimi zavřely dveře, zeptala se: "Otče, kde jsou tvoje strážce?"

Gorkonův lehkotvárný přístup k vlastní bezpečnosti byl neustálým předmětem jejich sporu. Na druhou stranu, co se týkalo Azetbur, choval se až přehnaně opatrně.

Gorkon se nechápavě rozhlédl kolem, jako by ho překvapilo, že tam strážce nejsou, a promnul si prsty šedivý vous. Světlo u jeho křesla svítilo a Azetbur si všimla textu vloženého do čtecího přístroje. Zřejmě se připravoval na setkání se svými poradci. Jeho obvyklá roztěkanost v soukromí byla jen reakcí na úsilí, které věnoval svojí práci.

"Jsou pryč," řekl nakonec a upřel na ni tmavě jantarové oči. Pak se usmál. "To pivo je úplně vyřídilo. Myslím, že si šli zdřímnout do svých kajut. Podle mě je to rozumné. Sedni si. Jdeš za mnou jako člen Rady nebo jako dcera?"

"Obojí," řekla Azetbur a zůstala stát, zatímco Gorkon se posadil zpět do svého křesla a díval se na ni.

"Otče -" Odměřila se, protože si uvědomila, že si k němu přišla hlavně pro uklidnění, ne pro odpověď na konkrétní otázku. "Dělám si starosti."

Gorkon přikývl a soustředil se na to, co Azetbur říká.

"Bojím se o tebe. Nedokázala jsem si představit, jak nás lidé nenávidí, dokud jsem nenavštívila Enterprise."

Povzdychl si. "Taky mě to vyděsilo. Není sice žádným tajemstvím, že se naše a jejich rasa už sedmdesát let nenávidí, ale tohle jsem nečekal. Obávám se, že za to můžou události na Rudan."

"Kirk!" vybuchla najednou Azetbur. "Kirk nás nenávidí. Nevěřím mu. Otče, už bys na jejich loď neměl chodit."

Smutně se usmál a naklonil se k ní.

"Kirk není nebezpečný, Zeto. Má sice k nenávisti důvod - kapitán Kruge mu zabil syna - ale věřím, že je dost chytrý -"

"Jestli mu Klingon zabil syna," skočila mu Azetbur do řeči, "proč si myslíš, že se nebude chtít pomstít?"

"Není Klingon ani válečník. Neuznává krevní mstu."

"Já mu nevěřím," trvala na svém Azetbur a v jejím hlase zazněla úzkost. "Bojím se o tebe. Nemůžu spát."

Gorkon chvíli hleděl do prázdna. Hledal správná slova, aby Azetbur ujistil, že její obavy rozhodně nepodceňuje.

"Možná je dobře, že o tom teď mluvíme," řekl nakonec. "Nevěřím, že by mi chtěl Kirk ublížit. Je rozzlobený, ale ví, co v tuhle chvíli drží v rukou. Nemusíš se ho bát." Slabě, trochu ironicky, se usmál. "Ale máš pravdu. Oba víme, že nemám moc šanci zůstat po mírové konferenci naživu."

Azetbur na něj šokovaně zírala a jen hrdost jí zabránila vykřiknout bolestí.

"Sedni si," požádal ji Gorkon znovu. Poslechla a posadila se proti němu.

Oči mu zazářily, když na ni hleděl, a pak zase pohasly. "Jestli zemřu, musíš mě nahradit."

"Ty nezemřeš -"

"Poslouchej mě!"

Nezvykle ostrý tón jeho hlasu umlčel.

Tiše a soustředěně začal znovu. "Jsem šťastný, Zeto, že mi válečníci dovolili zajít tak daleko. To, že mě ještě nikdo nezavraždil, je zázrak. Přesvědčil jsem Nejvyšší radu o nezbytnosti uzavření mírové smlouvy. Ty to můžeš uskutečnit. Naše bezpečnostní opatření jsou sice důkladná, ale teď už proti sobě nemáme jen členy Říše. Musíme se bát taky Federace a Romulanů." Usmál se. "Dítě, chci, abys to pro mě udělala. Je přece nutné plánovat budoucnost. Nebo bys byla radši, kdybychom nechali Říši v rukou vojáků?"

Mlčela a snažila se ovládnout smutek.

"To zní jako rozumný plán pro případ ohrožení, kancléři. Co navrhuje?" řekla formálně.

"Musíš mě nahradit," opakoval. "Zeto, v Radě není nikdo jiný, komu bych mohl věřit. Možná Korrd, ale ten je starý a nemocný."

"Kerla -" začala.

"Kerla je moc horkokrevný a snadno vybuchne. Má srdce válečníka. Nemám zdání, kde jsou hranice jeho loajality. A Chang je příliš mazaný." Zavrtěl hlavou. "Ty jsi má jediná naděje."

Nešťastně se usmála. "Žena - a kancléř, otče?"

"Mám právo jmenovat svého nástupce. Klingonské zákony to nezakazují."

"Ale klingonský zvyk zmocnit se -"

"Válečnický zvyk, ne klingonský. V tom je rozdíl. Kancléř se nezodpovídá vojákům. Lid to přijme, i když se to vojákům nebude líbit."

"A když tebe zabijí, myslíš, že mě nechají naživu?"

"Dohodl jsem se se členy Nejvyšší rady. Všichni přísahali, že tě ochrání a potvrdí ve funkci kancléře."

"Všichni?" zeptala se pochybovačně Azetbur. "Ty jsi o tom mluvil se všemi?"

"Ano."

Vstala. "Otče, ty nezemřeš."

"Jistěže ne." Zasmál se a dotkl se její ruky. "Ale slíbiš mi to, Zeto?"

Najednou ji popadl vztek. Cítila se jako odstrčené dítě. Šla si k němu pro útěchu a on si s ní povídá o vlastní smrti.

"Slíb mi to." Hladil ji konečky prstů.

"Ty nezemřeš," řekla trpce, "pokud dokážeš zabránit svým strážím v pití." S tím opustila místnost a ani se neohlédla, protože věděla, že výraz v jeho tváři by jí zlomil srdce.

* * *

Kirk se s jistými potížemi doplahočil do své kajuty. Euforie vyvolaná romulanským pivem pomalu opadávala a nahradilo ji nepříjemné hučení v hlavě a únava. Nohy mu ztěžkly a měl pocit, že se pohybuje proti silnému proudu. Sedl si na lůžko a promnul si oči. Lodní hodiny odbily 0100.

Měl nutkání znovu zavolat nemocnici na Hvězdné základně 23, ačkoli s ní mluvil odpoledne. Kwan-mei mu přátelsky, ale smutně sdělila, že Carol se ještě neprobudila. Slíbila, že pokud by v jejím stavu nastala nějaká změna, okamžitě mu zavolá na Enterprise.

Nedalo se nic dělat, jen čekat... a hledat něco, co by zaměřilo směr jeho myšlenek.

"Kapitánův deník," začal Kirk diktovat. "Hvězdné datum 9523.8. Dnes večer se kancléř Gorkon a jeho doprovod zúčastnili večere na Enterprise. Obávám se, že naše chování nebylo příliš vhodné pro takovou příležitost. Poznámka: už nikdy nepodávat při diplomatických akcích romulanské pivo."

Povzdychl si, natáhl se na postel a zamyslel se. Na jednu stranu se za své chování i chování vyšších důstojníků styděl. Na druhou stranu, když se na to díval filozoficky, byl rád, že k tomu došlo. Vzájemné vztahy se sice nezlepšily, ale aspoň se pročistil vzduch. A to bylo potřeba. Jestli je Gorkon opravdu tak inteligentní a moudrý státník, za jakého ho Kirk považoval, pak ta večerní třenice nemohla ovlivnit průběh dalších jednání.

Kirk zívnu a pak začal znovu ospalým hlasem diktovat: "Pivo za to nemohlo. Poskytlo nám jen záminku, abychom si troufli říct věci, které nám ležely v hlavě..."

Ztichl a pomalu upadal do spánku. Vtom se ozval signál interkomu.

Spockův hlas s naléhavostí, která Kirka okamžitě probudila, řekl: "Kapitáne Kirku, mohl byste, prosím, přijít za mnou na můstek? Kapitáne Kirku..."

* * *

Půl hodiny předtím, než Spock povolal Kirka na můstek, se Azetbur vrátila do své kajuty. Byla tam sotva minutu, když se ozval bzučák. Otevřela a za dveřmi stál Kerla. Tmavé vlasy mu spadaly na ramena. Zatímco ho strážce pečlivě sledoval, formálně se uklonil.

"Azetbur," řekl zdvořile, "je tu naléhavá záležitost, kterou bych s vámi rád prodiskutoval."

Souhlasně přikývla a pozvala Kerlu dál. Vstoupil hned za ní, a když se dveře zavřely, skoro do ní vrazil. Uskočila. Oči se mu ve slabém světle leskly a bylo z něj cítit pivo.

"Jsi opilý," řekla Azetbur s opovržením v hlase.

Na okamžik zaváhal. V očích se mu odrážel zmatek a potlačovaný vztek. Byl sice ještě opilý, ale účinek piva už odezníval a on byl jistě schopen ovládat se lépe než u večeře.

"Co jsem udělal?" zeptal se.

Neodpověděla mu. Cítila, že je po rozhovoru s otcem naplněná až po okraj neodůvodněnou zuřivostí. Násilím se ovládla a řekla chladně: "Nic. Ale měl bys být na cestě na jednání. Proč -"

Chytil ji za zápěstí, zvedl si její dlaň k obličeji a přivoněl k ní.

"Azetbur. Zeto... Musel jsem tě vidět." Řekl to rychle a naléhavě. "Už nedokážu déle čekat."

Její výraz ztuhl. Už o tom mluvili mnohokrát, a vždycky mu řekla totéž. Ne z nedostatku lásky k němu, ale spíš z pocitu povinnosti vůči otci. Kerla byl silný a zbrklý a ovládaly ho spíš vášně než rozum. Byl přesným opakem toho, co Azetbur uznávala a cítila, a přesto ji neodolatelně přitahoval. Kdyby neměla tolik starostí o budoucnost, určitě by ho vyslyšela.

Ted' se ale cítila vyčerpaná po rozhovoru s otcem. Jak by mohla plánovat vlastní budoucnost, když je Gorkon v takovém nebezpečí. Odstrčila Kerlovu ruku.

"Jak dlouho to ještě budu muset opak -" S rozrušeným výrazem se po ní natáhl. "Neodmítej mě znovu. Už nemůžu čekat, až bude po konferenci!"

"Musíš," donutila se k chladnému, odmítavému tónu. Prošla kolem něj ke dveřím, otočila se a zůstala stát, aby mu dala najevo, že má odejít.

Rychle oddychoval a nevěřícně na ni zíral. Očekávala obvyklý výbuch, ale Kerla se najednou uklidnil a pozorně studoval její tvář. Nakonec prudce vydechl a zamířil ke dveřím.

Zastavil se vedle ní a řekl tak laskavě, jak od něj ještě nikdy neslyšela: "Tohle nemá nic společného se mnou. Něco tě trápí."

Ustoupila a zvedla ruku ke krku. Chvilí se navzájem pozorovali a pak řekla: "Mluvila jsem... s otcem."

Tiše čekal.

"Mluvili jsme o budoucnosti." Ztišila hlas. "Bojím se o jeho život, Kerlo."

"Tvůj otec má dobrou ochranu. Kdyby to tak nebylo, už by byl mrtvý."

"Viděl jsi všechnu tu nenávisť na Enterprise. Je tam hodně těch, kteří by si přáli, aby se otec na konferenci vůbec nedostal, aby zemřel..."

Kerla řekl napjatě: "Budu ho chránit ze všech sil. I za cenu svého života. Dokážu to, Zeto."

Znovu ji chytil za zápěstí, tentokrát jemně, a přitáhl ji k sobě. Neodporovala, ale naopak se k němu přitiskla a nechala se uklidňovat tepem jeho srdce.

* * *

Na můstku si zatím Spock pozorně prohlížel zdánlivě mírumilovný obraz na hlavní obrazovce: velký válečný křižník Kronos Jedna se tiše pohyboval vedle nich. Vulkanec už se v duchu nezabýval potenciálními komplikacemi v diplomatických vztazích, které by mohly vzniknout následkem večerního střetu mezi Klingony a posádkou Enterprise.

V tomto momentu ho znepokojovalo něco úplně jiného.

Spock se naklonil ke svému stanovišti a pošestě překontroloval údaje. Pak zpozorněl, protože se ozval zvuk turbovýtahu a otvírání dveří.

"Kapitáne."

Kirk vešel a zamžoural na hlavní obrazovku. Pak si promnul oči a zeptal se: "Co se děje, Spocku?"

Valeris zaujala své místo vedle Chekova na kormidelním stanovišti. Kirk stál a snažil se zaostřit na svého prvního důstojníka.

"Já... nejsem si jistý," odpověděl Spock, který nevěděl, jak vysvětlit svůj pocit, že se blíží nějaká katastrofa. Nevěřil na předtuchy, ale nějaký šestý smysl mu napovídal, že se něco chystá.

Kapitán ze sebe vydal netrpělivý zvuk. "Spocku, jsem strašně unavený...."

"Zachytili jsme nezvykle vysoké množství neutronového záření, kapitáne."

Ke Spockově úlevě kapitán okamžitě zpozorněl a vypadalo to, že naprosto vystřízlivěl. "Kde?" Kirk bleskl pohledem po Kronosu Jedna na obrazovce.

"Vypadá to, že zdroj je u nás," odpověděl Spock s lehkým nádechem nevěry v hlase. Ten fakt ho trápil mnohem víc, než kdyby zdrojem záření byla klingonská loď. Neočekávané vlny neutronového záření na palubě Enterprise mohly mít dvojí důvod: za prvé, mohlo jít o únik z porušené jednotky reaktoru s katastrofickými důsledky; za druhé to mohlo znamenat, že na lodi byla aktivována a zaměřena na cíl fotonová torpéda.

"U nás? Na Enterprise?" vykřikl Kirk nevěřicně. Spock přikývl. "Spojil jsem se se strojovnou. Všechny systémy pracují normálně. Nedošlo k žádnému poškození reaktoru."

Kirk přistoupil k Valeris a položil ruku na opěradlo jejího křesla. "Poručíku, víte něco o neutronovém záření?"

"Pane?" otočila se k němu zmateně.

"Pane Chekove, něco neobvyklého?"

"Jenom velikost mojí hlavy," zahučel Chekov.

"To chápu," poznamenal Kirk krátce. Když mluvil, z dolního pravého rohu obrazovky náhle vyrazilo fotonové torpédo a narazilo s oslnivým zábleskem do trupu Kronosu Jedna.

"Co to -" nadskočil Kirk a rukama si zakryl oči.

Spock zamrkal, aby se zbavil přetrvávajícího oslnění. "Vystřelili jsme na kancléřovu loď," řekl ohromeně.

Kirk se otočil s šokovaným výrazem. "Uhuro, zjistěte jejich škody! Chekove, co se děje u zbraní?"

"Obsluha torpéd?" pokoušel se spojit Chekov, zatímco Valeris řekla: "Přímý zásah."

Uhura pohlédla na Kirka. "Potvrzeno, pane."

Z rohu obrazovky vyletělo druhé torpédo.

"Co se to děje?" vykřikl Kirk, když byl křížník zasažen podruhé. Nedokázal od exploze odtrhnout oči.

"Trup klingonské lodě byl narušen," hlásil Spock od svého stanoviště. "Ztratili gravitaci a pomalu se jim hroutí i systém podpory života. Poškození je velmi vážné." Narovnal se a otočil se ke kapitánovi. Jíme, neměli zvednuté štíty." Kirk zavřel oči.

* * *

Několik okamžiků před zásahem seděl Gorkon se svými poradci v zasedací místnosti na palubě Kronosu Jedna. Přemýšlel o večeri na Enterprise a říkal si, že ho ta civilizovaná výměna názorů docela pobavila. Nevadilo mu, že Azetbur odešla a nedokázala mu slíbit, že ho nahradí. Znal svou dceru velmi dobře a věděl, že ho nezkłame. Byla v té chvíli jen plná emocí a romulanského piva. Až přijde čas, udělá, co bude potřeba.

Kromě toho, stejně neměl jinou možnost, než jí důvěřovat.

Kancelář seděl tiše a poslouchal tři muže, kteří vedle něj debatovali. Byla to jeho oblíbená taktika: poslouchat a porovnávat. Generál Korrd, brigádní generál Kerla a Kamerg - všichni pro něj byli užiteční, protože mu umožňovali tři velmi rozdílné pohledy na řešení každého problému.

Chladnokrevný Chang byl nejméně použitelný jako poradce. Byl uzavřený a ve vyslovování názorů velmi opatrný. Kancelář obvykle jeho i Azetbur z diskuze vynechával. Azetbur byla příliš loajální ke svému otci a nikdy se při debatě úplně neuvolnila. Chang, stejně jako Gorkon, hodně naslouchal a málo mluvil.

Kancelář si vždycky držel Chang a dál od těla. Nedůvěřoval mu a nechtěl o něm příliš vědět.

Kerla, který právě teď na chvíli zmlkl, byl zase vždycky první na nohou a křičel. Teď se otočil ke Gorkonovi a řekl: "Proč máme snášet, aby nás ti lidé tak uráželi? Kanceléři, slyšeli jste všechny ty poznámky? A kapitán Kirk vůbec nezakročil. Opovrhují námi! Slyšel jsem, jak si z nás dělají legraci. Mluví o nás jako o opicích, líných tvorech, které považují za své předky. Myslí si, že jsme tupci bez citu a rozumu!"

"Sedněte si!" zahřměl generál Korrd, až zadrmčely přepážky. Tenhle otlý starý Klingon byl neuvěřitelně mazaný, a přestože prošel tolika bitvami a prolil tolik krve, byl schopen překročit omezený pohled vlastního lidu.

Možná, pomyslel si Gorkon, je to tím, že viděl tolik udatných válečníků, včetně vlastních dětí, umírat po svém boku. To bude ten důvod, proč starý generál teď hájí představu o míru.

Kerla si zamračene sedl. Ne proto, že by se Korrra bál, ale z úcty k staršímu.

"On má pravdu, generále," začal Kamerg, který byl mnohem mladší než Korrd, ale ne zas tak mladý a vznětlivý jako Kerla. "Jak můžeme uzavřít s Federací mír, když nás lidé tolik nenávidí?"

"Ne všichni," řekl Korrd. "A kromě toho, ve Federaci nejsou jen lidé."

Kamerg zamyšleně přikývl. "Možná. Ale jsou její řídicí silou. Když s námi nebudou jednat čestně, nemáme naději."

"Zapomněl jste na Vulkance," řekl Korrd. "Ale jinak: nemáme i my pro lidi tisíce nadávek? Nemáme k nim stejný odpor jako oni k nám? Opovrhujeme jimi pro jejich slabost a oni námi pro naši bojovnost. Na obou stranách panují podobné pocity. Zkuste tomu porozumět. Jejich kultura se brání válce, považuje ji za mrhání životy. Nevidí žádnou slávu na smrti v bitvě. Bojují jen když je to nezbytně nutné, aby se ochránili - a Vulkanci ani tehdy ne. Vnímají všechny, kteří zemřeli našima rukama, jako oběti, a nás jako vrahy."

"Řekli, že jsme lháři!" vyskočil znovu Kerla, který se neklidně vrtěl na židli, když mluvili starší. "Nevěřili Nejvyšší radě, když prohlásila, že s útokem na Kudao nemá nic společného. Kanceléři, musel jsem říct svoje mínění."

Korrd vyslal ke Gorkonovi pobavený pohled, jako by se ptal: A co si myslí, že dělal doted? Gorkon porozuměl, ale s ohledem na Kerlu nereagoval.

"Zapřísahám vás," pokračoval Kerla vášnivě, "zapomeňte na smlouvu s lidmi. Musíme spojit své síly s Romulany. Společně dostaneme Federaci na kolena!"

Korrd si hlasitě odfrkl. "Romulané nám zdaleka nemohou pomoci tak jako Federace. Začněte myslet hlavou, Kerlo. Když se spojíme s Romulany, nikdy Federaci neporazíme. A navíc, Romulani nás nemilují o nic víc než lidé."

"Aspoň ví, co je to čest válečníka," namítl Kerla vzrušeně.

Korrd přivřel oči a pak si pomalu odfrhl, aby ukázal, co si o tom myslí.

Kerla se obrátil ke Gorkonovi. "Kanceléři, věřím, že když se spojíme s Romulany, dokážeme Federaci porazit. Pak si vezmeme, co potřebujeme. Ještě je čas."

"To je," odpověděl mu Gorkon rozvážně. "Řekněte mi, mluvil jste o tom s generálem Changem?"

Kerlovi se zajiskřilo v očích. "Mluví sám za sebe!" Postavil se do pozoru. "S vašim dovolením, kanceléři..."

Gorkon přikývl.

Rozzuřený Kerla se otočil na patách a s vlajícími vlasy opustil místnost.

Když se za mladým Klingonem zavřely dveře, Gorkon si povzdechl. Nevěřil Kerlovi - a všem svým poradcům - příliš? Kerla přísahal kancléři věrnost, ale možná by se dal přesvědčit ke zradě, kdyby si myslel, že je to pro dobro Říše.

Gorkon dobře věděl o vzrůstající nespokojenosti mezi svými poradci ohledně mírové smlouvy. Z toho důvodu zvýšil bezpečnostní opatření na svoji ochranu a ochranu Azetbur, i když věděl, že stoprocentní ochrana neexistuje. Velitel, který by si neuvědomoval nebezpečí atentátu, by byl blázen. Mohl ho zabít najatý vrah stejně jako jeho vlastní strážce.

Kancléř se otočil ke Korrdovi. Starý Klingon měl ruce založené na svém impozantním břichu a trochu zachraptěl, když krátce řekl: "Mládí..."

Kamerg potřásl hlavou. "Kerla je blázen."

"Je ještě mladý," řekl Korrd na omluvu Kerlovy neomalenosti. "Vidí před sebou jen černou a bílou, jiná volba pro něj neexistuje. Kdysi jsem se na svět taky díval tak romantickým očima."

"Kerla není jediný," řekl Gorkon opatrně. "Souhlasí s ním další, kteří spoléhají jen na vojenskou sílu." Víc neřekl a nezmínil se ani o jménech svých odpůrců. Nebylo to kvůli Kamergovi a Korrdovi, ale nebyl si jist oddaností strážců. Klidně mezi nimi mohl být špeh.

Korrdovi zaskvěly oči, přikývl a otevřel ústa, aby něco poznamenal.

Ale Gorkon už ta slova neslyšel. Místnost se náhle s ohlušujícím rámem obrátila o devadesát stupňů. Stěna se stala podlahou a Gorkon se ocitl mezi neuvěřitelnou změť rukou, nohou a nábytkem. Vrhlo ho to proti přepážce a na chvíli si vyrazil dech. Světla blikala na poplach.

Loď chvíli zůstala nakloněná a pak se s rachotem narovнала. Gorkon spadl zpět na chladnou kovovou podlahu vedle generála Korrra.

Ještě než to generál řekl nahlas, věděl, co se stalo.

"Někdo nás napadl!" zakřičel Korrd těsně předtím, než se loď otřásla pod dalším nárazem.

Gorkon cítil, jak ho to znovu vymrštilo do vzduchu, ale tentokrát tam zůstal a vznášel se ve stavu beztlíže. Okolo něj pluli vzduchem poradci, vojáci a křesla. S lhostejností člověka, který ví, že konec je neodvratný, Gorkon pozoroval, jak sebou strážní marně házejí ve vzduchu a snaží se zachytit zbraně.

"Generátor gravitace!" vykřikl někdo za ním.

"Enterprise!" zařval Kamerg zuřivě.

"Ne, Enterprise ne," zašeptal Gorkon. Znal Spocka a věřil mu víc než vlastním lidem. A instinktivně důvěřoval i kapitánu Kirkovi. Přes svou bolest a navzdory Kerlovým slovům byl Kirk člověk, který rozuměl pojmu 'čest válečníka', i když neuznával zabíjení. Plnil skvěle své povinnosti bez ohledu na osobní pocity. Tohle nebyl jeho styl.

Za dveřmi se ozývaly výstřely a křik.

Azetbur, pomyslel si náhle s panikou Gorkon. Jestli zabijí mě, pokusí se zabít i ji. Musím ji ochránit! Ignoroval pocit závratě a začal hledat něco, čeho by se zachytil. Ostatní si jasně uvědomovali, o co jde, a zoufale se snažili dostat se od něho pryč.

Za dveřmi se stále ozývaly phasery. Zvuky se přibližovaly.

Gorkon se beznadějně pokusil plavat vzduchem. Razil si cestu mezi poletujícími troskami k interkomu na stěně.

Nemohl Azetbur zachránit, ale mohl aspoň naposledy slyšet její hlas.

Ozval se výkřik bolesti. Dveřmi prolétlo tělo a za ním proud krve, jejíž fialová barva se v poplašném světle změnila na hnědou. Pak následovala paže, z níž stříkala krev až na strop. Paže proplula vzduchem, odrazila se od mrtvol a nakonec se zastavila uprostřed hrůzou ztuhlých přihlížejcích.

Ve dveřích se objevily dvě postavy v uniformách Hvězdné flotily s těžkými gravitačními botami na nohou. V ruce držely zbraně připravené k palbě.

Strážci, plující ve vzduchu daleko od Gorkona, se na ně nemotorně snažili namířit zbraně. Kamerg se prudkým pohybem dostal k interkomu a křičel do něj: "Důstojníci z Enterprise vraždí kancléře! Enterprise - Kirk-"

Ne! chtěl vykřiknout Gorkon. Ne Enterprise. Ne Kirk. Za tohle je zodpovědný někdo jiný.

Muži v uniformách Hvězdné flotily vypálili na strážce. Ne z obyčejných phaserů, které byly součástí výzbroje Hvězdné flotily, ale z plamenových phaserů, které byly ve Federaci zakázány, protože byly schopny způsobit mnohem větší bolest a pálit maso i kosti.

Kolem Gorkona se vznášela krev. Zavřel oči a cítil, jak se o něj otřelo mrtvé tělo.

Azetbur! vykřikl v duchu zoufale a doufal, že jeho myšlenka dolétne až k ní. Dítě, pokračuj v našem poslání!

Otevřel oči a setkal se s pohledem svých vrahů. Chtěl jim říct, že prohlédl jejich převlek, že ví, že nejsou z Enterprise.

Nezbyl mu čas. Jeden z mužů vystřelil a Gorkon sebou škubl. Břichem mu projela žhavá bolest, ale on nevykřikl. Jen těžce vydechl a myslel na Azetbur, dokud ho neobklopila tma.

5. KAPITOLA

Kirk a posádka Enterprise vyděšeně pozorovali hlavní obrazovku, kde se objevil generál Chang a se zkrivenými rysy křičel na Kirka ve svém rodném jazyce. Kolem něj blikala poplašná světla.

Náhle obraz zmizel a nahradila ho tma.

Uhura si tiskla sluchátko k uchu a otočila se ke Kirkovi: "Říká, že jsme na ně vypálili, protože chceme rozpoutat válku."

"My jsme nevypálili -" začal Kirk, ale Spock ho od svého stanoviště přerušil: "Podle záznamu ano, kapitáne. Dvakrát."

Valeris pohlédla na svůj panel. "Pane, otáčejí se."
Zmáčkla tlačítko. Na obrazovce se objevil pomalu se otáčející Kronos a přibližoval se k Enterprise.
Ozval se Spock: "Potvrzeno. Připravují se k palbě."
Chekov zvedl hlavu a podíval se na kapitána. "Zvednout štíty, kapitáne?"
Kirk zíral na obrazovku. Bylo to nemožné, samozřejmě. Enterprise nemohla vypálit na Kronos - pokud nešlo o sabotáž.
V hlavě se mu vybavila slova Kwan-mei: Odnikud. Výstřely přicházely odnikud...
Bylo jasné, že v téhle chvíli se s Changem nedomluví. Muselo se stát něco zásadního. Něco, co by Klingonům ukázalo, že Kirk nedal žádný rozkaz k palbě.
"Kapitáne," hlas Valeris zněl nevulkansky znepokojeně. "Naše štíty...?"
Kirk se na ni soustředěně podíval. "Uhuro," řekl a stále se díval na Valeris, "signalizujte, že se vzdáváme."
Uhura na něj vytřeštila oči. "Kapitáne -"
Prudce se k ní otočil. "Vzdáváme se!"
Sklonila se nad svým pultem a slyšela, jak Chekov protestuje: "Kapitáne, když na nás vystřelí a my budeme mít štíty dole..."
Kirk se dotkl tlačítka na opěradle svého křesla. "Torpédová komora. Vystřelili jsme ty torpéda?"
"Ne, kapitáne," ozval se Scottův hlas, "Žádný nám nechybí."
Kirkovi se ulevilo jen částečně. Jeho loď tedy není zodpovědná za poškození Kronosu. Jenže teď o tom musí přesvědčit Chang.
Spock se zamračil, když zkoumal údaje na svém stanovišti. "Počítač potvrdil odpálení dvou torpéd, pane."
"V žádném případě nestřílet," řekl Kirk Scottovi.
Na druhém konci linky uslyšel ostrý nádech. "Kapitáne, když -"
"Žádné střelení, pane Scotte. Rozuměl jste mi?"
"Jistě, pane," potvrdil Scott váhavě.
Kirk vypnul spojení a zatajil dech.
No tak, Changu, myslí.
Nic se nedělo.
Spock se k němu otočil. "Zdá se, že váhají, pane."
Kirk skoro nadskočil, když se za ním najednou otevřely a zavřely dveře výtahu. Pak se vedle něj objevil McCoy s lékařskou brašnou v ruce.
"Co se to, k čertu, děje?"
"Taky bych rád věděl," odpověděl mu Kirk. "Uhuro?"
"Je tam pěkný zmatek, pane. Slyším výstřely a hodně křiku."
"Jdu tam," zvedl se z křesla Kirk a podíval se přes rameno na prvního důstojníka. "Spocku, můstek je váš."
Spock si stoupl před něj a zablokoval mu cestu.
"Za to, že jsme teď tady, jsem zodpovědný já. Musím jít já."
Kirk zavrtěl hlavou. "Ne, půjdu já. Jsem kapitán. Musím je přesvědčit, že jsem nevydal rozkaz k palbě. Vy byste tam nebyl nic platný."
Spock se ani nepohnul, a tak Kirk pokračoval: "A kromě toho, budete mít na starost mě odtamtud dostat. Nejdůležitější teď je, abychom neposloužili jako záminka k rozpoutání války."
Vulkanec pomalu přikývl. Kirk zahlédl v jeho očích záblesk vděčnosti. Spock mu náhle překvapivě položil přátelsky ruku na rameno a lehce stiskl. "Asi máte pravdu, kapitáne."
Kirk to trochu zaskočilo. McCoy vedle něj řekl tónem, který nepřipouštěl námitky: "Jdu taky. Budou potřebovat doktora."
Kirk neprotestoval. "Uhuro, oznamte jim, že se přeneseme k nim na palubu. A řekněte, že nejsme ozbrojeni."
* * *

Na palubě Kronosu Jedna zatím generál Chang opustil můstek a vydal se opatrně na cestu do zasedací místnosti. Cestou se přidržoval stěn. Kolem něj se vznášely mrtvoly a kapky fialové krve.
Cítil téměř neodolatelnou chuť vystřelit na Enterprise, ale ovládl se. Díval se na mrtvoly důstojníků, z nichž některé znal už roky a respektoval je. Sevřel ruce v pěst a slíbil si, že tohle Kirkovi oplatí. Brzy. Už velmi brzy. Za střelbu na vzdávající se loď by ale vavříny nezískal.
Před dveřmi do zasedací místnosti Chang zaváhal. Ve vzduchu se vznášelo tolik krve, že mu to připomnělo scény z Kuda: hlavy bez těl, ruce a nohy, rozsekaná těla, to vše utopené v oceánu krve; ticho, přerušené jen občas výkřiky raněných.
Chang se toho pohledu nebál. Jako válečník věděl, že tohle je cena, která se platí v bitvě. Ale za tohle, slíbil si, Kirk zaplatí svým životem.
Uprostřed té hrůzy se vznášelo tvář dolů kancléřovo tělo. Byl ještě naživu, protože mu z těla vytékala krev. Chang na něj zavolal a snažil se dostat k němu. Na pomoc mu přispěchali další. Snažili se ze všech sil, ale nepodařilo se jim Gorkona zachytit.
Světla znovu zablikala. Chang měl najednou pocit, jako by ho zachytila pevná ruka, a pak se snesl k zemi. Podařilo se obnovit gravitaci. Padl na kolena a sklonil hlavu pod příšerným přívalem těl a krve.
* * *

Chvilíčku předtím, než byla obnovena gravitace, Azetbuřina ruka znovu marně pročísla vzduch a ona vykřikla zklamáním. Její námaha byla zbytečná. Vznášela se pod hladkým kovovým stropem bez možnosti udržet rovnováhu nebo kontrolovat směr.

Venku, za dveřmi kajuty, slyšela výkřiky zabíjených. Její otec už je určitě mrtev a za chvíli si přijdou i pro ni.

To pomyšlení ji neděsilo, ani nepropadla beznaději. Jen chtěla jít za Gorkonem a zemřít s ním. A pokud ještě nebyl mrtev, vysvětlit mu, že chtěla splnit jeho přání a nahradit ho.

I když ji Kerlova slova trochu utěšila, stejně věděla, že jeho sliby jsou k ničemu. Jak by mohl v této chvíli účinně bránit jejího otce? Tohle nebyla tichá, úkladná vražda, proti které by mohl úspěšně zasáhnout. Tohle byl útok na celou loď. Možná na ně na oba, Kronos Jedna i Enterprise, zaútočil romulanský Dravec a pak nepozorovaně zmizel a nechal Federaci a Říši, aby se navzájem obvinily.

Nebo se kapitán Kirk nechal tak strhnout nenávistí a smutkem, že vypálil na jejich bezbrannou loď? Její otec by to považoval za nemožné.

Jsi moc důvěřivý, otče, moc důvěřivý, pomyslela si.

Ona Kirkovi nikdy nevěřila, ale očekávala od něj větší prohnanost, ne zjevné napadení.

Gravitace se náhle obnovila a Azetbur spadla na zem jako kámen. Vůbec si nevšímal věci, které přšely kolem ní. Vyskočila na nohy a vyrazila z kajuty ven.

Její vzdypřítomný strážce byl pryč. Azetbur se rozběhla chodbou a našla ho o kus dál znetvořeného výstřely z phaseru. Byl mrtvý. Stěny kolem byly potřísněné jeho krví.

Nezastavila se, dokonce ani nezpomalila. Přeskakovala těla mužů, které znala, zbytky těl, které ani nedokázala identifikovat, a nakonec doběhla k zasedací místnosti.

Dveře byly otevřené a uvnitř to vypadalo jako po neuvěřitelném krveprolití. Všude se v krvi válela zmrzačená těla.

Pouze dva důstojníci byli na nohou. Ustoupili a za nimi se objevili Chang a Kerla sklánějící se nad Gorkonovým tělem.

Vykřikla, spíš zuřivostí než žalem, a vrhla se k nim. Otec byl celý pokrytý krví, ale zdálo se jí, že ještě dýchá.

Chang a Kerla ustoupili a ona vzala Gorkonovu ruku do své. Ta jeho byla ochablá, ale teplá. Vzhledla k poradcům. V Changových očích se odráželo rozhořčení nad tím, co se stalo. Kerlovy oči byly stejně zuřivé jako její.

"Kde je doktor?" zeptala se Changa.

"Mrtvý," řekl hoře, "a nemocnice je zničená. Hledáme někoho, kdo by dokázal pomoci, ale nikdo z těch, kteří přežili, nemá potřebné znalosti."

Gorkon se pohnul a tiše zasténal. Azetbur ho sevřela v náručí.

"Otče," zašeptala. "Zastoupím tě, slibuji. Jenom žij..."

Na stěně zachraptěl interkom. Chang vstal a poslouchal. Pak se pomalu otočil k Azetbur.

"Kirk je na cestě k nám. Tvrdí, že nás nenapadla Enterprise. Chce nám nabídnout pomoc a má s sebou doktora."

"Enterprise je v pořádku? Tak kdo to na nás zaútočil?" zeptala se Azetbur.

"Kirk lže," prohlásil Chang přesvědčeně. "Nemáme žádný záznam, nečekali jsme útok. Ale v tomhle kvadrantu nejsou žádné jiné lodě a dráha torpéd je jasná. Musela to být Enterprise."

Kerla vztekle vykřikl: "Jen ať Kirk přijde! Já s ním zatočím!"

"Ne!" řekla Azetbur zoufale. "Je s ním doktor a můj otec potřebuje ošetřit. Vyřídíme si to s nimi později."

Chang a Kerla na chvíli zaváhali a pak Chang přikývl. Kerla řekl příškereným hlasem: "Hned se vrátím."

Gorkon znovu zasténal, ale oči neotevřel. Azetbur ho držela v náručí a cítila, jak jí po ruku stéká jeho krev.

"Proč?" zašeptala se skloněnou tvář. "Proč nezabili i mě? Proč mě nechali žít?"

Chang se odvrátil.

* * *

V jasném světle přenosové místnosti na klingonské lodi Kirk okamžitě zaznamenal phasery mířící na jeho hlavu. Byly dost blízko na to, aby mohl vidět, že jsou nastavené na zabíjení. Zvedl ruce, aby ukázal, že není ozbrojen, a pak se on i doktor podrobili prohlídce.

Kerla se vřít do místnosti a hlasitě křičel: "Jste blázen?" Přiblížil se ke Kirkovi. "Přišel jste o rozum? Nejdřív na nás zaútočíte a pak se k nám přenesete?"

"Dávám vám své slovo," řekl Kirk slavnostně, "že nevím, co se stalo. Já jsem rozkaz k palbě nedal."

"Přišli jsme vám pomoci," dodal McCoy. Ukázal rukou na svou lékařskou brašnu, kterou prohlížel jeden ze strážců.

"Je to moc zlé?" zeptal se Kirk. Jsou nějaké oběti?"

Kerla se tak zalykal zuřivostí, že chvíli nedokázal odpovědět, ale náhle se zarazil a upřeně je pozoroval. Po chvíli řekl téměř klidně: "Pojďte za mnou."

Vedl Kirka, McCoye a dva strážné chodbou. Ušli jen kousek, a pak to Kirk uviděl: stěny, strop, podlaha - to všechno bylo pokryté fialovou krví. Vyrazilo mu to dech. Kerla se otočil a studoval jejich reakci, když míjeli zmrzačené ostatky vojáků, utržené končetiny a louže krve.

"Ale co... Kdo...?" zeptal se Kirk, který nemohl uvěřit tomu, co viděl. "Co se tu vlastně stalo?"

Kerla neodpověděl, ani nezpomalil. Kirk ho v šoku následoval a slyšel za sebou doktora, jak trikordérem hledá známky života.

Kerla je vedl směrem k zasedací místnosti. Tam to teď vypadalo jako na bojišti. Těla a kusy těl, stoly a křesla - všechno v jedné změti na podlaze a pokryté zasychající krví.

Ve středu místnosti se Chang skláněl nad Azetbur, která seděla na zemi a držela v náručí svého otce. Zničená a zakrvácená se dívala směrem k nim. Kerla si k ní pospíšil.

"Kancelér Gorkon!" vykřikl McCoy. "Jímě, on ještě žije!"

Chang se narovnal.

"Můj bože," vydechl Kirk. "Co se stalo?"

Chang se na ně rozzuřeně podíval. "Hrajete si na hlupáky?"

"Co se stalo?!" opakoval důrazně Kirk otázku.

"Torpédem jste vyřadili naše gravitační pole a dva členové Hvězdné flotily pak pronikli na palubu v gravitačních botách. Tohle je jejich dílo!"

Poslední slova už Chang zakřičel a rozmáchl se rukou kolem sebe: "Máme svědky!"

Kirk se omráčeně rozhlížel.

"Jíme!" snažil se McCoy vytrhnout ze sevření strážců a dostat se ke Gorkonovi.

"Je to doktor!" obrátil se Kirk k Changovi. "Nechtě ho ošetřit -"

"Jak můžeme vědět -" začal generál.

McCoy ho zakřikl: "Máte doktora?"

"Měli jsme!" zařval Chang.

"Tak mě nechte pracovat!"

Chang se podíval na Azetbur a Gorkona a pak dal váhavě znamení strážným.

McCoy spěšně poklekl ke Gorkonovi a potom se podíval na blízký konferenční stůl. "Potřebuji! víc světla. Můžete mi s ním pomoci na ten stůl?"

Klingoni opatrně přemístili kancléřovo tělo na stůl. Kirk stál mezi McCoyem a Azetbur u Gorkonovy hlavy a nutil se ke klidu při pohledu na jeho rány. Byl to zázrak, že ještě žil. Phaser ho rozpáral od hrudníku přes celé břicho.

McCoy zkoumal kancléřovy životní funkce a pak se pokusil zavřít ránu. Kancléř se pohnul a zasténal. "Držte ho!" řekl McCoy soustředěně, ale ruce se mu chvěly.

Kirk se nahnul dopředu a jemně přidržel Gorkonovy ruce. Prsty mu hned zbarvila horká krev.

Jakkoli pro něj bylo těžké jednat s Klingony, proti Gorkonovi osobně nic neměl. Až nyní si uvědomil, jak se mu kancléř líbil a že si získal jeho respekt a důvěru. Gorkon chtěl překonat tradice svého národa, chtěl přinést mír. Jestli teď zemře... "Kristepane," zašeptal McCoy. "Ztratil moc toho, co má uvnitř, ať už je to cokoli."

Kirk se díval Gorkonovi do tváře. Kancléřova bronzová pleť byla smrtelně bílá. Kirk v panice vzhlédl k McCoyovi: "Můžeš -"

"Jíme," řekl doktor napjatým hlasem. "Nevím o jejich anatomii vůbec nic." Se vzrůstajícím zoufalstvím pokračoval v práci. Po chvíli zavrtěl bezmocně hlavou. "Ta rána nejde zacetit."

Gorkon zasténal a pohnul se. Jeho ruce sevřely Kirkova zápěstí.

"Zabili jste ho!" vykřikl Kerla za McCoyem.

Chang skočil po doktorovi, ale Kirk ho zadržel: "Ne!"

Gorkon znovu zasténal a ztichl. Jeho sevření povolilo a paže spadly zpět.

"Kancléři Gorkone!" zakřičel McCoy, "Slyšíte mě? Kancléři!"

Nic.

"Otčel!" vykřikla Azetbur.

McCoy roztrhl Gorkonovi límec.

"Kostro?" zeptal se Kirk a cítil, že mu poslední naděje na mír umírá před očima.

"Upadá do nějakého druhu šoku. No tak, sakra!" zavrčel McCoy a začal Gorkonovi mačkat hrudník.

Kancléř otevřel oči a pohlédl Kirkovi do tváře.

"Jste v pořádku?" zeptal se slabě.

A Kirk slyšel v duchu vlastní hlas, jak říká Spockovi: Jsou to zvířata. Ať zemřou.

"Ne," zašeptal tichounce. "Tohle nemůže být konec."

Kancléřovy oči se zavřely a jeho čelist poklesla. Kirk se zděšeně podíval na doktora. Ten zíral nevěřícně na červené světlo na svém trikordéru.

"Ztratil jsem ho," zašeptal otřeseně.

Kirk k němu přistoupil. Azetbur se sklonila k otci.

Chang se na Kirka a McCoye díval s ponuře triumfálním výrazem. "Podle Článku 1-8-4 Mezihvězdného zákona vás oba zatýkám. Jste obviněni z úkladné vraždy kancléře klingonské Nejvyšší rady." Kývl na strážce.

"Právě se ho pokusil zachránit!" vykřikl vztekle Kirk. Nešlo mu o sebe, ale o doktora, který, jak věděl, velmi špatně snášel ztrátu pacienta.

Chang vydal rozkaz strážím a ty oba muže spoutaly a odvedly.

* * *

Azetbur chovala mrtvého otce v náruči jako dítě. Byl přece tak rozumný a důvěřoval jen několika lidem: své ženě, dceři a generálu Korrdovi. A teď udělal takovou chybu a uvěřil kapitánu Kirkovi. A Kirk ho zabil.

Přestože byla otupělá zármutkem, stejně jí to nedávalo smysl. Ale ona nepotřebovala důvod. Věděla jen, že její otec zemřel, aniž mu stačila říct, že bude pokračovat v jeho díle. Dokonce i po smrti měl kancléř ve tváři vyčerpaný a napjatý výraz. Azetbur ho lehce pohládila a vedle její ruky se objevila Kerlova.

Chang poklekl vedle nich a jemně zatlačil Gorkonovi oči. Kerla něco zavrčel.

"Ne!" odstrčila Azetbur jeho ruku. Věděla, co chce. Uspořádat jejímu otci tradiční pohřeb válečníka, doprovázený křikem, který měl zastrašit obcházející smrt.

Kerla i Chang na ni nechápavě hleděli.

"Ne!" opakovala klidnějším hlasem. "Můj otec si přál mír. Nebyl válečník. Známe jeho přání. Přišel tradici změnit, ne ji dodržet."

Kerla udělal rychlý, rozčilený pohyb, jako by ji chtěl odstrčit stranou a pokračovat v obřadu bez jejího svolení, ale Chang ho zadržel.

"Jak si přejete," řekl tiše. Postavil se a pobídl Kerlu, aby ho následoval.

Mladý Klingon ustoupil zpět. Oči měl plné vzteku a lítosti. Changův výraz byl chladný a nenávidit hluboko ukrytá v

jeho nitru.

Nechali ji samotnou, aby se mohla se svým otcem rozloučit.

6. KAPITOLA

Vyšší důstojníci se všichni shromáždili na můstku a zachmuřeně poslouchali Uhuřinu zprávu.

"Uvěznili je," řekla ohromeně, "za úkladnou vraždu kancléře Gorkona."

Spock na sobě nedal nic znát, ale uvnitř byl plný lítosti. Jeho přátelé byli uvězněni, Gorkon zemřel, jeho vlastní úsilí vyšlo naprázdno a Federaci i Klingonskou říši čekaly zlé časy. Dokud stál Gorkon v čele Nejvyšší rady, dalo se o míru uvažovat. Teď se naděje téměř rozplynuly.

Proč je to vždycky stejné? divil se Vulkanec. Proč se ve vesmíru mnohem hůře prosazují příznivé změny, zejména v oblasti politiky? Proč ti, kteří chtějí tyto změny uskutečnit, jsou tak často zabíjeni ještě dříve, než mohou své dílo dokončit?

"Pane Spocku!" vykřikl Chekov. "Musíme něco udělat!"

Ostatní - Scott, Uhura a Valeris - se s nadějí obrátili ke Spockovi.

Ten se mlčky narovnal. Nebyl vývojem událostí příliš překvapen. Předpokládal, že se muže stát, že Klingoni kapitána uvězní. Ale taky věděl, že Kirk je jediný, kdo má šanci Klingony přesvědčit, že nevydal rozkaz k palbě na jejich loď. Kapitánovi bylo jasné, že kdyby zůstal na palubě Enterprise, Klingoni by zahájili palbu. Jednal naprosto logicky. Přesto ze sebe Spock nedokázal setřást velmi lidský pocit viny.

To on byl zodpovědný za to, že se Kirk s Enterprise zúčastnil této mise. A teď bylo na něm, aby našel způsob, jak z té šlamastiky ven.

"Přejímám velení na lodi," řekl Spock. "Uhuro, informujte velitelství Hvězdné flotily. Podejte jim zprávu o naší situaci a vyžádejte si instrukce."

"Ano, pane," řekla a dala se do práce.

Spock se otočil a všiml si, že ho Valeris pozoruje s jedním obočím tázvavě povytaženým. "Ale, kapitáne Spocku, nemůžeme přece dovolit, aby je Klingoni odvezli na svou planetu jako vězně."

Odměřeně se na ni podíval a ptal se sám sebe, jestli si Valeris uvědomuje příliv emocí ve svém chování. Zřejmě ano, protože rychle dodala: "Je logické, že doktor a kapitán jsou nevinní, ne? Vy je přece dobře znáte a víte..."

"Ano, to je racionální předpoklad, souhlasím. Ale Klingoni je neznají tak dlouho a tak dobře jako já a nemají pro takový předpoklad důvod."

"Ale co budeme dělat? Nezasáhneme?"

"Co byste navrhovala, poručíku? Zahájit palbu na Kronos Jedna? To nám kapitána nevrátí. A ozbrojené střetnutí je jistě to poslední, co by si přál. Ani je nemůžeme přenést zpátky, protože Kronos Jedna má zdvižené štíty."

"Pak musíme zjistit, kde je drží, pane," přidal se Scott. "Já -"

"Zabýval jsem se touto otázkou, pane Scotte. Budeme schopni sledovat kapitánův pohyb."

Posádka na něj překvapeně zírala.

"Jak jste to -" začala Valeris.

"Náš čas je drahý, poručíku," přerušil ji Spock. "Teď musíme především zjistit, co se stalo dnes v noci. Podle údajů z počítače byla ta torpéda vystřelena z naší lodi."

"To ne!" zaprotestoval Scott.

"Ovládejte se, pane Scotte, a pojdte se mnou do komory s torpédy." Spock zamířil k výtahu.

"Ale co když nepřijdeme na to, co se stalo?" zeptal se Chekov. "Co pak, pane?"

Spock zaváhal. "Raději bych o tom nepřemýšlel, pane Chekove. Protože pak se celá ta věc dostane do rukou diplomatů."

Ulevilo se mu, když se Chekov nezeptal, jaký by mohl být výsledek diplomatických jednání.

* * *

Velvyslanec Vulkánu Sarek seděl vedle romulanského velvyslance v kanceláři prezidenta Federace a pozorně poslouchal, jak Kamarag, jejich klingonský kolega, vznáší obvinění své vlády proti Leonardu McCoyovi a Jamesi T. Kirkovi. Bohužel to bylo jedno z nejlogičtějších a nejlépe odůvodněných tvrzení, jaké kdy Sarek od Kamaraga slyšel.

Sarek Kirka znal. Kirk mu před časem dovolil vstoupit do své mysli, když se Sarek domníval, že by mohl být nositelem Spockovy katry. Ukázalo se, že není, ale při té příležitosti se Sarek dozvěděl o Kirkově hlubokém přátelství a obdivu ke Spockovi. Tehdy Kirka pověřil nebezpečným úkolem: vrátit se pro Spockovo tělo na planetu Genesis. Kirk to dokázal a ztratil přitom svého syna.

Sarek však nahlédl do Kirkovy mysli ještě před tím, než mu Klingoni zabili syna a než byla jeho láska, Carol Marcusová, zraněna při klingonském nájezdu. Přesto si byl jist, že i kdyby byla část Kirkova srdce naplněna nenávistí, nikdy by se nestal vrahem.

Znal dobře i Leonarda McCoye, ačkoli s ním nikdy nezažil spojení mysli. Ale Spock mu věřil natolik, že ho učinil živým nositelem své katry chvíli před svou smrtí. To vypovídalo hodně o doktorově charakteru. Kdyby měl Sarek vyjmenovat tři lidi, kterým nejvíce důvěřuje, byla by to jeho žena Amanda, kapitán James T. Kirk a doktor Leonard McCoy.

Sledoval Kamaragův popis události: Kirk vydal rozkaz vystřelit na Kronos Jedna s cílem zničit jeho gravitační pole. Pak nařídil členům své posádky přenést se na palubu klingonské lodě a zabít kancléře.

Sarek si pomyslel: Za prvé, Kirk by nikdy nejednal tak hrubým způsobem; za druhé, tento čin vůbec neodpovídá Kirkovu obvyklému chování.

Kamarag zatím pokračoval: "Kancelář Nejvyšší rady je mrtev. Byl zabit, když cestoval na Zemi pod vlajkou vyjednávače." Poslední slova adresoval prezidentovi Federace, který si povzdechl a mnul si čelo, jako by chtěl zahnat bolest hlavy. Ra-ghoratrei byl Delt'an s bílou kůží a bílými vlasy a zrovna horečnatě uvažoval, jak zabránit válce.

"Kapitán Kirk byl po právu uvězněn za zločin, který spáchal," řekl Kamarag důležitě. "Mohu vás ujistit, že se on i doktor McCoy dostavili na Kronos Jedna z vlastní vůle. O ničem, co jsem řekl, nelze pochybovat, pane prezidente."

"Budu požadovat důkladné přezkoušení," slíbil Ra-ghoratrei. "Ujist'uji vás, že uděláme vše, co je v našich silách, abychom tu záležitost objasnili. Zatím -"

"Zatím," dokončil Kamarag místo něho, "očekáváme, že se Federace bude řídit Mezihvězdným zákonem. Kapitán Kirk a doktor McCoy budou postaveni před soud za vraždu kancléře Gorkona."

Prezidentovy rty se stáhly do úzké linky. "To je vyloučeno." Otočil se k Sarekovi. "Velvyslanec, musí existovat nějaký způsob, jak by nám ty muže vydali -"

"Jsou vinni!" vykřikl Kamarag. "Zabili kancléře! Podle Mezihvězdného zákona -"

"Nevěřím, že kapitán Kirk a doktor McCoy spáchali zločiny, ze kterých jsou obviněni," řekl Sarek tiše a nevšímal si Klingonova křiku. "Důkazy proti nim jsou pouze nepřímé."

"Nepřímé!" vyletěl Kamarag. "Enterprise vypálila na Kronos Jedna! Důstojníci Hvězdné flotily se přenesli na palubu a chladnokrevně zabili nevinné, včetně kancléře! To je jasná pomsta za Kudao a Themis - a za Davida a Carol Marcusovy! Za tím vším je Kirk. Mír je nemožný, dokud Kirk žije!"

"Vypadá to, že na Kronos Jedna vypálila Enterprise," řekl Sarek chladně. "A dva muži oblečení do uniform Hvězdné flotily spáchali ty vraždy. Řekněte mi, velvyslance, ověřilo se, jestli někdo slyšel vydávat Kirka ten rozkaz k zabíjení?"

Kamaragova tvář potměla. "Pane prezidente! Náš kolega je jasně zaujatý, i když si myslí, že jedná pouze logicky. Jeho syn je Kirkův první důstojník -"

"A zvláštní zmocněnec Federace, který otevřel jednání o míru s klingonskou Nejvyšší radou. Pane prezidente," řekl Sarek, "Mám v této záležitosti svůj podíl osobní zodpovědnosti, ale jsem nucen souhlasit s právní interpretací svého kolegy. Kirk a McCoy byli uvězněni spravedlivě a Klingoni postupují v souladu s právem."

Prezident se na něj nešťastně po díval. Sarek věděl, že tohle od něj slyšet nechtěl. Ani on to neřikal rád, ale byla to pravda. Federace byla vázána Mezihvězdným zákonem, a pokud existovalo podezření, že Kirk a McCoy spáchali trestný čin, nesměla bránit řádnému procesu.

Sarek se nezmínil o tom, že jsou tu ještě jiné, ne zcela legální metody, jak dosáhnout jejich vydání. Tyto postupy byly zcela mimo dosah přítomných - ale ne tak zcela mimo možnosti některých důstojníků Hvězdné flotily, z nichž jeden měl k vulkanskému velvyslanci velmi blízký vztah.

Prezident se s poslední nadějí obrátil k Romulanovi. "A jak se na to dívá romulanská vláda, velvyslanče Nanclusi?"

Romulanova tvář byla stejně strohá a bezvýrazná jako Vulkancova. "Bez zvláštních instrukcí od své vlády musím souhlasit s kolegy."

"Ale," řekl Ra-ghoratrei popuzeně, "jistě nevěříte tomu, že by James T. Kirk úkladně zavraždil kancléře klingonské Nejvyšší rady?"

Nanclus se zatvářil vyhyčivě. "Pane prezidente, nevím, čemu mám věřit."

"Čekám na vaši odpověď, pane prezidente," dožadoval se Kamarag.

Ra-ghoratrei na dlouhou chvíli zavřel oči, pak je otevřel a řekl tiše: "Prezident nestojí nad zákonem."

Uklidněný Kamarag vstal, uklonil se a odešel.

Interkom na prezidentově stole zabzučel. "Pane prezidente, jsou tu důstojníci z velitelství Hvězdné flotily v San Francisku."

Ra-ghoratrei odevzdaně řekl: "Pošlete je dál."

Vešli tři důstojníci. Sarek znal dva z nich: kontradmirála Williama Smillieho, velitele Hvězdné flotily, a admirála Cartwrighta. Třetí byl mladý poručík, kterého nikdy předtím neviděl. Důstojníci se uklonili na pozdrav oběma velvyslancům a pak se obrátili k prezidentovi.

"Pane prezidente," pozdravil ho Cartwright.

Prezident pozdrav opětoval. "Admirále Cartwrighte... Bille...poručíku..."

Cartwright řekl naléhavě: "Pane prezidente, nemůžeme dovolit, aby byli uneseni občané Federace!"

Ra-ghoratrei si nepřítomně promnul čelo. "Obávám se, že právě tohle jsme teď probrali s klingonským velvyslancem. Než se vše objasní, musíme respektovat Mezihvězdný zákon."

Smillie a Cartwright ztuhlí a vyměnili si pohledy. Pak Cartwright kývl na poručíka. Ten řekl:

"Pane prezidente, připravili jsme plán záchranných operací na základě rostoucího nebezpečí terorismu mezi Klingonskou říší a Federací. Pane, jsme schopni zachránit zajaté a být zpátky během dvaceti čtyř hodin s přijatelnými ztrátami. Máme prostředky, které -"

"S největší pravděpodobností," přerušil ho Ra-ghoratrei, "byste urychlili vypuknutí války."

Poručík se hrdě napřímil. "Tedy, zcela upřímně, pane, mohli bychom je úplně převálcovat."

Prezident na něj zíral, zděšený jeho nadšením.

"Pane prezidente," přidal se Nanclus, "teď jsou zranitelní. Už nikdy nebude lepší příležitost."

Ra-ghoratrei hledal Sarekův pohled, jako by se chtěl zeptat: A co vy? Taky si myslíte, že máme riskovat válku?"

Sarek sklopil oči. Jako Vulkanec obvykle své emoce dokonale ovládal, ale v této chvíli by jeho výraz mohl prozradit znechucení. Dobře znal uvězněné a věděl, že by raději zemřeli, než by se stali příčinou války.

"Čím déle budeme čekat, tím menší naději budou zajatci mít, pane," řekl Cartwright.

Prezident chvíli mlčel. "Budu to mít na paměti, admirále," řekl nakonec. "To je pro tuto chvíli vše."

Cartwright a poručík se otočili k odchodu, ale Smillie řekl: "Pane?"

Prezident na něj pohlédl.

"Ti muži doslova zachránili tuto planetu a vy to víte."

Sarek věděl, že mluví o tajemné sondě, která měnila pozemské klima a udělala by z celé planety zmrzlou pustinu, kdyby Kirk a jeho posádka nezasáhli.

"Vím to," řekl Ra-ghoratrei zachmuřeně. "A obávám se, že teď ji budou muset zachránit znovu. Tím, že budou souzeni."

Naznačil jim, aby odešli. Smillie ještě chvíli otálel, ale pak se otočil a následoval Cartwrighta ven. Ra-ghoratrei skryl tvář do dlaní a mnul si spánky. Pak vzhlédl k Sarekovi.

"Chci mít posádku Enterprise zítra ráno ve své kanceláři."

Sarek zamrkal. Domníval se, že posádka Enterprise nemá v tuto chvíli vůbec v úmyslu zamířit k Zemi, ale nebylo by moudré, kdyby své podezření teď sdělil prezidentovi. Řekl jen: "Jsou ještě stále ve vesmíru, pane prezidente, v blízkosti klingonské Neutrální zóny."

Ra-ghoratreiovy světlé oči se zúžily. "Pak vyřiďte svému synovi, ať se rychle vrátí zpět, nejpозději do konce týdne. Nechci, aby to Enterprise zamotala ještě víc, než to je."

"Jistě, pane prezidente," odpověděl Sarek uhlazeně a věděl, že ani jako otec ani jako velvyslanec nemá pravomoc vydávat Spockovi rozkazy. Až prezidenta přejde vztek, uvědomí si to a rozkaz k návratu vydá velitelství Hvězdné flotily.

Ale Sarek byl přesvědčen, že Spock ani pak neposlechne.

* * *

Od otcovy smrti už uplynulo několik hodin, když se u Azetbuřiných dveří ozval bzučák. Pozvala přichozího dál do své tlumeně osvětlené kajuty. Gorkonovo tělo bylo bezodkladně a bez ceremoniálu zpopelněno. Život Říše se krátil a zdroje ubývaly; nebyl čas myslet na mrtvé.

Vstoupil Chang, který se choval trochu zasmušile a úzkostlivě formálně, jako vždy. Azetbur nevstala, ale zůstala sedět v přítmí a pozorovala ho.

Uklonil se. "Má paní," řekl a tímto starobylým oslovením jí projevil úctu a zároveň připomenul, že v této chvíli k ní nepřistupuje jako k nové hlavě Nejvyšší rady, ale jako k dceři svého přítele.

Nechtěla předstírat, že by si ho teď víc oblíbila, ale kupodivu ji dojal.

Je chytrý. Válečník, jak má být, ale právě tak dobrý diplomat, pomyslela si.

Chang se rozhlédl po místnosti a zamračil se.

"Kde máte strážce?"

"Je mrtvý," odpověděla unaveně. "A strážci mého otce jsou buď zranění, nebo také mrtví. Myslím, že to není potřeba, generále. Kdyby mě chtěl Kirk zabít, už by to udělal." Hlas jí trochu ztvrdl. "Proč jste přišel? Jsou nějaké problémy s vězni?"

Chang k ní přistoupil a jeho postoj vyjadřoval naléhavost. "Ne, má paní. Ti jsou...střeženi. Přicházím, abych vám řekl, že je načase promluvit s představiteli Federace."

Odmkl se a poprvé za dobu, co ho znala, se mu tváří mihl výraz nejistoty. "A chtěl bych vám radit k opatrnosti.

Neměla byste zůstat bez ochrany. Možná vám to nepřipadá důležité, ale zapřísahám vás, nemyslete jen na svou ztrátu, ale taky na zájmy Říše. Kdyby vás zabili, kdo by pokračoval ve snahách vašeho otce?"

"Proč ne vy, generále?" neodpustila si trochu ironie. Pokud to postřehl, nedal nic najevo.

"Já jsem voják. Byl jsem sice poradcem a... přítelem vašeho otce, ale nesouhlasil jsem s ním." Slabě se usmál. "Myslím, že oba víme, že bych nebyl dobrý vyjednávač. Vím toho víc o zabíjení než o životě... a v této chvíli musíme pro náš lid najít způsob, jak přežít. Už se nemusíte bát Kirka, ale jsou tu další, někteří i na palubě této lodi..."

"Kdo?" zeptala se.

Podíval se na ni zpřímá. "Kerla."

Nemohla uvěřit tomu, co řekl, a nesouhlasně se zavrtěla v křesle. Chang rychle pokračoval, aby předešel jejím námitkám. "Musím mluvit otevřeně, protože se bojím, že vám hrozí velké nebezpečí."

"Tomu nevěřím," zašeptala Azetbur a v hlavě se jí zatím míhaly různé představy. Nemluvila s Kerlou a neviděla ho od Gorkonovy smrti. Byla přesvědčena, že ji nechal o samotě, aby mohla v soukromí truchlit pro otce. Vždycky se trochu divila tomu, že Kerla jako válečník přísahal věrnost Gorkonovi a dvořil se jeho dceři. Miloval ji opravdu nebo mu měla posloužit k získání moci? Byl nějak namočen ve vraždě jejího otce? Možná byl dokonce strůjcem toho atentátu a od začátku plánoval, že se pak stane manželem kancléřky.

Mohl být ve spojení s Kirkem? Nebo Kirk zaútočil dřív, než měl Kerla příležitost?

Ta myšlenka jí způsobila novou bolest. Podívala se přimhouřenýma očima na Changa. "Máte nějaký důkaz?"

"Nemám," řekl Chang. "Jen podezření. Instinkt vypěstovaný dlouholetou zkušeností. Nenutím vás, abyste tomu věřila nebo podnikla něco proti Kerlovi - pouze mi záleží na tom, abyste přijala nezbytná opatření. A nikomu nevěřila. Nechtě mě, prosím, kvůli vašemu otci, abych se postaral o vaši ochranu. Slibuji vám, má paní, že se na mírovou konferenci dostanete v pořádku. Přísahám na svůj život." Ještě jednou se uklonil. "Dovolte mi sloužit jako vaše stráž, než budete připravena odejít do zasedací místnosti."

Než stačila odpovědět, vyšel ven. Azetbur počkala, až se za ním zavřou dveře, a pak skryla tvář do dlaní.

* * *

Valeris zůstala na svém místě u kormidla Enterprise i potom, co Spock se Scottem odešli, a pořád se trápila nejasnostmi ohledně nastalé situace.

Technicky vzato měli Klingoni podle Mezihvězdného zákona právo vzít kapitána Kirka a doktora McCoye do vazby, ale Valeris věděla, že musí být způsob, jak to obejít.

Styděla se za svůj emocionální výbuch, když řekla Spockovi, že nemohou kapitána Kirka a doktora McCoye opustit. Neměla v tu chvíli na mysli, že by se měli vrhnout s lodí do bitvy. Vůbec nemyslela na nic konkrétního. Jen se jí zdálo, že by měli něco podniknout.

Spock měl naprostou pravdu, jako vždy. Nemohli dělat nic. Jakýkoli pokus o osvobození vězňů by mohl vést k rozpoutání války. A Vulkanec by samozřejmě neudělal nic, co by vedlo k válce.

Cítila, že ho zklamala, a přitom tolik chtěla, aby na ni byl pyšný.

Otočila se a viděla Chekova, jak opouští své místo a jde ke komunikačnímu stanovišti, kde Uhura s napjatým výrazem poslouchala to, co Valeris považovala za rozkazy Hvězdné flotily. Dokonce i ze svého místa mohla slabě slyšet křik, který se linul z Uhuřiných sluchátek. Ta přivřela bolestí oči a v její tváři se mísily hněv, zklamání a vzdor. Rozkazy zřejmě nebyly takové, jaké chtěla slyšet.

Valeris kapitána Kirka neznala, ačkoli o něm hodně slyšela. Ale znala a obdivovala Spocka a věděla, že Kirk musí být mezi lidmi zcela výjimečná osobnost, když ho Spock považuje za svého přítele. A jeho důstojníci mu projevovali nevšední oddanost a byli ochotni po jeho boku riskovat své kariéry i životy.

Sledovala, jak se Uhura obrátí k Chekovovi a se zábleskem humoru, který vůbec neodpovídal situaci, řekla: "Odveleli nás. Máme se vrátit."

Chekov se soustředěně zamačkal. Vybavil si slova Valeris ze včerejší noci: "Nemůžeme dovolit, aby je Klingoni odvezli na svou planetu jako vězně." Podíval se na ostatní, jako by očekával pomoc.

Valeris se zvedla a zaváhala.

"Jistě ne -" začala Uhura, ale zmlkla, když zachytila její pohled. Chekov se otočil.

Valeris zadržela dech. Znovu v sobě cítila rozpor. Jako Vulkanka chtěla postupovat přísně logicky, což znamenalo držet se pravidel. Ale zároveň chtěla pro kapitána a doktora něco udělat. Předpokládala, že Spock cítí to samé, ale jako kapitán Enterprise se musel řídit rozkazy - pokud by se ovšem nenašel způsob, jak je obejít.

"Před čtyřmi stoletími na planetě Zemi," řekla pomalu Uhura a Chekovovi, "pracující, kterým začaly stroje brát práci, do nich házeli své dřeváky, kterým se říkalo 'sabots', a tím je zastavili. Tehdy vznikl termín 'sabotáž'."

Už nemusela dál nic vysvětlovat. Uhura se na ni uznale podívala, pak nasadila nicneřikající výraz a hlasem podobným hlasu počítače řekla: "Došlo k technické závadě. Veškeré záložní systémy jsou mimo provoz."

"Bezva," zašklebil se Chekov a pak lehce potřásl hlavou, aby potlačil úsměv. Nasadil vážný výraz. "To je zlé. Kdo to řekne kapitánu Spockovi?"

"Co takhle jiný Vulkanec?" navrhla Uhura s kamennou tváří.

Všichni upřeli pohled na Valeris.

Měla neodolatelnou chuť se rozesmát. S těmito lidmi pracovala opravdu ráda a obdivovala jejich oddanost a schopnost improvizovat tváří v tvář krizi. Protože ji vychoval člověk, cítila se mezi lidmi mnohem lépe než s Vulkanci. To byl jeden z mnoha důvodů, proč požádala o přidělení na Enterprise místo na vulkanskou loď. Lidská pravidla byla mnohem pružnější. Ve srovnání s jejich emotivním a iracionálním chováním jednala Valeris přísně logicky a lidé si jejich občasných výpadků sebekontroly vůbec nevšíмали.

Napadlo ji, že si možná Spock vybral Enterprise ze stejného důvodu.

Dokázala se ovládnout a nesmát se při pohledu na jejich spiklenecké kukuče. Udržela bezvýraznou tvář a zamířila k výtahu, aby se vydala za Spockem do torpédové komory.

Ve chvíli, kdy se zavíraly dveře výtahu, ještě zachytila jejich pobavené pohledy.

* * *

Na Ra-ghoratreiovu žádost zůstal Sarek sedět a trpělivě poslouchal, jak prezident celou záležitost konzultuje se svými civilními poradci.

"Jak pan velvyslanec poznamenal," řekla doktorka Thlema, xenopsycholožka z Andoru se specializací na klingonskou kulturu, a zdvořile pokynula modře zbarvenými tykadly směrem k Sarekovi, "Klingoni jsou schopni jednat logicky, pokud to vyhovuje jejich záměrům. Souhlasím s Kamaragem, že obvinění proti Kirkovi a McCoyovi je vážné. Pokud zasáhneme nebo se je pokusíme osvobodit, může to vyvolat válku."

Ra-ghoratrei, s rukama lehce položenýma na stole a světlými očima zúženými pod bílým obočím, přikývl. "Pak tedy souhlasíte, abychom se do toho nevměšovali."

Thlema sebou překvapeně trhla. "Zcela naopak. Jen jsem nastínila nejpravděpodobnější scénář. Řekla jsem může, ne vyvolá válku. Na druhou stranu, pokud vůbec nic nepodnikneme, Klingoni to budou chápat jako slabost. A to nás postaví do velmi špatné pozice při dojednávání podmínek mírové smlouvy. Myslím si, že je přijatelné riskovat rychlý vojenský zásah na záchranu Kirka a McCoye. Války s Klingony se podle mě teď nemusíme bát - jsou v nevýhodě a vědí to."

Ra-ghoratrei sevřel rty. Zvedl dlouhé, bílé prsty k čelu a mnul si ho, jako by zaháněl znepokojující myšlenky.

Sarek zavřel oči a v duchu slyšel slova romulanského velvyslance Nancuse: Teď jsou zranitelní. Už nikdy nebude lepší příležitost.

Mezi Romulanskou a Klingonskou říší postupně narůstalo nepřátelství - vzájemný styk téměř ustal. Romulané měli důvod bát se spojení mezi Klingonskou říší a Federací; a nic by z něho nezískali. Sarek nepochyboval o tom, že romulanská vláda udělá cokoliv, aby ještě víc narušila vztahy mezi Federací a Klingony. Válka by se Romulanům hodila.

Nancus svými slovy Sareka nezklamal. Ani ho nepřekvapilo, že slyšel to samé od admirálů Smillieho a Cartwrighta.

Ale teď, když slyšel stejná slova z úst civilního poradce, začal Sarek chápat, jak hroživě Galaxie balancuje na pokraji

války.

Do debaty se vložil Henry Mulwray, muž středního věku, se kterým se Sarek dosud nesetkal, ale hodně o něm slyšel. Mulwray byl největším obhájcem čistě obranné funkce Hvězdné flotily - přestože se o něm říkalo, že největší část jeho majetku pochází z ilegálního obchodu se zbraněmi pro zákazníky mimo Federaci. Sarek viděl pro jeho přítomnost na jednání jen jediné vysvětlení: měl pro prezidenta důležitou informaci, kterou mu právě sděloval.

"Máte naši absolutní podporu, pane prezidente," řekl Mulwray vážně. "Moje továrny jsou schopny vás plně zásobit potřebnými zbraněmi do týdne."

Ra-ghoratrei se na něj nepodíval a odpověděl vyhybavě: "Děkuji ti, Henry. Právě teď ale hledáme možnost diplomatického urovnání."

"Samozřejmě," potvrdil mu Mulwray. "Nikdo nechce válku."

Prezident zaváhal a Sarek vycítil, že je rychle potřeba něco říct.

"Jestli mohu, pane prezidente..."

Ra-ghoratrei se k němu otočil.

"Nejdůležitější ze všeho," řekl mu Sarek, "je udržet mírová jednání. Pokud bude mít nový kancléř stejný názor, mohli bychom dosáhnout toho, aby nebyli popraveni. Pak -"

Z Ra-ghoratreiova interkomu se ozval naléhavý hlas: "Pane prezidente, volá vás nový kancléř klingonské Nejvyšší rady."

Prezident se obrátil, aby viděl na obrazovku na zdi, a ostatní ho následovali.

Na obrazovce se objevila důstojně a vznešeně vypadající Azetbur.

Velmi překvapivě, pomyslel si Sarek a doktorce Thlemě za ním unikl slabý výkřik úžasu. Klingoni obvykle považovali ženy za ne příliš schopná stvoření. Z toho vyplývalo, že Azetbur musí mít buď mimořádné předpoklady, nebo má velmi mocné zastánce.

Tato volba naplnila Sareka novou nadějí. Už se s Azetbur setkal a znal ji jako vášnivou zastánkyni otcovy politiky. Neodvratnost války ustoupila v jeho představách trochu do pozadí. Možná ještě stále existuje šance na uzavření mírové dohody.

"Pane prezidente," řekla Azetbur a nevšímalá si rozruchu, který vyvolala. "Byla jsem jmenována kancléřkou Nejvyšší rady."

Ra-ghoratrei se zatím vzpamatoval a nasadil účastný výraz. "Paní kanclérko, přijměte mou nejhlubší soustrast nad vaší ztrátou. Rád bych vás ujistil, že tento strašný čin -"

Mávnutím ruky přerušila jeho řeč a řekla tak vášnivě, až posluchači, zaskočení tou náhlou proměnou, ztuhli: "Pane prezidente, přejdeme rovnou k věci."

Zjevně přejala dokonale otcovu roli a Sareka fascinovalo, když zaslechl v jejím hlase Gorkonovu intonaci.

Azetbur pokračovala: "Jistě si přejete, aby se konala mírová konference; a můj otec si přál totéž. Budu připravena během týdne, kdy se musím seznámit s jeho poznámkami a představami. Mám jedinou podmínku: nebudete žádat vydání vězňů, ani se je nepokusíte osvobodit silou." Azetbur se na chvíli odmlčela, aby dodala váhu následujícím slovům: "Každý takový pokus budeme považovat za vyhlášení války."

Ra-ghoratrei, který se při jejich prvních slovech uvolnil, po těch posledních zbledl ještě více, než bylo obvyklé. Jeho tón však zůstal vstřícný.

"Budu se těšit na naše setkání, paní kanclérko. Doufám, že budete naším hostem -"

"Po posledních událostech," řekla Azetbur ostře, "jistě pochopíte, že dám přednost neutrální půdě. A v zájmu bezpečnosti by to místo mělo zůstat tajné."

Ra-ghoratrei se mírně usmál. "Jak si přejete, madam."

Hned potom obrazovka zhasla. Prezident se obrátil zpět ke svým poradcům.

"Udělám, co budu moci, abych zabránil válce," řekl tiše Sarekovi. "I kdyby cenou měly být životy přátel vašeho syna."

7. KAPITOLA

Azetbur se pomalu odvrátila od obrazovky a podívala se na členy Rady. Z otcových poradců zůstali jen dva, Chang a Kerla, a ona v této chvíli nedůvěřovala ani jednomu z nich. Ráda by se poradila s Korrdem, ale jeho stav byl stále vážný, protože v jeho věku se rány, které utrpěl při přepadení lodi, hojily jen pomalu. Nenápadně pozorovala Kerlu, jestli u něho neobjeví nějaký náznak zrady. V přítomnosti ostatních se vždy choval velmi formálně. Hrál s ní falešnou hru?

Kerla před ně s okázalým gestem položil plán bitvy. Chang stál tiše opodál a připomínal Azetbur dravce číhajícího na kořist. V hlavě jí zazněla jeho slova: Nikomu nevěřte! To rozhodně nebude, ani Changovi.

"Udeříme na ně hned, paní kanclérko, dokud je čas," rozkřikl se Kerla.

Naklonila se a pečlivě si plán prohlédla.

"Musíme zaútočit," přidal se generál Khmarr, ještě mladší než Kerla a toužící po boji. "Nebo se staneme jejich otroky!"

"Vezmeme si silou to, co potřebujeme. Nebudeme čekat na drobký od jejich stolu!" řekl generál Grokh a ukázal na hvězdnou mapu.

Azetbur litovala, že při útoku ztratila nejzkušenější mozky v Říši. Z poradců, kteří zbyli, měl největší zkušenosti Chang. To znamenalo, že je na něm z větší části závislá. Přesto sdílela otcovy obavy a ptala se sama sebe, jestli mu může

důvěřovat.

Pokud nemohla věřit ani Kerlovi ani Changovi, pak už nemohla věřit v Radě nikomu. Jak se měla ochránit? Vždyť ani netušila, proč ji vrazi nechali naživu.

Těžce si povzddechla a pohlédla na Grokha. "Zdá se mi, že si plně neuvědomujete závažnost situace, generále. Válka je... přežitek. Teď čelíme jinému nebezpečí."

Kerla se útočně ozval: "Lepší je zemřít na nohou, než žít na kolenou."

"O tohle ale můj otec neusiloval -"

Chang ji tiše a hořce přerušil: "Zabili ho právě kvůli tomu, o co usiloval."

Tvář jí ztuhla a ona si vzpomněla na chvíli, kdy jí otcovo tělo ochablo v náručí.

Kdysi slyšela, že Kirk má srdce Klingona. Ve světle posledních událostí věřila, že je to pravda. Klingon, který by chtěl pomstít smrt svého syna, by ten úkol nepřenechal nikomu jinému.

Kirk přišel na Kronos Jedna, aby se přesvědčil, že je Gorkon mrtev. Nevadilo mu, že za to bude muset zaplatit vlastním životem a životem svého přítele.

Měla by celou tu záležitost rychle ukončit a rozhodnout o Kirkově osudu. Ale musela to udělat tak, aby neohrozila vše, čeho dosáhl její otec. Obrátila se k Changovi. "Kirk musí být souzen v řádném procesu."

"Vše proběhne podle klingonských zákonů," řekl Chang vážně.

"Ne. Kirk musí být souzen podle Mezihvězdného zákona."

Mladší generálové začali protestovat, ale Azetbur je ignorovala. "Budete zastupovat Klingonskou říši, generále Changu."

Changovo zdravé oko se zúžilo. "Federace nám drazé zaplatí," slíbil.

"Ne Federace. Mírový proces musí pokračovat," řekla Azetbur přísně a chraptivě dodala: "Kirk. Kirk zaplatí za smrt mého otce."

Chang se uklonil. "Jistě, paní kancléřko."

* * *

Spock stál v komoře s torpédy a díval se na monitor.

Scott vedle něho se podíval na údaje a potřásl hlavou: Je to, jak jsem říkal, pane Spocku. Máme všechna torpéda."

"Hlavní počítač trvá na tom, že jsme vystřelili," uvažoval nahlas Spock. Považoval za nemožné, aby Enterprise vystřelila na klingonskou loď, a přesto to viděl na vlastní oči. Jak to tedy bylo?

Otočil se ke Scottovi. "Jeden z počítačů lže."

Scott se zamračil. "Počítač nemůže lhát, pane."

Spocka v hloubi nitra inženýrova poznámka pobavila. Vulkanec už si tak zvykl na lidská přirovnání, že je příležitostně používal sám. Vzhledem k napjaté situaci se Spock rozhodl upřesnit, co tím myslí.

Přikývl. "Správně, pane Scotte. Proto musíme ta torpéda zkontrolovat osobně."

"To zabere hodiny!"

"Já vím," řekl tiše Spock.

Uvědomoval si, že těch několik hodin poskytne Klingonům čas dopravit zajatce na místo procesu a odsoudit je. Spock ale nevěděl, co jiného by se dalo dělat.

"A když budou všechna na svých místech?" zeptal se Scott.

Spock lehce vydechl. "Pak někdo na této lodi zfalšoval údaje v počítači." Na tuto možnost však raději nechtěl ani pomyslet.

Oba muži se obrátili, protože zaslechli Valeris, sestupující do komory.

"Kapitáne Spocku," řekla. "Novým kancléřem byla jmenována Gorkonova dcera."

Scott vydal tichý zvuk a zavrtěl hlavou. "Vsadil bych se, že ta klingonská čubka zabila vlastního otce!"

Spock na něj ostře pohlédl, protože ho zaskočila hluboká nenávisť ve Scottově hlase. Vzpomněl si na svůj spor s Kirkem po setkání u admirála Smillieho. "Svého otce?"

"To je stará klingonská praxe, pane," řekla Valeris klidně. Na Spockův tázavý pohled pokračovala: "Otcovražda jako způsob získání moci se v Klingonské říši používá už po staletí."

"Jako tomu bylo i na Zemi," doplnil ji Spock, "i mezi Romulauy. Fakt, že k tomu dochází, není důvodem, abychom si mysleli, že Azetbur -"

"Nemají stejná měřítka jako my, Spocku," přerušil ho Scott hořce. "Dejte na moje slova. Vždyť neuronila ani slzu."

Spocka se na okamžik zmocnil pocit beznaděje. Všechno úsilí je marné. Jak by mohl vysvobodit kapitána bez vyprovokování války a nastolit s Klingony mírové vztahy, když mezi nejvyššími důstojníky Hvězdné flotily panují takové názory?

"Tohle nebyl moc přesvědčivý argument, pane Scotte, protože Klingoni nemají slzné žlázy." Než stačil inženýr něco říct, otočil se Spock k Valeris. "Odpověděla Hvězdná flotila na naši zprávu, poručíku?"

"Ano, pane."

Spock postřehl malé zaváhání a soustředěně se na ni podíval. "A...?"

Napřímila se pod jeho zkoumavým pohledem a její obličej byl zcela klidný, když řekla: "Velitelka Uhura měla nějaké... technické problémy, pane. Nepodařilo se jí zprávu... rozluštit."

"Zajímavé," řekl Spock tiše. Byl připraven řídit Enterprise sám a zprostit posádku povinností plnit jeho příkazy, ale předpokládal, že na to členové posádky nepřistoupí a budou mu chtít při osvobození kapitána a doktora pomoci.

Uhura, jak se zdá, našla způsob, který by jim mohl pomoci vyhnout se válečnému soudu.

"V pořádku," řekl Valeris. "Získali jsme tedy přinejmenším dvacet čtyři hodin."

"Lež?" řekla Valeris tázavě.

"Pouze taktika," opravil ji Spock. "Pak -"

Scott, který poslouchal s rostoucí úzkostí jejich rozhovor, už to nevydržel: "Po dvaceti čtyřech hodinách už ani nedokážeme zjistit, kde kapitán je!"

"Budeme vědět přesně, kde je," řekl Spock krátce.

Scott vykulil na Spocka oči. "Jak?"

* * *

Kronos Jedna zamířil nadsvětelnou rychlostí k domovu a Azetbur se začala probírat otcovými poznámkami a připravovat se na konferenci.

Na Changovo naléhání se přestěhovala do Gorkonovy kajuty, která byla vybavená dokonalejšími bezpečnostními systémy a dala se lépe hlídat. Nejdříve se bála, že jí to způsobí novou bolest, ale teď se kupodivu cítila mezi otcovými věcmi příjemně. Seděla v jeho křesle, ve kterém ho naposledy viděla živého, a mnila si hlubokou vrásku mezi obočím, když se mračila na čtecí přístroj.

Gorkonovy poznámky zdaleka nebyly kompletní, zřejmě nosil větší část svých plánů v hlavě. Azetbur si pamatovala vše, o čem spolu hovořili, ať už soukromě, nebo v přítomnosti dalších členů Rady, ale věděla, že si hodně věcí nechával pro sebe.

Nevěřil Nejvyšší radě, pomyslela si Azetbur zachmuřeně, a já se budu řídit jeho příkladem.

Stále milovala Kerlu a ještě nedávno mu důvěřovala, ale Changova slova v ní vzbudila pochyby. Ani Changovi nevěřila, i když se staral o její bezpečnost. Její nálada se pohybovala mezi dvěma extrémy: občas strašně toužila žít a dokončit otcovo dílo, jindy se jí všechno zdálo marné a zbytečné. Nebyla si jistá, jestli bude žít tak dlouho, aby podepsala mírovou smlouvu s Federací, ale doufala, že se dožije aspoň Kirkova odsouzení. To by jí stačilo. Stejně neměla nástupce, kterému by mohla věřit.

Azetbur zavřela oči a vtom zazněl signál. Stiskla tlačítko a na obrazovce se objevila tvář jejího strážce Katrise stojícího přede dveřmi kajuty.

"Paní kancléřko," řekl a jeho hlas byl stejně drsný jako jeho tvář. "Brigádní generál Kerla si přeje s vámi mluvit o samotě ve vaší kajutě."

Narovnala se a řekla: "Pusť ho dál."

Katris přikývl. Obrazovka zablikala a ukázala obrázek přede dveřmi. Kerla právě odevzdával svůj phaser strážci. Jiné zbraně neměl.

Ale i kdyby byl ozbrojen, Azetbur by se nebála. Od smrti otce se nebála zemřít. A kromě toho, jejich rozhovor bude monitorován ze třech různých míst na lodi.

Když Kerla vstoupil, zůstala sedět. Tušila, proč jí nechal čas na truchlení a přišel až teď, a rozhodla se, že bude stručná a nekompromisní.

Dveře se za ním zavřely a v tom okamžiku zmizely i jeho formální způsoby. Došel až k ní, poklekl vedle jejího křesla a uchopil ji za zápěstí.

Neucukla, ale také mu nevyšla vstříc, když zvedl její dlaň ke své tváři. Přinutila se vypadat chladně a odtažitě. Bylo to těžké - byl tak silný a plný ohně. Zatoužila dotknout se jeho krásných dlouhých vlasů, zabořit do nich svou tvář a vnímat potěšení z jejich vůně jako před několika dny.

Žálo se, že se ho její chlad nedotýká. "Zeto, dnes večer si můžeme dát slib. Není tu nic, co by nám bránilo."

Nic, pomyslela si Azetbur, teď, když je můj otec mrtev.

Zkusil ji k sobě přivínout, ale odtáhla se a opřela se o křeslo. Zmateně k ní vzhlédl.

"Co se děje, Zeto? Nedal jsem ti dost času? Pokud ne, odpusť mi."

S námahou zachovala odtažitý výraz.

"Mezi námi se hodně změnilo, Kerlo."

Pomalů pustil její ruku a odtáhl se. Viděla, jak v něm doutná zuřivost, když se to snažil pochopit.

"Nerozumím ti."

Původně chtěla jejich vztah ukončit bez vysvětlení, ale náhle se zeptala: "Byl jsi věrný mému otci?"

Ta otázka je oba ohromila. Blázne, vynadala si v duchu, jestli je Changovo podezření oprávněné, právě jsi podepsala svůj rozsudek smrti.

Kerla tentokrát svou zuřivost neskrýval. Azetbur ho nehnuta pozorovala. Pokud hrál divadlo, tak byl skvělý herec.

"Co to říkáte, kancléřko? Že jsem Gorkona zradil? Že jsem odpovědný za jeho smrt?!" Rozzlobeně vyskočil.

"Netvrdím, že jsem s ním vždycky souhlasil. Nikdy jsem se tím netajil. Ale přísahal jsem mu věrnost a svůj slib jsem dodržel!"

"Ale mně jste věrnost nepřísahal."

Ta poznámka ho zchladila. "Rád bych tu přísahu složil, madam. Doufám, že znáte mou oddanost."

"Znám?" zašeptala.

Očekávala, že se Kerla znovu rozzuří, ale on položil ruku na opěradlo křesla a pátravě se na ni zadíval.

"Otcova smrt tě zranila," řekl nakonec s odzbrojující laskavostí. "Nebudu brát vážně to, co jsi řekla, nemyslela jsi to tak. Jsi zmatená. Po mírové konferenci, až se vzpamatuješ, si promluvíme znovu." Zlehka se dotkl její ruky.

Ucukla. "Ne. Už o tom nebudeme mluvit. Nikdy, dokud budu žít. Už nikdy nepřejdete do mé kajuty, pokud vás sama nezavolám."

"Azetbur..."

Zavolala strážce. Kerla se pomalu otočil.

"Nevěříš mi," řekl hlasem plným hořkosti. "Jednou budeš litovat, žeš mě poslala pryč."

Obrátila se k přístroji a nevzhlédla, dokud neopustil kajutu.

* * *

McCoy stál vedle Kirka uprostřed soudního sálu a byl vyděšený.

Ne proto, že by se k nim Klingoni chovali hrubě. Naopak, zacházeli s nimi mnohem lépe, než doktor očekával. Umístili je do pohodlné cely, kde byla dokonce lůžka s matrací, a dostali poměrně slušné jídlo, když vzali v úvahu, že bylo klingonské. Kousíček do sebe dokázal nasoukat.

Ted' se ale McCoy potil strachem. Klingoni k nim byli příliš laskaví, to znamená, že museli z nějakého důvodu zůstat zdraví. Možná pro tohle představení.

Sál představoval podivnou směsici katedrály a cirkusu. Tvořila ho jeskyně s dokola a do výše vytesanými lavicemi z hrubé skály. V jejím středu byla jako pranýř umístěna lavice obžalovaných, ohrazená dokola zábradlím do výše McCoyova pasu. Lavice byla osvětlená bodovým světlem, zatímco zbytek jeskyně tonul v šeru. McCoy se poočku rozhlížel a objevil kamery shlížející z vysokých kamenných zdí.

Zpočátku ho znervózňovalo, že každý v Galaxii bude moci sledovat ten debakl, ale pak si s nadějí uvědomil, že to uvidí i Spock a posádka Enterprise.

Právě si prohlížel vysoké lavice před sebou, když vešla kancléřka Azetbur se svým doprovodem. Vypadala vznešeně a nepřístupně. Neviděl ji od té noci, kdy zemřel její otec a kdy oněměla zármutkem. Ted' ho pohled na ni naplnil nadějí. Azetbur, stejně jako její otec, byla rozumná, soucitná a inteligentní bytost. Jistě nevěří tomu, že kapitán dal úkladně zavraždit Gorkona.

Proces začal skandovaným voláním, nejdříve tichým, ale postupně narůstajícím do takové intenzity, že ho McCoy cítil až v palcích u nohou: "Kirk! Kirk! Kirk! KIRK!!"

Doktor se zachytil lavice, protože se pod ním podlomila kolena. Kirk stál klidně. Po celou dobu uvěznění byl tichý a zasmušilý. McCoy věděl, že ho kancléřova smrt těžce zasáhla. Kirk truchlil pro Gorkona jako pro živou bytost, která byla poslední nadějí pro Galaxii, a děsil se nenávisti, která ho posedla po Davidově smrti a Carolině zranění - stejné nenávisti, která někoho jiného vedla až k vraždě.

McCoy se necítil o nic lépe. Gorkona obdivoval a respektoval - ale kancléř zemřel, protože McCoy a další lékaři Hvězdné flotily nevěnovali pozornost studiu klingonské anatomie. Mohl se to naučit, ale pořád měl mnoho práce. A navíc, teoreticky, neměly lodě Federace vůbec přijít s Klingony do styku.

Teoreticky.

Nebo byla naše vlastní nabubřelost tak velká, ptal se McCoy sám sebe, že jsme nechtěli připustit, že by život Klingona stál za záchranu?

Křik tak zesílil, že nemohl dál přemýšlet. Do arény vstoupil tmavý, ramenať a dobře stavěný obhájce.

McCoy byl při jejich prvním a jediném setkání tak rozrušený, že si nezapamatoval jeho jméno. Pamatoval si jen své překvapení nad faktem, že mladý Klingon vypadal, jako by jim chtěl doopravdy pomoci, i když existovala pouze mizivá naděje na příznivý rozsudek.

Obhájce zdvořile podal Kirkovi a McCoyovi dva nezvykle vyhlížející předměty. McCoy jeden uchopil a nerozhodně se na něj mračil, dokud jim obhájce neukázal, jak ho správně držet. Kirk si vzal druhý a naklonil se, aby McCoyovi křikl do ucha: "Tlumočníci."

McCoy přikývl a přiložil si přístroj k uchu. Ze stínu se vynořil generál Chang. Všichni v sále v očekávání zmlkli.

Vězni, žaloba, obhajoba, přemýšlel McCoy, ale kde je soudce a porota?

Generál Chang začal mluvit a v jeho tváři se odrážel pocit samolibosti a zadostiučinění. McCoy pochopil, že na tenhle okamžik čekal Chang léta. Přitiskl si tlumočnicka k uchu a poslouchal.

"Žaloba říká," začal Chang, "že vesmírná loď Enterprise bez varování vystřelila na klingonskou loď Kronos Jedna poté, co byli kancléř a jeho poradci ukolébáni falešným pocitem bezpečí po pozvání na slavnostní večeři s kapitánem Kirkem a vyššími důstojníky na palubě jejich lodi v ten samý večer." S obviňujícím výrazem se otočil ke Kirkovi. "Popíráte to?"

"Kirk! Kirk!" zahučelo sálem.

McCoy uslyšel úder kovového předmětu o skálu a upřeně se zadíval do šera přímo před sebou. Na malou chvíli zahlédl jako duch bílou tvář soudce.

Křik ztichl.

"Obžalovaný odpoví," poručil soudce. Na pravé ruce měl navlečenou rukavici s připojenou kovovou koulí, která, jak McCoy pochopil, sloužila jako kladívko.

Svaly na Kirkově čelisti se napjaly. "Nepopírám, že jsme je pozvali na večeři."

"Pili jste na té večeři?" zeptal se Chang sametovým hlasem.

"Cože?" Kirka ta otázka zaskočila a rozzlobila.

"Není snad pravda," pokračoval Chang, "že se při té večeři podávalo romulanské pivo, které je ve Federaci zakázáno pro silné opojné účinky?"

"Ano, ten nápoj se podával."

McCoy sklopil oči a potřásl hlavou.

Proč náš obhájce nic nenamítá? pomyslel si. To je estráda, a ne soudní proces.

* * *

"To je estráda, a ne soudní proces," řekl rozčileně kontradmirál Smillie prezidentovi Ra-ghoratreiovi. Nehnal se do války, ale znal oba obžalované už dlouhou dobu. Byli ve Hvězdné flotile jedni z nejlepších. Věrně sloužili Federaci a měli už odejít na odpočinek. Zasloužili by si lepší osud.

Kdyby tak dokázal Ra-ghoratreie přesvědčit, že by se měli pokusit o jejich vysvobození. Pokud by už Kirk a McCoy byli v bezpečí, diplomaté už by to celé nějak urovnali. Smillie byl přesvědčen, že situace Klingonů je příliš zoufalá, než

aby riskovali válku. Ostře pohlédl na Sareka, kterého činil zodpovědným za Ra-ghoratreiovo rozhodnutí.

Sarek nereagoval. Ani prezident nevěnoval Smilliemu žádnou pozornost. Oba byli zcela soustředěni na průběh procesu.

Smillie si povzdechl a obrátil svou pozornost k obrazovce.

* * *

McCoy sledoval, jak se Chang před nimi naparuje.

"Takže vy stále tvrdíte, že vaše loď na Kronos Jedna nevystřelila? Víte to jistě? Ale kapitáne. Záznam jasně říká, že v sektoru nebyly žádné jiné lodě."

"To nebyly," potvrdil mu Kirk.

K čertu, Jime, chtělo se na něj McCoyovi zařvat, to nám chceš zasadit poslední ránu?

"Měl jste příležitost v průběhu té noci vidět údaje z počítače?"

"Ano, viděl jsem je," odpověděl Kirk s kamennou tváří.

"A co jste se dozvěděl?"

Kirk zaváhal. "Že jsme vypálili dvě fotonová torpéda. Ale -"

Zbytek jeho odpovědi zanikl v mohutném zavytí.

Chang mu věnoval úsměv plný nenávisti. "Prozatím nemám další otázky." Soudce mu pokynul a Chang se vzdálil.

McCoyův strach se proměnil v hněv, když spatřil dalšího svědka. Byl to jeden z členů kancléřovy osobní stráže a měl amputovanou pravou ruku. Paže přece mohla být nalezena a pokud by byla příliš poškozena, tak naklonována nebo nahrazena protézou. Tohle bylo divadlo, které mělo zapůsobit na sympatie davu.

Nebo se možná tento Klingon, stejně jako Chang, vyhýbal lékařským zásahům a vystavoval své zmrzačení jako znamení odvahy a cti.

Obhájce oslovil svědka: "Řekněte nám, co jste viděl té noci, kdy byl zavražděn kancléř."

Strážný přikývl. "Byli jsme zasaženi výstřelem z Enterprise-"

"Prosim tuto poznámku vynechat ze záznamu," obrátil se obhájce k soudci. "Svědek se domnívá, že na Kronos Jedna vystřelila Enterprise, ale neví to jistě."

"Zamítá se," řekl soudce.

Obhájce si povzdechl a obrátil svou pozornost zpět ke svědkovi. "Pokračujte."

"Po druhém zásahu," řekl strážný, "jsme ztratili gravitační pole. Octl jsem se ve stavu beztlíže a nemohl jsem nic dělat. Pak se objevili dva členové Hvězdné flotily."

"Možná měli jen oblečené uniformy Hvězdné flotily -" začal obhájce.

Chang se ozval ze stínu: "Žádám, aby tato poznámka byla vyškrtuta ze záznamu jako čistě spekulativní."

"Přijímá se," řekl soudce. "Plukovníku Worf, zajímají nás fakta, ne teorie."

Worf - divné jméno pro Klingona. Nebylo divu, že si ho McCoy nezapamatoval.

Plukovník potlačil zklamání a pokračoval ve výslechu. "Viděl jste jejich tváře? Poznal byste je, kdybyste je znovu viděl?"

Svědka zaváhal. "Ne, ale byli to lidé, o tom jsem přesvědčen."

Worf skepticky potřásl hlavou. "Když jste jim neviděl do tváře, jak můžete vědět, že to byli lidé?"

Skvělé, vyslal McCoy k Worfovi v duchu svůj dík. On to opravdu zkouší!

"Nemohu - já ne... neviděl jsem jejich tváře moc dobře, tak jsem to myslel. Ale mohu říct, že to byli lidé."

"Hmm," odvrátil se Worf zamyšleně, pak se rychle otočil zpět a vypálil na překvapeného svědka: "Když nefungovalo gravitační pole, jak mohli ti muži chodit?"

"Vypadalo to, že mají na nohách gravitační boty," odpověděl svědek.

Sálem proběhl šepot. Plukovník Worf měl omluvný výraz, když řekl: "Nemám další otázky."

Chang ho vystřídal a obrátil se ke svědkovi. "Stříleli na vás?" zeptal se.

Klingon přikývl. "Phasery, jaké mají v Hvězdné flotile. Stříleli do zasedací místnosti. Slyšeli jsme hodně výstřelů. Pak se vrátili, odkud přišli."

"Přes přenosovou místnost?"

"Ano, pane."

"Děkuji vám," řekl Chang soucitně. "To je vše."

Strážce odešel. Chang stočil své jediné oko na McCoye.

"Doktore McCoyi, jak jste na tom z medicínského hlediska?"

McCoy pocítil nával strachu, když uslyšel své jméno, ale podíval se zpřímě na Changa a dělal, že nerozuměl otázce. K čertu, rozhodně mu to neulehčí.

"Až na slabou artritidu," odpověděl bodře, "řekl bych, že velmi dobře."

Kirk se vedle něj málem rozesmál.

Changa to nepobavilo. Stál a tiše na doktora zíral. Ten povolil první.

"Dvacet sedm let jsem byl lodním lékařem a později vrchním lékařským důstojníkem na palubě vesmírné lodi Enterprise. Za tři měsíce už bych mohl zůstat dole."

Chang se na něj nechápavě zamračil. "Zůstat...?"

"Jít do výslužby."

"Aha," řekl Chang tiše. "Předpokládám, že jste toho večera taky pil romulanské pivo, doktore."

"Námítka!" vykřikl Worf tak silně, že McCoy nadskočil.

"Přijímá se," řekl soudce k všeobecnému úžasu.

"Všichni jsme ho pili." Doktorovi se zlostí třásl hlas. "Ale to neznamená -"

Soudce ho přerušil. "Generále Chang, vysvětlíte nám, kam touto otázkou míříte, nebo změňte směr výsledku." Chang přijal výtku s lehkým přikývnutím a pak se podíval na McCoye se záluďným výrazem v oku. "Byl kancléř Gorkon ještě naživu, když jste ho poprvé prohlížel?"

"Sotva," řekl McCoy tiše.

"Ale vy přece běžně zachraňujete život stejně těžce raněným pacientům, ne?"

Hněv, lítost a bolest na chvíli připravily McCoye o hlas. "Já..." přestal a nadechl se, aby se uklidnil. "Nemám potřebné znalosti o klingonské anatomii, které jsem potřeboval."

V síni bylo hrobové ticho a McCoyova slova se rozlehla prostorem.

"Říkáte, že máte odejít na odpočinek," poznamenal Chang laskavě. "Rád bych se zeptal: třesou se vám ruce?"

"Námítka," vykřikl Worf.

Doktorovi poklesla brada a zíral na Changa s takovou nenávistí, že mu Kirk položil ruku na rameno, aby ho uklidnil. Hlavou se mu honila řada hrubých a oplzlých nadávek týkajících se Klingonů, které by s chutí vmetl Changovi do tváře. Nechtěl se ale dotknout Azetbur nebo jejího otce.

"Zamítá se," řekl soudce.

"Byl jsem nervózní," řekl McCoy vztekle.

"Byl jste nezpůsobilý!" Chang se naklonil přes zábradlí a vykřikl ta slova McCoyovi do tváře. S Kirkem to trhlo. "Ať už úmyslně, nebo v důsledku kombinace věku s alkoholem."

"Pokoušel jsem se ho zachránit!" zlomil se McCoyovi hlas. "Byl naše poslední a největší naděje na uzavření míru!" Podíval se do stínů směrem, kde seděla Azetbur, a doufal, že mu porozuměla.

"Paní kancléřka si může sama ověřit, že se obžalovanému třesou ruce."

McCoy sklopil hlavu studem.

Chang ustoupil a ukázal na Kirka. "A nyní přistupme k původci té tragické události, kapitánu Jamesi Tiberiu Kirkovi. Kapitáne, tvrdím, že jste se chtěl pomstít za smrt svého syna."

Kirk zbledl. "To není pravda!"

Chang nemilosrdně pokračoval: "Že jste, ať už jako nástroj Federace nebo v zájmu osobní pomsty, vy a vaši muži záměrně poškodili Kronos Jedna a chladnokrevně zavraždili kancléře klingonské Nejvyšší rady. Pak jste se vy a doktor McCoy přenesli na palubu Kronosu Jedna, abyste se ujistili, že je kancléř opravdu mrtev."

"Námítka!" protestoval obhájce. "Kapitán Kirk nebyl identifikován jako vrah."

Soudcův hlas zněl lehce znuděně, když řekl: "Zamítá se." Zjevně toužil, aby už to celé skončilo.

"Předkládám jako důkaz část záznamu z osobního deníku kapitána Kirka." Chang dal znamení někomu na opačné straně místnosti.

Sálem se rozlehl Kirkův hlas. "Nikdy jsem Klingonům nevěřil a nikdy nebudu... Nikdy nebudu schopen jim odpustit smrt svého syna..."

V místnosti zavládl chaos. Soudce několikrát udeřil kladívkem, aby získal klid. McCoy se otočil ke Kirkovi, který tu stál celý ztuhlý, s bezvýrazným obličejem. To není pravda, tohle nemůže být pravda, pomyslel si doktor. Museli to zfalšovat. Podíval se na Kirka, aby mu to potvrdil, ale ten uhnul očima.

"Jsou to vaše slova?" zeptal se Chang.

"Ano," zachraptěl Kirk.

McCoy na něj v hrůze hleděl.

"Řekl jste je?"

"Ano."

"Hlasitěji, prosím," žádal Chang. "Neslyšeli jsme vás."

Kirk se narovnal a řekl chladně: "Řekl jsem to."

McCoy zavřel oči a odevzdal se osudu.

* * *

Kapitán Sulu sledoval proces z můstku Excelsioru.

Než soud začal, Sulu nevěděl o okolnostech provázejících kancléřovu vraždu vůbec nic - s výjimkou toho, že Kirk je nevinný. Vůbec o tom nepochyboval, ani po vyslechnutí záznamu z Kirkova deníku. A byl si jist, že Federace, Hvězdná flotila i Klingoni to dobře vědí.

Jak proces pokračoval, Suluův hněv rostl. Nesetkal se s posádkou Enterprise už několik let a bylo velmi bolestné vidět kapitána a doktora McCoye v tak ponižující situaci. Přesto se málem rozesmál při McCoyově drzé odpovědi na otázku týkající se jeho znalostí medicíny. Brzy bylo jasné, že Klingoni nemají zájem o řádný proces, a taky bylo zjevné, že Federace ani Hvězdná flotila s tím nemohou nic dělat. Kirk a McCoy se měli stát obětními beránky, zatímco skuteční pachatelé unikli.

Sulu nechtěl válku, ale věděl, že Gorkonovi vrazi ano. Pokud McCoyova a Kirkova oběť přinese mír, tito zabijáci udělají cokoli, aby ho rozbili. Oběť bude zbytečná.

Sulu učinil rozhodnutí, které ho mohlo stát kariéru v Hvězdné flotile. Ostatně, nebylo to poprvé, co byl pro kapitána a posádku Enterprise ochoten podstoupit toto riziko.

"Komunikace," řekl a otočil se v křesle.

"Pane?" podívala se na něj s očekáváním Janice Randová.

Sulu ztišil důvěrně hlas. "Pošlete veliteli Enterprise následující zprávu: Jsme připraveni vám pomoci. Kapitán Sulu. Vesmírná loď Excelsior. Uveďte naše souřadnice. Použijte tajnou linku."

Janice zaváhala a zvedla tázavě zlatavé obočí. Je to rozumné, pane? Chci tím říct, v jejich situaci -"

Suluův pohled ji zarazil. Nepotřebovala další vysvětlení. Před lety sloužila na Enterprise pod Kirkovým vedením.

"Jistě, pane," řekla.

Sulu nešťastně obrátil oči zpět k obrazovce.

* * *

Na palubě Enterprise se Uhura násilím odtrhla od obrazovky, aby mohla přijmout zprávu. Vzkaz od kapitána Excelsioru ji vyvolal na tváři úsměv. Otočila se ke Spockovi.

"Kapitán Sulu nám udal polohu Excelsioru a vzkazuje, že jsou připraveni nám pomoci."

Vulkancův pohled stále lpěl na obrazovce. "Tím se staví do velmi riskantní pozice," zamumlal.

Bez obav, pomyslela si Uhura a vrátila se očima zpět k ději na obrazovce. Jak znala Spocka, brzy v té riskantní pozici bude i on.

* * *

Kirk se unaveně opíral o zábradlí a plukovník Worf zvedl ruce v naléhavém pokusu upoutat pozornost soudce.

"Námítka, Vaše ctihodnosti! Politické názory mého klienta nejsou předmětem tohoto soudu."

Kirk to všechno poslouchal s náhlou lhostejností. Prudký příliv emocí při Changově vypytování ho vyčerpal.

Gorkonova smrt ho hluboce zasáhla. Všechno, co se tady teď dělo, vypadalo nesmyslně. Význam měly pouze dvě věci: aby Gorkonovi vrazi byli vydáni spravedlnosti a aby pokračoval mírový proces. Kirk byl v téhle chvíli bezmocný, ale věřil, že Spock najde cestu, jak dosáhnout obojího.

Když uslyšel svá slova z deníku, úplně ztuhl. Klingoni nemohli získat jeho osobní deník bez pomoci někoho na palubě Enterprise - a ten někdo tam ještě mohl být. Doufal, že to Spocka taky napadne.

Vedle něj si unavený McCoy schoval tvář do dlaní. Kirkovi ho bylo líto, ale zároveň cítil zvláštní klid. Opravdu si doktor myslel, že by mohl být vynesen osvobozující rozsudek? McCoy vypadal úplně zničeně, jako by ho kapitánova slova ze záznamu dorazila.

Kirk věděl, že by se nic nestalo, kdyby zalhal. Vůbec nic by se nestalo: soudce by je oba dál považoval za vinné. To věděl hned, jak uslyšel záznam. Ale nedokázal to.

Chang se přiblížil k lavici obžalovaných a vypadal jako jestřáb útočící na svou oběť. "Domnívám se," začal a jeho hlas postupně sílil, "že názory kapitána Kirka jsou ústředním motivem tohoto případu. Jeho záznam ukazuje, že je to vzpurný, bezzásadový, kariéristický oportunist, který využívá svého velitelského postavení, jak se mu to hodí. Záznam dále říká, že kapitán Kirk byl už před časem povýšen na admirála a později degradován za to, že vzal jistou záležitost do svých rukou bez ohledu na předpisy a zákon." Otočil se a naklonil se ke Kirkovi. Rukama pevně svíral zábradlí. "Popíráte, že jste byl degradován z těchto důvodů, kapitáne?"

Kirk zaváhal a přitiskl si tlumočnicka k uchu, aby naznačil, že nerozumí.

Chang přiblížil svou tvář až ke Kirkově a zařval, až mu na krku vystoupily žíly. "Nečekejte na překlad! Odpovězte mi!"

"Neodpovídejte!" vykřikl Worf, který se objevil vedle nich. Pak se rychle otočil a zvedl ruce směrem k soudci.

"Námítka!"

Kirk věděl, co bude následovat, dřív, než to uslyšel.

"Zamítá se. Obžalovaný odpoví na otázku."

"Nepopírám to," řekl Kirk.

Chang se vítězně ušklíbl. "Byl jste degradován?"

"Ano."

McCoy tiše zasténal.

"Za neuposlechnutí rozkazu?" pokračoval Chang.

Kirk lehce pokrčil rameny. "Měl jsem k tomu důvod."

"A řídil jste se nebo neřídil rozkazy, když jste plánoval vraždu kancléře Gorkona?"

"Já -" pokusil se obháje.

"Nevěděl jsem o té vraždě, dokud jsme se nepřenesli na jeho loď!" vykřikl Kirk.

Chang předstíral ohromný úžas. "Popíráte, že Enterprise vystřelila na Kronos Jedna?"

"Ano, já -"

"Popíráte," řekl Chang hlasitěji, "že vaši muži vstoupili na palubu kancléřovy lodi a zastřelili ho?"

Kirk strnul, protože mu došlo, kam generál míří. Nebylo možné se hájit nebo argumentovat. Výsledek by byl stejný.

"Nemohu potvrdit ani popřít události, kterých jsem nebyl svědkem," odpověděl opatrně.

"Kapitáne Kirku, je vám známo, že podle zákonů Federace je kapitán vesmírné lodi zodpovědný za chování své posádky?"

Kirk zaslechl, jak se McCoy ostře nadechl, protože pochopil, o co Changovi jde. "Vím to," řekl.

Chang slavnostně přikývl. "Takže, pokud tento čin spáchali členové vaší posádky..."

McCoy zoufale zamával rukou. "Jíme! Oni nás zneužívají!" Otočil se k soudci. "Vaše ctihodnosti, já protestuji!"

"Obžalovaný bude zticha," poručil mu soudce. "Kapitáne Kirku, odpovězte na otázku."

"Jako kapitán," řekl Kirk pevně, "jsem zodpovědný za chování posádky pod mým velením."

Changův postoj vyjadřoval triumf. Otočil se k soudci. "Vaše ctihodnosti, to je ze strany žaloby vše."

McCoy se otočil k plukovníku Worfovi s nadějí, která Kirkovi připadala přehnaná. "Teď je řada na nás?"

Klingonova tmavá, široká tvář měla vážný výraz. "Podle klingonského práva vystupují obě strany současně. Už je konec."

McCoy zbledl a otevřel ústa, aby něco řekl, ale přerušil ho silný úder soudcova kladívka.

"Závěr tohoto soudu zní: obžalovaní jsou vinni v celém rozsahu obžaloby."

Přítomní nadšeně vybuchli a začali skandovat jedno jediné slovo. Kirk nepochyboval, že to slovo znamená 'smrt'.

Smrt...

Díval se s nenávistí na Changa, který tiše stál s nečitelným výrazem.

Soudcovy kladívko udeřilo znovu do kamene, až odlétly jiskry, a dav ztichl.

"Kapitáne Jamesi T. Kirku, doktore McCoyi..."

Kirk a McCoy se otočili. Kirk se díval přes ostré světlo do soudcovy bleďé tváře, částečně zastíněné kápí.

"Chce ještě někdo něco říct, než bude vynesena rozsudek?"

Kirk a McCoy si vyměnili pohled. "Byli jsme křivě obviněni," řekl doktor.

Jejich obhájce si stoupl před ně a ohnivě promluvil směrem k soudci. Kirk užasle přihlížel. Klingon byl opravdu rozhořčen a zklamán.

"Přeji si, aby bylo zaznamenáno, že důkazy proti mým klientům jsou pouze nepřímé a nedostačující. Prosím soud, aby to vzal v úvahu, až bude vynášet rozsudek."

"Zaznamenáno," řekl soudce a na chvíli se odmlčel. Kirk se ovládl. Neměl důvod pochybovat o tom, že rozsudek bude znít: smrt. Pro něho určitě, ale pro McCoye...?

Otočil se k doktorovi s uklidňujícím a zároveň omluvným pohledem. McCoy pokrčil rameny, odkašlal si a podíval se na soudce.

"V zájmu zachování přátelských vztahů a vzhledem k nadcházejícím mírovým rozhovorům," řekl soudce, "nebudete odsouzeni k smrti."

McCoy se opřel o zábradlí. Kirk se násilím ovládl. Přítomní se vztekle rozkřičeli, ale hned zmlkli, aby slyšeli zbytek.

"Tento soud vynáší, bez možnosti odložení výkonu trestu nebo propuštění, tento rozsudek. Odsuzujeme vás na doživotí k práci v dilithiových dolech v trestanecké kolonii na asteroidu Rura Penthe."

8. KAPITOLA

V bezpečí můstku Enterprise sledovali Spock a ostatní, jak Klingoni odvádějí odsouzené.

"Rura Penthe!" zopakovala vyděšeně Uhura.

"V celé Galaxii se o ní mluví jako o hřbitově cizinců!" zašeptal Chekov a tvář měl ztuhlou šokem. Valeris vedle něj sice udržela svůj kontrolovaný výraz, ale oči ji prozradily.

"Lepší by bylo zabít je hned a skončit to," zamumlal hořce Scott.

Spock hleděl tiše na obrazovku. Nemohl popřít, že v něm proces vyvolal prudké emoce. Nezaskočilo ho to. Po mnoha letech mezi lidmi se naučil žít s faktem, že je také napůl člověk. Přišel dokonce na to, že to s potlačováním citů přeháněl, když ho jednou doktor McCoy obvinil, že je "vulkanštější než Vulkanci". Spock dával jednoznačně přednost logickému myšlení. Cítil se v roli Vulkance velmi dobře a neviděl žádný důvod pro to, aby se měnil. Občas sice dovolil, aby mu skutečně pozitivní emoce obohatily život, žádná ale nesměla uniknout jeho kontrole.

Také teď dokázal zkotit ty, které v něm bouřily - pocit marnosti, hněv, zoufalství a ze všech nejsilnější iracionální pocit viny.

Protože to byl on, kdo poslal Enterprise na tuto misi.

V jistém smyslu s ní manipuloval. Jistě, jeho důvody byly za daných podmínek logické. Enterprise pod velením Jamese T. Kirka byla jako doprovod pro kancléře nejvhodnější. Spock chtěl, aby se Kirk při této příležitosti setkal s Gorkonem, aby poznal, že existují i jiní Klingoni, než byl Kruga. Oba, Kirk i Gorkon, mohli mít z toho setkání prospěch.

Ale okolnosti se spikly proti nim. A jak Spock teď pochopil, nejen okolnosti. Kirka a McCoye odsoudili, ale skuteční pachatelé byli stále na svobodě a to znamenalo, že život nové kancléřky i naděje na uzavření míru jsou stále ohroženy.

Spock chtěl jít na Kronos Jedna místo Kirka. Musel ale postupovat logicky: kdyby Kirk zůstal na palubě Enterprise, Klingoni ji klidně mohli zničit. Kapitán svým činem zachránil loď. Přesto se Spock nemohl zbavit pocitu, že na lavici obžalovaných měl sedět on.

Ulevilo se mu, když jeho přátelé nebyli odsouzeni k okamžité smrti. Nějaký slabý vnitřní hlas, který byl téměř umlčen emoce potlačujícím výcvikem Kolinahru a který ho tenkrát vedl zpátky na Enterprise a k VGeru, v něm i při beznadějně atmosféře procesu stále živil naději.

Úleva byla ale téměř okamžitě vystřídána zděšením. Rura Penthe měla pověst nejhorší trestanecké kolonie v klingonském prostoru. V tomhle Spock musel souhlasit s panem Scottem - rychlá exekuce by byla mnohem laskavější. Na Rura Penthe nikdo dlouho nepřežil a smrt byla vysvobozením.

Spock vůbec nezaváhal při představě, že by měl porušit přímý rozkaz nebo pravidla Hvězdné flotily. Musel splatit dluh. A jak jednou řekl Jim Kirk, některé věci jsou důležitější než disciplína.

Otočil se k Valeris. "Podíváme se znovu na zasažení Kronosu Jedna, poručíku."

Pouze on dokázal rozpoznat v jejích očích potlačované rozčilení. Pochopila, že si toho všiml, a sklopila zrak. Spock pocítil záchvěv soucitu, když se její prsty rozběhly po tlačítkách. Rád by ji uklidnil, ale neměl co říci. Bylo velmi pravděpodobné, že než dorazí pomoc, budou už kapitán i doktor mrtví.

Když se na obrazovce znovu objevil obraz Kronosu Jedna, přejel si Spock neklidně rukou po čele. Hned ji zase stáhl, takže si toho gesta nikdo nevšiml. Posádka tiše sledovala torpédo, jak míří přes obrazovku k nic netušící klingonské lodi.

"Byla to Enterprise," řekl Chekov dutě. "Vystřelili jsme."

Spock si nebyl tak jistý. Díval se, jak se Kronos Jedna natočil po zásahu druhým torpédem.

"To není možné!" namítl ostře Scott. "Všechno jsme osobně přezkontrolovali."

Valeris se otočila ke Spockovi. "Kapitáne...?" Její hlas zněl nezvykle nesměle. "Nebylo by logické vzít v úvahu

všechny možnosti? Nebylo by možné, aby -" Scott se na ni nesouhlasně zamračil a ona trochu zakolísala - "nenapadlo vás, že kapitán Kirk je... že je... všichni přece známe jeho vztah ke Klingonům... víme, co udělali jeho..."

Uhura a Chekov na ni hleděli s otevřeným nesouhlasem a Spockovy oči měly neproniknutelný výraz. Valeris ztichla a pak zvedla vzdorně bradu. "Dobře, ale ta možnost tu je."

Spock jí chvíli hleděl do očí a pak řekl bezbarvě: "Znovu."

Na obrazovce se znovu objevil klingonský křižník, vznášející se mírumilovně na hvězdném pozadí. V pravé dolní části obrazovky se objevil záblesk.

"Stop!" zavel Spock. Chvilí si pozorně prohlížel nehybný obraz. Všichni došli ke stejnému závěru na základě pouhého pozorování. Dráha torpéda opravdu vypadala tak, jako by bylo vystřeleno z Enterprise. Ale...

Z podvědomí se mu vynořila vzpomínka, jak Jim Kirk s obličejem zkřiveným vztekem říká: ...vůbec neviděli loď, které na ně zaútočily. Výstřely prý jako by přicházely odnikud.

Pohlédl na čekající posádku. "Logika mi říká, že když vyloučíme nemožné, to, co zůstane - jakkoli je to nepravděpodobné - musí být pravda."

"Co to přesně znamená?" zeptala se Uhura se zoufalou nedočkavostí v hlase.

"To znamená," řekl Spock pomalu, "že pokud jsme nevystřelili my, vystřelil někdo jiný."

Levé obočí Valeris vylétlo prudce vzhůru.

Scott potřásl zmateně hlavou. "Nemohli na sebe vystřelit sami. A jiná loď tu nebyla."

"Ne. Ale byl tu nezvykle vysoký tok neutronového záření."

"Ne od nás," zaprotestoval Scott.

"Přesně tak," potvrdil mu Spock. Po důkladné analýze teorie Occamova ostří a také, přestože to pro něj bylo těžké přiznání, díky intuici dospěl nakonec k nejjednoduššímu a nejlogičtějšímu závěru. Bylo to tak neuvěřitelné, že by to posádku ani nenapadlo nebo by tu myšlenku zavrhl jako nemožnou.

Chekov se zamyšleně zamračil a zeptal se: "Nerozumím, pane Spocku. Tak velký tok neutronů mohl být produkován pouze další lodí..."

"Kronosem Jedna?" zeptala se Uhura.

Spock zavrtěl hlavou. "Ten byl příliš daleko. Tahle loď by musela být v naší bezprostřední blízkosti. Možná pod námi."

"Kdyby pod námi byla další loď, Klingoni by ji museli vidět," řekl Scott.

Spock se k němu otočil. "Museli?"

Ostatní na něj užasle zírali, ale Valeris porozuměla.

"Dravec?" zeptala se tiše.

"Dravec," potvrdil jí Spock.

"Maskovaný?" zeptal se Chekov nevěřičně.

"Dravec nemůže střílet, když je maskovaný!" protestoval Scott.

"Za obvyklých okolností bych s vámi souhlasil, pane Scott. Normálně je energetické zatížení při maskování tak velké, že znemožňuje současné použití zbraní. Protože ale okolnosti nejsou obvyklé, tenhle Dravec to zřejmě dokáže."

Scottova normálně červená tvář zbledla. "To by ale byla strašná zbraň, pane Spocku."

"O tom jsem přesvědčen."

"Musíme informovat velitelství Hvězdné floty -" začala Valeris, ale Scott ji přerušil.

"Informovat o čem? O nové neviditelné zbraní? Řeknou, že jsme tak posedlí myšlenkou očistit kapitána, že si vymyslíme cokoli."

Spock se krátce nadechl. "A budou mít pravdu. Nemáme žádný důkaz, jen teorii, kterou musíme podpořit fakty."

"I kdybyste měl pravdu, pane Spocku," řekla Uhura, "proč by stříleli na vlastního kancléře?"

Spock jí neodpověděl. Ne proto, že by neznal odpověď, ale proto, že doufal, že jeho ničím nepodložené podezření je nesprávné.

Obrátil se k Valeris a řekl: "Chci, aby tato loď byla prohledána od přídě až k zádí. Vezměte si to na starost. Začněte přenosovou místností a pokračujte dál."

Mladá Vulkanka vstala. "Ano, pane."

Chekov se tvářil zmateně. "Nechápu to. Jestli pod námi byla nějaká loď, pak se vrazi přenesli na Kronos Jedna z ní, ne z Enterprise."

"Na něco jste zapomněl," řekl mu Spock. "Hlavní počítač tvrdí, že jsme vystřelili. Pokud ano, vrazi jsou ještě tady, pokud ne, někdo musel manipulovat s počítačem. V každém případě to, co hledáme, je na této lodi."

Chekov se ještě víc zamračil. "A co vlastně hledáme, pane Spocku?"

Spock pohlédl na Valeris, protože byl přesvědčen, že mu rozumí. "Řekněte mu to, poručíku."

Narovnala se a kontrolovaným hlasem odpověděla: "Dva páry gravitačních bot."

* * *

McCoy přivřel bolavé oči v mrazivém, suchém větru. Nad hlavou mu mdle svítla tři strašidelně bílá slunce, která nevydávala téměř žádné teplo. Doktor zamrkal. Větr a chlad mu vhnány slzy do očí, ale ty kapičky zmrzly hned, jak se dotkly tváří.

Nepovažoval lidské tělo za schopné vydržet takovou zimu - aspoň ne svoje tělo. Nejprve za to byl vděčný. Zdálo se mu lepší zmrznout, než být umlácen strážci. Celý by prokřehl, usnul a byl by konec. Rychlý a bezbolestný.

To bylo předtím, než strávil nějakou dobu na mrazu. Teď ho příšerně bolely ruce i nohy a konec se zdál v nedohlednu. Navíc vlekl na nohou těžké železné řetězy. K čertu, zmrznutí že je bezbolestné? Už se mu to nezdálo jako dobrý nápad. Pokoušel se udržet rovnováhu na sněhem pokrytém ledu. Řetězy na nohou řinčely, když se snažil srovnat krok s

ostatními vězni. Vedle něj pochodovalo několik klingonských strážců doprovázených zákeřně vypadajícími zvířaty podobnými psům.

Celá ta scéna připadala McCoyovi surrealistická, jako z necivilizovaných dob kdysi na Zemi. V duchu si říkal: Víme, že znají Shakespeara. Vsadil bych se, že znají i Dumase. Napůl oslepený poletujícím sněhem se pokradmu podíval dopředu, ale neviděl žádný možný cíl - jen bílou pláň táhnoucí se až k horizontu. Přitáhl si k tělu potrhane, tenoučké kožešiny a roztrásl se. Jakákoli naděje, že se zničehonic objeví Spock a zachrání je, už ho opustila. Doktor se zmítal mezi apatií a iracionálním vztekem na Kirka, který pochodoval před ním a neřekl ani slovo od té doby, kdy je přivezli.

Prokletá zima, zuřil v duchu doktor, za chvíli už přestanu i myslet.

Vůbec si nevšiml, že velitel stráží dal znamení zastavit, a skoro vrazil do Kirka. Klingon, zabalený do kožešin, si odepnul od opasku nějaký přístroj, který začal vydávat vysoký, kvílivý zvuk.

Ozval se rachot. Ze sněhu se pomalu zvedal obrovský poklop, ze kterého klouzal sníh a vršil se po stranách. Když se poklop otevřel, objevil se v otvoru další klingonský strážce a nesl s sebou bednu, kterou postavil na sníh. Velitel, jak McCoy odhadl během cesty podle jeho chování, vylezl na bednu a podíval se na třesoucí se skupinu s krutou lhostejností. Tenhle Klingon vypadal mnohem tvrdší než jejich strážci a navíc byl zjevně otrávený tím, že tam musí být s nimi.

"Tohle je trestanecká kolonie Rura Penthe," zavrčel. "Dívejte se." Rukou zabalenou do kožešin ukázal na nekonečnou bílou pláň. "Nejsou tu žádné ohrady, žádná strážní věž, žádná elektrická bariéra. Bylo by to zbytečné. Je tu jenom magnetický štít, který ruší přenosové paprsky. Stejně budete pod zemí."

Strčil si mezi rty pišťalku a zapískal. McCoy sebou trhl. Z otvoru v zemi se vynořili dva strážci a vlekli mezi sebou zoufale zápasícího odsouzence, svlečeného do naha. Vězeň křičel: "Ne! Ne!"

Velitel se na to lhostejně díval a pak jim řekl: "Trestem za neuposlechnutí je vyhození na povrch. Nikdo to nepřežije." Strážní srazili křičícího vězně na sníh. Křik náhle ustal a muž zůstal tiše ležet. McCoy odvrátil pohled.

Velitelův výraz prozrazoval, že se nudí. Zřejmě už tohle představení viděl nesčetněkrát. "Vidíte, nikdo nemůže utéct. Pracujte a budeme s vámi zacházet slušně. Neposlechnete a zemřete." Seskočil z bedny, kterou okamžitě popadl jeden ze strážců a zmizel s ní v otvoru. Vězni se jako stádo vydali za ním.

* * *

McCoy byl rád, že míří někam, kde je tepleji, ale když vstupoval do podzemí, otočil hlavu a naposledy se podíval na krajinu venku - a na zmrzlé ostatky vězně, téměř zakryté vířícím sněhem.

V podzemí se nacházel obrovský labyrint chodeb s velkou centrální jeskyní, kde u stěn stály primitivní chatrče. McCoy si zachmuřeně pomyslel, že tady je to opravdu jen o trošičku lepší. Nefoukal tu sice vítr, ale pořád mu byla hrozná zima. K jeho velkému zklamání jim nesundali řetězy. Mohl se sice volně pohybovat po jeskyni, ale když si prohlédl ostatní vězně, neměl k tomu žádnou chuť. Většina z nich byla dvakrát tak velká jako on a zřejmě by jim nevadilo mu to dokázat.

Kirk přišel těsně po něm.

McCoy opatrně pohlédl na strážce na vyvýšeném stanovišti, pak se rozhlédl kolem sebe a pošeptal Kirkovi: "Jíme, co kdychom se někam zašli?"

Kirk chvíli pozoroval ne příliš přátelsky se tvářící skupinu okolo nich a přikývl. Zamířil k jednomu mělkému výklenku ve stěně jeskyně a McCoy se na bolavých nohou pomalu ploužil za ním.

"Možná bych ti ani neměl říkat, aby sis dával pozor a nenechal se zabít. Koneckonců to může být nejjednodušší způsob, jak se odtud dostat."

Kirk zvedl obočí v hraném údivu a jeho výraz oživil. "Však si nějak poradíme, než se sem Spock dostane."

McCoy cítil, jak se ho zmocňuje podráždění. Byl už příliš vyčerpaný zimou a hladem a neměl náladu na žerty. "Proč ty musíš být vždycky tak zatraceně plný optimismu, když je nejhůř? Spock přece neví, kde je Rura Penthe. Nikdo ve Federaci to neví. A i kdyby to věděl, nemůže se sem dostat. Jsme uvnitř Klingonské říše."

"Spock nás najde," řekl Kirk přesvědčeně.

"Najde naše ostatky, chtěl jsi říct -" začal McCoy hořce, ale zmlkl, protože na ně padl stín.

Tvor, který ten stín vrhal, byl obrovský a nepodobal se ničemu, co doktor dosud viděl. Měl tělo pokryté stříbrnými šupinami, rohovitě výrůstky táhnoucí se od spánku až k bradě a na levé tváři rudé skvrny, které mohly být vzpomínkami na nějakou bitvu nebo normálním znakem jeho druhu. Doktor hrůzou oněměl. Tvor se hrozivě naklonil ke Kirkovi a vydal ze sebe zvuk, který zněl asi takhle: "Quog wok na pushnat!"

Kirk zvedl ruce v bezmocném gestu. "Obávám se, že mi sebrali univerzálního tlumočníka."

Tvor se k němu přiblížil a mumlal něco naprosto nesrozumitelného.

Kirk se usmál. "Promiňte..."

Jeho reakce tvora rozzlobila. "Ragnit ascru, unto pram moreoscue shondik!" zařval.

"Rozhodně něco chce," poznamenal McCoy vyděšeně a snažil se nenápadně ustoupit.

"Quog wok na pushnat!" opakoval tvor, a aby dokázal, že to myslí vážně, popadl Kirka jednou rukou a zvedl ho do vzduchu.

"Jestli je tohle tvoje místo," zasípal Kirk, "my zmizíme."

Dusil se. McCoy mu chtěl nejdřív přispěchat na pomoc, ale pak se začal zoufale rozhlížet kolem sebe po někom schopnějším.

"Chce, abyste slíbili poslušnost Bratrstvu cizinců," řekl náhle hluboký ženský hlas. McCoy se otočil. Za ním stála překrásná žena s tmavou pletí a zlatýma očima.

"Má ji mít," zachrptěl s rudou tváří Kirk. Tvor se ohlédl a povolil stisk.

"A taky chce vás kožich," dodala žena.

"Ten ne!" Kirk si očima změřil protivníka. "Byl by mu malý."

Žena se usmála a promluvila na tvora jeho jazykem. Ten po chvíli váhavě postavil Kirka na zem. Kirk si narovnal šaty.

"Fendo pomsky," řekla žena tvorovi, který souhlasně přikývl a odešel.

Kirk přistoupil ke své záchránkyni a pozorně si ji prohlédl. "Děkuju."

"Co je to Bratrstvo cizinců?" zeptal se McCoy.

"Všichni, kdo nepocházejí z klingonského systému. Mají sklon se sdružovat." Vložila si mezi rty tmavý, slabě páchnoucí předmět a vdechla kouř.

Tohle je bezpochyby ilegální, ručně balená tabáková cigareta, pomyslel si McCoy.

Jmenuju se Martia." Nabídla jim hořící cigaretu. McCoy nejdříve ucukl, ale ona trvala na svém. "Zahřeje vás to. Vy jste určitě Kirk a McCoy."

Kirk si vzal cigaretu a vtáhl kouř. Zatvářil se překvapeně a to přesvědčilo McCoye, aby to taky zkusil. Z hrdla mu do těla proudilo teplo. Rozkašlal se a vrátil cigaretu majitelce.

"Jak to, že nás znáte?" zeptal se Kirk.

Martia pokrčila rameny. "Nemáme tu moc lidí, co zabili kancléře."

Kirkův výraz ztvrdl. "My jsme Gorkona nezabili."

Martia předstírala pohoršení. "Jistěže ne." Ohlédla se přes rameno, jestli je někdo nemůže slyšet, a pokračovala: Je na vás vypsána odměna."

McCoy nervózně sledoval její pohled a oťrásl se. "Paráda."

Kirk nedal najevo žádné překvapení. "Proto si nás všichni tak prohlíželi."

Martia přikývla a spiklenecky se k nim naklonila. "Někdo tam venku vás chce mít z cesty."

"Nevěřím, že by nás mohl mít ještě víc z cesty, než teď," ušklíbl se McCoy.

"Chtějí, aby to vypadalo jako nehoda," zašeptala. "To se tady dá snadno zařídit."

McCoy se znovu oťrásl, ale ne zimou. Martia mu podala cigaretu. Doktor ji vděčně přijal a tentokrát se mu podařilo se nerozkašlat. Jestli vám nevadí, že se ptám, za co jste tu vy?"

Usmála se a předvedla nádherně bílé zuby. McCoy zjistil, že ho její zlaté oči podivně přitahují, a všiml si, že Kirk cítí to samé.

"Nevadí mi to. Za pašování. Pocházím z Areu. Tam je pašování starý a uznávaný způsob obchodu."

"Na jak dlouho jste tady?" zeptal se Kirk. Její úsměv se změnil ve škleb. "Myslela jsem, že to víte, Tady jsou všichni na doživotí."

* * *

Carol Marcusová otevřela oči a Kwan-mei u jejího lůžka se usmála. Byla šťastná, že se Carol probrala, ale jinak jí příliš do smíchu nebylo.

Před dvěma dny pomáhala Jacksonovi při chůzi v nemocniční chodbě. Zatím dokázal dělat jen malé a toporné krůčky. Jednou rukou se držel zábradlí a druhou Kwan-mei. Ta byla šťastná, protože se Jacksonovi vracely síly a zjevně ožil. Navíc jim ráno lékaři řekli, že Carolina léčba byla úspěšná.

Když měli obrazovku na zdi, zrovna vysílali zprávu o zavraždění kancléře Gorkona. Ta zpráva byla téměř den stará, protože Hvězdná základna 23 ležela v odlehlé oblasti Federace. Oba ztuhli a jen poslouchali. Netroufali si pohlédnout jeden na druhého, protože věděli, že oba cítí totéž: nejdříve hrůzu a lítost a po nich pocit zadostiučinění. Kwan-mei si nemohla pomoci, ale viděla v tom určitou spravedlnost. Kancléřův osud nebyl o nic horší než osud obětí na Kudau a na Themis. O nic horší než Sohlarův.

Zatímco mluvil komentátor, objevil se na obrazovce Gorkonův oficiální portrét a po něm následovaly snímky z Kudaa a obrázek trosk na Themis. Kwan-mei se přistihla, že doufá, že Gorkon umíral pomalu a za plného vědomí. Zahanbeně se odvrátila. V tu chvíli však zazněla zpráva, která ji šokovala. Zpráva o uvěznění Jima Kirka. Byla si s Carol velmi blízká a věděla o Davidově smrti i o tom, že Kirk byl jeho otec. Podle toho, co o něm věděla, bylo to obvinění nesmyslné.

V noci sledovali celý proces u Jacksona v pokoji.

Carol zasténala a lehce se dotkla prsty čela. Prohrábla si zlaté vlasy, které jí Kwan-mei před hodinou učesala. Přítelkyně se k ní sklonila a byla ráda, že lékaři ve vedlejší místnosti stále sledují Carolin stav, protože jí Carol připadala nepřírozeně bledá. Přemýšlela, jestli je tohle Carolina normální barva. Pokud si vzpomínala, Carol vypadala vždycky unaveně a přepracovaně.

"Carol, jak se cítíš?"

Ta se pokusila posadit. Kwan-mei stiskla spínač a čelo postele se tiše zvedlo.

"Točí se mi hlava," zachrptěla Carol a stále si mnula čelo. "Co se to, k čertu, stalo?"

Kwan-mei se nadechla k odpovědi, ale než stačila otevřít listu, Carol zavřela oči. "Budova... celá ta prokletá budova..." Znovu otevřela oči, zírala chvíli na zeď a pak se otočila ke Kwan-mei. "Tohle není Themis, že ne?"

Kwan-mei posmutněla. "Ne, není. Byla jsi zraněna na hlavě, už jsme tu několik dní. Co všechno si pamatuješ?"

"Zdi." Carol klesla zpátky na polštář. "Pamatuju si, jak se hrouť zdi. Celá ta prokletá budova na nás spadla. Skočila jsi k oknu..."

Kwan-mei přikývla. "Stanice byla napadena."

"Klingoni," zašeptala Carol. Kwan-mei zaslechla v jejím hlase nenávisť.

"Ano. Jejich vláda to samozřejmě popírá, ale jsou tu svědci, kteří viděli Dravce -"

"Co ostatní?" přerušila ji Carol. "Proboha, jsou všichni v pořádku? Jackson, Sohlar -"

Kwan-mei se stáhlo hrdlo bolestí. "Jackson bude v pořádku. Měl na dvou místech zlomenou páteř, ale už vstal a zkouší chodit. Zatím jen s pomocí. Já vyvázla bez vážnějšího zranění. Věřila bys tomu?"

Carol na ni upřeně hleděla a oči se jí leskly obavami z toho, co bude následovat.

Kwan-mei sklopila hlavu. "Carol, je mi to moc líto. Sohlar je mrtvý."
Carol pomalu a strnule odvrátila hlavu a dívala se oknem do zahrady. Když se otočila zpátky ke Kwan-mei, měla oči plné slz.

"Jak se to stalo?"

"Rychle," zalhala Kwan-mei. "Nic nevěděl."

Držela Carol za ruku a nechala ji plakat. Lhala o Sohlarovi, ale necítila se provinile. Byla s ním sama, když umíral. Jen ona věděla, jak to bylo, a chtěla, aby se to nikdo jiný nedozvěděl.

Ale musela Carol říct o Kirkovi, i když to bude těžké. Musela se to dozvědět.

Carol se k ní otočila, stírala si slzy z tváří a zeptala se: "Mluvil někdo s Jimem?"

Kwan-mei vynechalo srdce. Jestli to Carol neřekne hned, hrozí nebezpečí, že se to dozví ze zpráv nebo od někoho jiného. Těžko se jí při pohledu na Carolinu utrápenou tvář hledala slova.

"Byl tady. Hrozně se o tebe bál a chtěl tu zůstat, ale odvolali ho zpátky na velitelství Hvězdné flotily. Někaké mimořádné okolnosti..."

"Ti si to vždycky umějí správně načasovat," pousmála se Carol. "Ubohý Jim..." Její výraz zvažněl. "Možná je to kvůli Themis. Myslíš, že by mohla vypuknout válka?"

"Já nevím," řekla Kwan-mei upřímně, "já opravdu nevím."

9. KAPITOLA

Spock vstoupil společně s Chekovem do téměř rozebrané lodní kuchyně. Členové posádky prohledávali nádobí a nástroje a všude byl neskutečný nepořádek. Spock si opatrně našel cestu mezi nádobím k Valeris. "Nějaký pokrok?"

Mohl se klidně zeptat interkomem z můstku, ale to teď bylo na lodi jediné místo, kde se nic nedělo. Spock věřil tomu, že pod vedením Valeris bude průzkum dokonalý, ale doufal, že jeho přítomnost ji povzbudí.

V této chvíli neměl nic na práci a cítil podvědomou touhu zúčastnit se hledání osobně, protože ho neopouštěl pocit úzkosti. Mohl jen čekat, zatímco Enterprise prohledávala dálkovými senzory vesmír a hledala kapitána a doktora McCoye, a zbývalo mu příliš mnoho času na přemýšlení.

Udělal pro své přátele téměř všechno, co mohl. Zbytek záležel na nich a na poručíkovi Valeris.

Valeris se postavila se do pozoru a řekla: "Nic, pane. Lidi prohledávají i vlastní kajuty, ale útočníci mohou být mezi nimi."

Spock přikývl, ačkoli ho ta poznámka trochu zarazila.

Valeris pokračovala: Jistě se těch bot už zbavili. Nebylo by logické, kdyby je nechali na kancelářové lodi?"

"Logika nesmí odporovat fyzice," odpověděl Spock. "Gravitační pole na Kronosu Jedna bylo ještě mimo provoz, když útočníci opouštěli loď. Bez gravitačních bot by se neudrželi na přenosové plošině."

Chekov zvedl ruku a napodobil držení phaseru. "Třeba je prostě odpařili."

"Takhle?" zeptala se Valeris. Popadla phaser, nastavila ho na zabíjení a zamířila na nejbližší nádobu. Okamžitě se rozezněl alarm. Chekov sebou trhl a přikryl si rukama uši.

Spock se ovládl, aby nedal najevo pobavení nad jejím ne příliš vulkanským kouskem. Občas mu silně připomínala Jima Kirka, ačkoli byl přesvědčen, že by se jí ta myšlenka nelíbila.

Valeris klidně vrátila zbraň na místo a vypnula alarm. Jistě víte, pane Chekove, že nikdo nemůže na lodi jen tak vypálit z phaseru nastaveného na zabíjení." Otočila se ke Spockovi. "Kapitáne... co když se vrazi vrátili a vyhodili boty do smetí?"

Spock přikývl. Tato varianta se mu zdála nejpravděpodobnější. "Na to nesmíme zapomenout."

"Ale spalovna odpadků -" začal Chekov.

"Veškeré součásti oděvů v Hvězdné flotile jsou ohnivzdorné, veliteli," připomněl mu Spock. "Jestli je můj předpoklad správný, visí teď ty boty útočníkům na krku jako párek toberianských netopýrů. Nemohli bez nich odejít a nemohli je jednoduše odhodit, protože by to všichni viděli. Ne - ty boty musí být tady. Někde."

Otočil hlavu, když do kuchyně vešla Uhura a opatrně našlapovala mezi rozházeným nádobím. Mračila se. "Vystřelil tady někdo z phaseru?" Ani nepočkala na odpověď. "Pane Spocku..."

Vulkanec se střetl s jejím pohledem.

"Já - vyndala jsem... svůj dřevák ze stroje. Hvězdná flotila nás naléhavě žádá, abychom se vrátili a hlásili se na velitelství."

Zatímco mluvila, vešel Scott.

"Pane Scotte," obrátil se na něj Spock. "Došlo k nějakému pokroku při opravě nadsvětelných motorů?"

Scott, který byl už od setkání u admirála Smillieho v mimořádně špatné náladě, svažtil obličej. "S tím krámem přece nic není -"

"Pane Scotte," připomněl mu Spock jemně, "když se vrátíme domů, útočníci budou mít možnost zbavit se těch bot a my už nikdy neuvidíme ani kapitána ani doktora McCoye."

"- ale vlastně to může trvat celé týdny, pane," dokončil Scott plynule a vypadal, jako by se mu ulevilo.

Spock souhlasně přikývl. "Děkuji vám, pane Scotte. Uhuro, informujte Hvězdnou flotilu, že nám nefungují nadsvětelné motory."

Valeris, která celý rozhovor pozorně sledovala, zvedla nesouhlasně obočí. "Zase lež?"

Spock na ni pevně pohlédl. "Taktika." Vůbec ho netrápilo pomyšlení na výmluvy. Musel dosáhnout svého cíle a tím

byly životy kapitána Kirka a doktora McCoye.

"Řeknu jim, že do nich někdo hodil gravitační boty," řekla Uhura nešťastně.

Spock si všiml, že Valeris váhá. Pokud věřila mýtu, že Vulkanci nikdy nelžou, mohla by být v pokušení informovat Hvězdnou flotilu. Spock ji pozoroval a čekal.

"Dobře," řekla Valeris nakonec. V očích se jí usadil výraz, který si Spock vyložil jako úžas a mírné podráždění.

"Gravitační boty v nadsvětelných motorech... S vaším dovolením, kapitáne Spocku, půjdu se podívat, jak pokračuje prohlídka nemocnice."

Spock ji kývnutím hlavy propustil.

Uhura sledovala její odchod a pak tiše poznamenala: "Víte, že jsme ztratili veškerý kontakt s kapitánem a doktorem McCoyem?"

"V této chvíli jsou obklopeni magnetickým štítem," řekl Spock, který to očekával.

Když byli kapitán a doktor převáženi na Rura Penthe, sledovali je. To, že je teď dálkové senzory nedokázaly zachytit, mohlo znamenat jen jedinou věc – že už dorazili do trestanecké kolonie... a že už nezbývá příliš mnoho času.

Spock litoval, že tam jeho přátelé musejí nějakou dobu vydržet, ale bylo to nevyhnutelné. Dokud přesně neznali polohu kolonie, bylo by šílenství proniknout s Enterprise do klingonského prostoru. Riskoval by tím tři sta životů kvůli dvěma.

"Jestli je můj předpoklad správný, tak kapitán právě v této chvíli plánuje útěk," řekl Uhře.

Ale už nedořekl: pokud je naživu...

* * *

Právě v té chvíli stál Kirk na vězeňském dvoře a přemýšlel o přežití. Nevěděl přesně, jak ten boj začal. Jediné, co věděl, bylo, že cizinec - který Kirkovi ze všeho nejvíc připomínal típytívou rohatou ropuchu - se k němu znovu přiblížil a vydal několik nesrozumitelných zvuků. Tentokrát neměla Martia čas je přeložit. Ona i McCoy se vyděšeně dívali, jak tvor udeřil hrubou šupinatou prackou Kirka přímo do tváře.

Během vteřiny stáli oba protivníci proti sobě a obklopoval je kruh posmívajících se a pokřikujících vězňů. Kirkovi tekla z nosu krev. Slyšel, jak McCoy volá na strážce. Bez výsledku. Ti jen zvědavě pozorovali, co se dole děje.

Než se Kirk stačil krýt, udeřil ho tvor znovu. Tentokrát Kirk upadl, ale potlačil závrať a znovu vyskočil na nohy. Začal kroužit dokola. Už nechtěl udělat stejnou chybu. Jeho nepřítel byl obrovský a silný, ale pohyboval se pomalu a nemotorně.

Když se protivník znovu rozpřáhl, Kirk uhnul a zasáhl tvora pěstí do brady. Rána tím obrem nijak neotřásla, ale Kirk se zašklebil bolestí, protože si odřel ruku o rohovité výrůstky na jeho bradě.

Nepřítel na Kirka skočil a poválil ho. Váleli se po zmrzlé zemi, dokud se mu Kirk nevykroutil. Dal mu ránu do prsou, pak ještě jednu a obr zůstal ležet. Kirk se vrávoravě vydal ke svým přátelům.

Najednou ho něco popadlo za kotník a strhlo zpět. Tvor ležel, šklebil se a s neuvěřitelnou silou přitahoval Kirka zpět. Najednou byl na nohou a drtil Kirka v medvědíh objetí. Tlak sílil, dokud se pod Kirkem nepodlomily nohy, protože se nemohl nadechnout.

Kirk v zoufalství pokrčil nohy a kopl vši silou dozadu. Zasáhl protivníka do kolen. K jeho úžasu tvor se srdcervoucím křikem upadl. Těžce oddychující Kirk klopýtal pryč.

McCoy ho chytil za loket. "Jsi v pořádku?"

Kirk přikývl, protože nemohl mluvit.

Martia se usmála, jako by nikdy nepochybovala o tom, že Kirk zvítězí. Kirk sám o tom tak přesvědčený nebyl. "Teď vás budou respektovat," řekla.

"To je fajn," chytil Kirk konečně dech. "Ještě štěstí, že ta... věc má kolena." Podíval se zpátky. Tvor stále ležel na zemi a svíral si poraněné nohy.

Martia sledovala jeho pohled. "To nejsou kolena," řekla. Když se na ni Kirk nechápavě podíval, zářivě se usmála. "Ne každý má genitálie na tom samém místě, kapitáne."

"Je ještě něco, co byste mi měla říct?" odsekl Kirk, ale než mohla odpovědět, otočil se k doktorovi. "Kostro, proč se na něj nepodíváš? Ať vidí, že nechceme žít v nepřátelství."

Doktor se nerozhodně podíval na monstrem na zemi. "Ale on chce." Ostražitě se přiblížil k tvorovi a poklekl u něho, aby mu prohlédl zranění.

Kirk se obrátil k Martii. Přečetla si v jeho očích otázku a odpověděla, než ji stačil vyslovit nahlas: "Pokud ho někdo řídí, nemusí být jediný, kdo se vás pokusí zabít." Poprvé, co ji Kirk znal, zaváhala. Viděl, jak se jí obličejem mihl strach. "Vy odsud chcete utéct?"

"Musí být nějaký způsob," řekl Kirk.

Úzkostlivě se rozhlédla kolem, pak otevřela ústa, aby něco řekla, a zase je zavřela. Už se ani nepokoušela skrýt strach. Zavrtěla odmítavě hlavou a odešla.

Kirk se za ní díval a pak se znovu otočil k tvorovi stále křičícímu bolestí. McCoy mu opatrně prohlížel nohu. Vzhledl ke Kirkovi, který vedle něj poklekl.

"K čertu. Jíme, měla pravdu!"

* * *

Bzučák probral Sulua z těžkého snu, ve kterém byl na palubě Enterprise a Spock byl mrtev. Okamžitě se posadil a rozsvítil. "Dále," řekl.

Váhavě vešla Janice Randová a zůstala stát ve dveřích. Při pohledu na svého rozespalého velitele sklopila oči. Měla šedivou a napjatou tvář, protože zůstala dobrovolně extrémně dlouho ve službě. Sulu byl rád, protože Randové věřil - a čím méně členů posádky vědělo, co zamýšlí, tím lépe pro ně později, až se Hvězdná flotila začne vypyávat.

Požádal Randovou, aby mu osobně dala vědět, kdyby přišly nějaké zprávy z Enterprise nebo z Hvězdné flotily. Rozhovory přes interkom se nahrávaly do lodních záznamů a Sulu právě teď potřeboval udržet některé věci mimo záznam.

"Omlouvám se, že jsem vás vzbudila, pane," řekla Janice a vypadala, jako by mu záviděla, "ale Hvězdná flotila se nás naléhavě ptá, jestli nemáme nějaké zprávy o poloze Enterprise."

"Cože?" promnul si Sulu oči. Slyšel dobře, ale došlo mu to až se zpožděním.

"Zjevně nereagovali na rozkaz vrátit se do vesmírného doku, pane."

Sulu potlačil úsměv. Randová by nepochopila, že s potěšením uvažuje o tom, jaké logické vysvětlení předloží Spock Hvězdné flotile. Vážně řekl: "Odpovězte Hvězdné flotile, že nemáme tušení, kde se Enterprise nachází."

Randové se rozšířily oči úžasem. "Kapitáne, jste si jist -"

Sulu na ni přísně pohlédl. "To je vše. Pokud máte nějaký problém..."

"Ne, pane." Randová se postavila do pozoru a odešla.

Když za ní tiše zaklaply dveře, Sulu se ušklíbl a padl zpátky na polštář. Janice je dobrý důstojník, ale kdyby Sulu podlehl pokušení a zasvětil ji do celé záležitosti, nesla by pak stejnou míru zodpovědnosti jako on. Nechtěl do toho zaplést nikoho ze své posádky.

Ve skutečnosti se ani on netoužil do celé záležitosti příliš zaplést - mohlo by to znamenat ztrátu Excelsioru, na který čekal tolik let. Ale nedalo se nic dělat. Kirkův a McCoyův život za to riziko stál.

Samozřejmě, pokud byli ještě naživu...

* * *

Kirk se natáhl na špinavou, roztrhanou matraci vedle McCoye a zíral na lůžko nad sebou, které sténalo, jak se na něm jeho obyvatel převracel. Vězeňské cely, rozbité, smradlavé baráky, je před zimou nijak zvlášť nechránily. Kirk si přitáhl roztrhanou kožešinu těsně k tělu.

Potřeboval si odpočinout, dát se dohromady pro příští den, ale zima, bolest v pochroumaném nose a čelisti a znepokojující myšlenky - to všechno mu nedovolovalo usnout.

V časech, jako byl tehle, záviděl Spockovi jeho vulkanský výcvik. Spock by byl jistě schopen potlačit bolest, chlad i starost o Carol.

Věděl, že pokud už v této chvíli není Carol mrtvá, pak se probírala z bezvědomí jen proto, aby se dozvěděla, že byl odsouzen na doživotí na Rura Penthe za vraždu.

Ne, že by se tak strašně bál o svůj život. Věděl, že Spock pro ně přijde hned, jak najdou způsob, jak uniknout z magnetického pole, které obklopovalo kolonii. Zatím, když už se mu podařilo odvrátit vražedný útok jiného vězně, museli přežít tvrdé podmínky ve vězení. Pochyboval však o tom, že McCoy vydrží déle než jeden den.

Kirk otočil hlavu. Doktor zíral vytrženými očima do tmy.

"Nemůžeš spát?" zeptal se Kirk tiše.

"Tři měsíce do důchodu," řekl McCoy bezútesně. "A takový konec."

"Tohle ještě není konec," opravil ho Kirk.

McCoy se hořce zasmál. "Mluv za sebe. Jeden den... jedna noc..." Naznačil rukou podříznutí krku. "Jak se ochráníme? Ani nevíme, kdo je náš nepřítel!"

Kirk se ho pokusil utěšit. "Najdeme cestu ven, Kostro."

"Když je to tak jednoduché," zasyčel McCoy, "tak proč ještě nikdo neutekl?"

"To říkají vězňům. Já tomu nevěřím. A myslím, že Martia ví něco, co nám neřekla."

"Myslíš, jak se odtud dostat?"

Kirk přikývl.

"Fajn," řekl doktor sarkasticky. "Dejme tomu, že máme malou šanci dostat se nahoru. A co pak? Zavoláme si dopravní loď? Nevydržíme v té zimě ani hodinu."

"Spock tam na nás bude čekat, věř mi."

McCoy ho pozoroval, jako by chtěl uvěřit, ale nemohl. "Teď si myslím já, že víš něco, cos mi neřekl."

"Kostro?" Kirk se zamyslel a pak změnil téma. Čím méně detailů bude doktor znát, tím to pro něj bude lepší, kdyby se něco zvrtilo. "Bojiš se budoucnosti?"

McCoy si odfrkl a zavrtěl se na nepohodlné matraci. "To mě teď opravdu netrápí."

"Nemyslím tuhle budoucnost."

"Máme snad na výběr?" Z lůžka nad nimi náhle bezvládně klesla cizí ruka. Kirk si toho všiml, ale rozhodl se to ignorovat. McCoy to nezaznamenal. Možná ten tvor nad nimi jen tvrdě spal.

Nebo byl třeba mrtvý.

"Některé lidé se budoucnosti bojí," pokračoval Kirk a pozorně přitom zkoumal tmou okolo. "Toho, co se může stát." Zmlkl. "Taky mě to děsí."

Přes okraj horního lůžka se bezvládně svezla druhá ruka a volně se houpala ve vzduchu.

V McCoyově hlase se objevilo porozumění. "Viděl jsem smrt na vlastní oči snad tisíckrát a snažil jsem se to brát profesionálně. Samozřejmě, nebyla to moje smrt." Obrátil se ke Kirkovi. "Co konkrétně vyděsilo tebe?"

Objevila se třetí, odlišná paže. McCoy si toho konečně taky všiml a pohledem se domluvil s Kirkem. Někdo systematicky omračoval nebo zabíjel všechny vězně v doslechu. Kirk se násilím uvolnil a řekl nedbale: "Bojím se... sám sebe. Toho, čím jsem se stal po Davidově smrti, po tom, co se stalo Carol. Zvykl jsem si Klingony nenávidět. Proto jsem selhal."

"To nebyla tvoje vina," protestoval McCoy. "Ty jsi nezavinil Gorkonovu smrt."

"I kdyby ne, stejně jsem selhal. Nedokázal jsem se chovat jako diplomat. Viděl jsi to. Nikdy jsem Gorkonovi nevěřil."

Spock měl pravdu. Choval jsem se jako fanatik, odsuzující všechny Klingony za čin jednoho z nich."

Nad McCoyovou hlavou se objevila další bezvládná ruka. Polkl.

"Nebud' na sebe tak tvrdý. Všichni jsme cítili totéž."

Kirk zavrtěl hlavou. "Ne, někdo z nás to prožíval hůř. A já začínám chápat proč."

"Dobře, pokud máš nějakou představu, teď je čas -"

"Čas je problém," řekl Kirk. "Bez ohledu na nás. My dva jsme jen pěšáci na cizí šachovnici. Slyšel jsi soudce: mírová konference se bude konat. Ten, kdo zabil Gorkona, může všechno ještě pořádně zamotat... pokud odsud včas nenajdeme cestu ven."

McCoy vydal tichý zvuk a položil si prst na rty. Blízko nich se uvolnil kamínek a kutálel se kolem jejich lůžek. McCoy zavřel oči a předstíral spánek. Kirk ho napodobil a pozorně naslouchal, jak se něco pohybuje ve tmě směrem k nim. Napjal svaly...

"Kirk. To jsem já, Martia."

Otevřel oči a spatřil její tvář, která se nad ním rýsovala ve tmě. Přikrčila se vedle jeho postele. Kirk mrkl na McCoye, který stále předstíral, že spí.

"Poslouchejte," zašeptala Martia. "Odsud nemůže nikdo utéct."

"Kromě nás," řekl krátce Kirk.

Martia se málem rozesmála. "To je možné. Vím, jak se dostat ven a mimo štít."

"Jak?" zeptal se Kirk opatrně.

"Nebude to těžké. Pak bude na vás, abyste nás dostal pryč, než zmrzneme." Zmlkla a zkoumala zblízka jeho tvář. Pak se k němu přitiskla. "Dokážete to?"

"Možná."

"Co tím myslíte? Nebudu riskovat, jestli -"

"Můžu nás dostat pryč," řekl Kirk přesvědčivě.

Naklonila se k němu, popadla ho za ruku a oči se jí rozzářily nadějí. "Už to nevydržím. Jste první vhodný muž, který se dostal do téhle díry po několika měsících."

"Vhodný pro co?" zeptal se Kirk.

Sundala si kožešinovou kapuci a políbila ho. Kirk neodporoval. Cítil sice vinu při pomýšlení na Carol, ale nemohl si dovolit zmařit jejich jedinou šanci na útěk. Martia se odtáhla. "Zítř ráno běžte při nástupu do práce k výtahu sedm. Budu tam na vás čekat."

Kirk sledoval, jak se rozplynula ve tmě.

McCoy se vedle něj zvedl na jeden loket a tvářil se znechuceně. Kirk s hranou nevinností zvedl obočí. "Zneužila mě!"

McCoy zakoulel očima. "Je ti lip?"

Kirk pokrčil rameny. "Pořád si myslíš, že tohle je náš konec?"

Doktor se ušklíbl. "Teď jsem o tom přesvědčený."

* * *

Chekov pokračoval v pečlivé prohlídce přenosové místnosti a pokoušel se překonat pocit beznaděje.

Situace byla kritická. Útočníci měli spoustu času zahladit po sobě stopy. Chekov už ani nedoufal, že něco objeví, ale bylo lepší něco dělat, než nečinně sedět a bát se o přátele. Stejně se o ně bál, ale aspoň se něčím zaměstnal.

A poručík Valeris potřebovala každou ruku.

Chekov ji měl rád. Na rozdíl od ostatních Vulkanců, se kterými se setkal, měla Valeris smysl pro humor a nebrala všechno co řekl doslova. Myslel si, že je napůl člověk, jako Spock, a jistě strávila hodně času v lidské společnosti - ale nemohl být tak nezdvořilý a zeptat se jí na něco tak osobního.

Přesto si uvědomoval, jak je nezkušená. Dokazovala to její horlivost a zanícení, se kterým prováděla průzkum. Viditelně se snažila udělat dobrý dojem na Spocka. Kdyby nebyla Vulkanka, myslel by si, že je do něho zamilovaná.

Pokračoval centimetr po centimetru v hledání stop a nevynechal ani kousíček. Pokud měl Spock pravdu - a Chekov si nedokázal vybavit případ, kdy by se mýlil - vrazi museli projít tudy.

Přiblížil se k přenosové plošině, zvedl svůj skener... a ztuhl.

Na jedné z plošin spatřil několik pouhým okem viditelných tmavě fialových skvrnek.

S náhle probuzenou nadějí klesl na kolena a nabral vzorek pro analýzu.

* * *

Ve vědecké laboratoři se Spock zadíval do mikroskopu na shluk křehkých, vínově zbarvených buněk. Jasná, zářivě fialová barva časem ztmavla, ale Spock nepochyboval o tom, co vidí. Tyhle buňky klidně mohly putovat cévami kancléře Gorkona.

Vulkanec se narovnal a otočil se k Chekovovi. "Klingonská krev," řekl. Stiskl tlačítko. Rozsvítla se obrazovka, na které byly zobrazeny ploché buňky diskovitého tvaru.

Chekov se díval na obrazovku a v jeho výrazu se mísila hrůza s triumfem. "Prošli tamtudy. Tohle je stopa."

Spock krátce přikývl. "Tohle je první důkaz potvrzující naši teorii."

"Vrátíme se na velitelství Hvězdné flotily?" zeptal se Chekov s nadějí. Spock jeho znepokojení rozuměl. Až do této chvíle posádka nijak zásadně neporušila předpisy, protože velitelství se rozhodlo přijmout jejich tvrzení, že nefunguje nadsvětelný pohon. Ale jak jednou proniknou bez povolení Hvězdné flotily do klingonského prostoru, postaví je všechny před vojenský soud.

Tento důkaz potvrdil jen to, že se útočníci vrátili na loď. Nijak neočišťoval kapitána a doktora McCoye.

"Ted musíme zdvojnásobit své úsilí a najít i uniformy," řekl Spock pevně.

Chekovovi poklesla ramena. "To musíme zkontrolovat všechny uniformy, pane?"

Spock se na něj beze slova zadíval.

"Jistě, pane. Všechny uniformy," odpověděl si Chekov sám a veškerá naděje se z jeho hlasu vytratila. Spock věděl, že je to vyčerpávající a časově náročný úkol, zvláště v době, kdy měli času tak málo. Ale pátrání muselo být dovedeno do konce.

Chekov ještě váhal. "Ale, pane Spocku, jistě je vyčistili -"

"Jak, pane Chekov? Nemohli použít lodní prádelnu. Museli by udat svůj osobní kód, aby jim mohly být vráceny." A prádelna by takový případ nahlásila. Nebylo také možné zadat jiný kód, protože počítač, aby se předešlo chybám, kontroloval, jestli daný kód odpovídá dané uniformě.

"Myslím," pokračoval Spock, "že byste měl nejdříve zkontrolovat záznamy z prádelny, a to především z doby těsně po útoku. Tak neobvyklé znečištění jako klingonská krev by se snad ještě dalo nalézt v čistícím roztoku. Ale neočekávám, že něco najdete. Útočníci si dobře spočítali, že bude mnohem jednodušší skrýt uniformy někde na lodi."

"Ano, pane," řekl Chekov a zamířil ke dveřím.

"Pane Chekove."

Chekov se otočil.

"Čím déle nám to bude trvat," řekl mu Spock, "tím větší bude nebezpečí, ve kterém se nacházejí kapitán Kirk a doktor McCoy." Spock byl odhodlán letět svým přátelům na pomoc, ať už při hledání úspějí nebo ne. Ale s důkazy by bylo vše jednodušší. Jestliže podnikneme pokus o jejich vysvobození bez jasného důkazu o jejich nevině, bude celá Hvězdná flotila, která se musí řídit Mezihvězdným zákonem, přinucena je najít a vrátit Klingonům. A trestem za útek je v Klingonské říši mučení a následující poprava." Nezmínil se o tom, co by čekalo jeho a posádku za napomáhání při tomto útoku. Z Chekovova zachmuřeného obličeje vyčetl, že si dobře uvědomuje důsledky.

Chekovův hlas byl tichý a trpký. "Jinak řečeno, jestliže je dostaneme na palubu Enterprise a vrátíme se do prostoru Federace..."

"Zaútočí na nás naše vlastní lodě," dokončil za něj Spock. Vypadalo to jako neřešitelné dilemma. Pokud nebudou Kirk a McCoy očištěni před osvobozením, bude si Enterprise muset cestu z klingonského prostoru vybojovat. A když se to podaří a oni doletí do prostoru Federace nebo Romulanů, budou tam na ně čekat další útočníci.

"Dostali by rozkaz nás zajmout nebo zničit." Vulkanec chvíli mlčel. "A já bych nepřipustil, aby Enterprise zajali."

Chekov se zatvářil odhodlaně. "My ty důkazy najdeme, pane!"

Spock přikývl. Když Chekov odešel, Vulkanec tiše vydechl a v duchu si přál, aby měl jeho jistotu.

Valeris stála před svítícím plánem Enterprise v chodbě s kajutami posádky a odškrtávala místa, která už byla prohledána: šatna, syntetizátory, recyklační oblast, nemocnice, můstek, pozorovací paluba, Jeffriesovo potrubí, strojovna... Ještě zbývalo hodně dalších míst - a čas běžel.

Nikdo jiný nebyl v dohledu, a tak se opřela čelem o zeď a zavřela oči. Od začátku průzkumu si neodpočinula. Spock řekl, že čas je velmi důležitý. Neočekával, že Valeris zůstane celou dobu ve službě, ale ona to udělala, aby ho potěšila. Nespala asi 48 hodin a vycvičený Vulkanec měl být teoreticky schopen vydržet bez odpočinku celé týdny. Valeris se v duchu pokárala za svou nedokonalost, ale byl to jen jeden z mnoha dalších nedostatků v jejím výcviku, na který neměla dost času.

Přitiskla si ruce na unavené oči. Nevěřila, že nalezením ztracených bot nebo uniforem nějak pomohou odsouzeným. Spockovo úsilí bude marné, ale ona nebyla ta pravá, kdo by mu to měl říct.

Na vzdáleném konci chodby se ozval křik, který ji donutil otevřít oči. Ne příliš rychle, aby neztratila důstojnost, se vydala tím směrem.

Zastavila se před otevřenými dveřmi kajuty právě v okamžiku, kdy jeden člen posádky vytáhl ze skříňky botu a zvedl ji nad hlavu. Pak namířil špičku boty ke stropu a přitiskl ji na svislou stěnu skříňky. Odtáhl ruku a bota zůstala na místě.

10. KAPITOLA

Spock zachoval nezúčastněnou tvář, když stál vedle Chekova, Uhury a Valeris v kajutě podporučíka Daxe. Bylo mu jasné, že jejich pátrání zdaleka nekončí. Vrah nemohl být tak šílený, aby nechal usvědčující důkaz proti sobě ve své vlastní skříňce.

Podporučík Dax byl se vši pravděpodobností stejně neviný jako Kirk a McCoy. Ale Valeris vypadala, když Spockovi podávala hlášení o nález, že si tento prostý fakt vůbec neuvědomuje. Spock v její tváři našel a stále našel slabý záblesk triumfu. Možná jen cítila, stejně jako on, že by je tento objev mohl dovést k dalším důkazům.

Ale Gorkonovi vrazi měli stále velký náskok.

Podporučík Dax vešel do kajuty a Spock okamžitě věděl, že ten zločin spáchat nemohl. Pokud si to uvědomil i někdo z ostatních, mlčel a nechal si to pro sebe. Podporučík Dax byl Zeosian a v jeho nevšední tváři se v této chvíli mísila zvědavost s obavami. Postavil se do pozoru a úzkostlivě se podíval na Spocka.

"Jste podporučík Dax?" zeptal se Spock.

Zeosian přikývl, nebo spíš tento pohyb naznačil rameny, protože jeho krční páteř nic podobného neumožňovala.

"Ano, pane." Snažil se číst ve Spockově tváři. "Co se stalo?"

"Možná znáte ruskou pohádku o Popelce," řekl Chekov. "Obuj si střevíček, jestli ti padne."

Kdyby byl Spock jen člověk, asi by se v tu chvíli rozesmál.

Dax se zmateně zamračil, a pak pohlédl dolů na své nohy.

Ostatní sledovali jeho pohled. Daxovy nohy, stejně jako u ostatních Zeosianů, byly velké a opatřené plovacími

blánami. Bylo jasné, že by se do nalezených bot v žádném případě nevešly. Chekov si hlasitě povzdechl.

Spock se schválně nepodíval na Valeris, protože byl přesvědčen, že se pokouší zakrýt své zklamání.

Zatímco se všichni vyrovnávali se situací, Spock se zeptal Daxe: "Ve vaší skříňce byl nalezen pár gravitačních bot. Mále nějakou představu o tom, jak se tam dostaly?"

Dax rozevřel doširoka oči. "Ne, pane. Jsou to ty gravitační boty...?"

"To budeme vědět hned, jak budou provedeny testy," odpověděl mu Spock. "Kdyby vás napadlo cokoli, co by vysvětlovalo přítomnost těch bot právě ve vaší skříňce, hned mě, prosím, informujte. To je vše. Můžete se vrátit do služby."

"Ano, pane. Děkuji, pane." Dax se zjevným ulehčením spěchal ze dveří.

Spock se otočil ke svým důstojníkům. Chekov a Uhura se tvářili zasmušile, Valeris se ovládala, ale ve vzduchu visel pocit porážky.

"Ještě máme čas," řekl jim Spock. "Možná nám ty boty nakonec pomohou vyřešit celou záhadu. Brzy jistě najdeme i uniformy." Obrátil se k Valeris. "Pokračujte v hledání, poručíku."

"Ano, pane." Zamířila do chodby a Spock vycítil, že se ona i ostatní už vzdali naděje.

Nebylo divu, když i on pomalu přestával věřit.

* * *

Kirk vyšel po téměř probdělé noci do nevlídného rána. Celou noc mu byla strašná zima a bolest v ranách utržených ve včerejší rvačce mu nedala spát. Taky nedokázal přestat myslet na Carol a na to, jestli se ještě někdy obejmou. Přemýšlel o Martiině slibu. I když tvrdila, že je může dostat na povrch, Kirk jí příliš nevěřil. Mohla je klidně zradit a vydat na smrt, ale na druhou stranu, když tady s doktorem zůstanou, tak je smrt stejně nemine. A pokud se jim povede utéct, co když tam Spock nebude včas? Co když byla Enterprise zničena Klingony?

Promnul si ruce, aby si je zahřál, a soustředil se na přítomnost. Vedle něho těžce kráčel doktor a s námahou vlekl své okovy. Kirk na něj po straně pohlédl. McCoy měl tvář téměř zakrytou kožešinou, ale to, co z ní Kirk zahlédl, nevypadalo dobře. Doktor byl úplně vyčerpaný a pod modrými očima měl hluboké stíny. Ten pohled utvrdil Kirka v přesvědčení, že musejí utéct ještě dnes. Podvědomě zrychlil krok.

"Hej, zpomal," zavrčel McCoy ochraptěle. "Ty možná dokážeš s těma věcmi na nohou utíkat, ale já ne."

Kirk si stoupl na špičky, aby se podíval přes hlavy ostatních vězňů, kteří stáli v několika různých frontách. "Výtah C." Ukázal na otevřenou drátěnou klec a pak ztišil hlas, aby ho nikdo jiný neslyšel. "Říkala výtah C."

Zařadili se do fronty. McCoy se tvářil lhostejně. Rezavé dveře výtahu se s vrzáním pomalu otevřely. Kirk a McCoy se ještě s několika dalšími natlačili dovnitř a dveře se zavřely. Výtah se dal do pohybu.

McCoy se rozhlédl po kleci. Hledal Martii, ale nikde ji neviděl. Ani Kirk ne. Oba byli ale obklopeni vysokými obludami, z nichž jedna - odporná, přes dva metry vysoká opice s neuvěřitelně oranžovými vlasy – si je prohlížela s nebezpečným zájmem.

"Myslím, že budeme mít potíže," utrousil doktor směrem ke Kirkovi. Ten mlčky přikývl a každým okamžikem očekával útok.

To příšerné zjevení se k nim přiblížilo. Kirk napjal svaly... a zastavil ho Martiin hlas.

"Žádné potíže, doktore."

Kirk vyštěkl oči. Obluda se opatrně rozhlédla kolem, aby se přesvědčila, že si jich nikdo nevšímá, a pak řekla tiše Martiiným hlasem: "Vystupte na první úrovni a běžte se skupinou do dolu." Její opičí rysy na chvíli zkřivil podivný výraz. "Co koukáte, na tuhle práci ženy neberou."

Kirk zůstal tiše a nehybně stát, dokud výtah nezastavil. Dveře se s vrzáním otevřely a příšera naznačila hlavou, že ji Kirk a McCoy mají následovat. Kirk se pohnul a v tu chvíli mu paži sevřela doktorova ruka.

"Co je to za potvoru?" zasyčel McCoy a nervózně se podíval na obrovská opičí záda. "Když jste se minulou noc muckali -"

"Nepřipomínej mi to!" vyštěkl Kirk. Šourali se za ostatními do kalně osvětlené jeskyně. Chlad dosáhl hranice snesitelnosti. Vypadalo to, že vyzařuje ze zmrzlých skalních stěn, ve kterých se třeptily hluboko zasazené krystaly. Oba chvíli čekali a pak dostali přidělenou vrtačku a přilbu se světlem od jednoho z klingonských strážců, který mlčky ukázal na stěnu. Kirk chvíli pozoroval horníka vedle sebe a pokusil se ho napodobit. Drtil skálu, uvolňoval krystaly a nakládal je na vozík. Nedaleko pracoval tvor s Martiiným hlasem.

"To mě teda podrž," zašeptal McCoy a ukázal na skálu. "Máš vůbec představu, jakou všechno tohle dilithium musí mít cenu?" Jeden ze strážců ho zaslechl a vykročil k němu, takže se doktor radši vrátil k práci.

Mráz byl tak silný, že byl Kirk za namáhavou práci vděčný, protože mu pomáhala trochu se zahřát. Razil otvory do skály a rval ven krystaly dilithia. Trik byl v tom udržet drsný krystal, aby mu neklouzal ze zkrhlých prstů. Aby ho mohl pořádně uchopit, musel odstranit větší část skály okolo.

McCoy vedle něho zaklel, když marně tahal za pevně držící krystal. Kirk se otočil, aby mu pomohl, a jeden ze strážců ho okamžitě udeřil do zad. Kirk potlačil vztek a vrátil se ke své práci, dokud Klingon neodešel. Pak předvedl doktorovi, jak pracovat s vrtačkou.

Doktor ho pozorně sledoval a dostal krystal ven už bez potíží. Oba pracovali dál a poočku sledovali opici, která mluvila jako Martia. Nevypadalo to, že by jim všudypřítomní strážci poskytli příležitost k útěku.

Koutkem oka Kirk zahlédl, jak vězeň vedle něho schoval malý krystal pod kabát. Vzápětí ho oslepil záblesk světla z phaseru, a když se znovu rozkoukal, byl vězeň pryč.

McCoy v hrůze zíral na prázdné místo. Pak okázale a pomalu položil svůj krystal na vozík. Kirk zamračeně pokračoval v práci.

O několik hodin později byli oba umounění a vyčerpaní. Navzdory mrazu byl Kirk zpocený. Upadl do meditativního

stavu vyvolaného monotónní prací. V myšlenkách se vrátil ke kancléřově vraždě. Byla ta torpéda opravdu odpálena z Enterprise? Pokud ano, bylo to hrozné, pokud ne, bylo to ještě horší. A nejhorší ze všeho bylo pomýšlení, že na palubě Enterprise musí být zrádce. Otázkou bylo, jestli to Spock ví?

Kirk se probral ze zamyšlení, protože si všiml, že opičí příšera ukazuje na něco za jeho zády. Otočil se a uviděl strážce, jak sedí a zády k vězňům a obědvají.

Mrkl zpátky na příšeru - a poklesla mu brada, když spatřil, jak se opice přímo před jeho očima mění v děvčátko. Zatímco s McCoyem strnule přihlíželi, dívka lehce vyklouzla ze svých okovů a usmála se na ně. "Pojďte za mnou," zašeptala.

Tiše odložila svou vrtačku a vkročila do stínu. Kirk a McCoy se přes rameno ujistili, že se strážce nedívají, a následovali ji.

Štíhlá dívka mrštně vklouzla do malé díry ve zmrzlé skalní stěně. Kirk se zarazil, protože se mu zdálo nemožné, aby se tudy protáhl dospělý muž s řetězy na nohou.

Martia - dítě na ně netrpělivě zamávala. Kirk vyslal k McCoyovi skeptický pohled, pak si lehl na břicho a pozadu se nasoukal dovnitř. Na chvíli se ho zmocnila klaustrofobie. Pomalu se posouval a táhl McCoye za sebou.

Díra se otevřela do širokého tunelu. Kirk se postavil a těžce oddechoval. Náročný postoj s řetězy ho unavil a věděl, že doktor je na tom ještě mnohem hůř.

Kirk se otočil k dívce a zjistil, že už zase vypadá jako šeredný opičák. Nelíbilo se mu to. Cítil by se daleko lépe, kdyby zůstala dítětem nebo se znovu změnila v Martii. V téhle podobě se ale jistě mnohem lépe vyrovnávala s mrazem.

A pokud by k němu došlo, jistě by snadno zvítězila v zápase s Kirkem a doktorem...

V dálce se ozval řev strážných. Řetězy se rozceinkaly, jak Kirk s McCoyem přidali do kroku.

Tunel ústil do obrovské vstupní jámy. Martia namáhavě vyšplhala po ledové stěně a vyhoupla se na plochou ledovou pláň. Kirk a McCoy ji s bolestí následovali.

Vražděný mraz na povrchu vzal Kirkovi na chvíli dech. Vzduch ho pátil do tváří, očí a plic. Zavravoral a s obavami pomyslel na to, jak tuhle zimu bude snášet McCoy. Ten se ale držel statečně.

Museli se pořád udržovat v pohybu. Zastavit se znamenalo zemřít. Martia je vedla napříč ledovou plání k široké, zamrzlé řece. Vklouzla na led s rozpaženými rukama, aby udržela rovnováhu. Kirk udělal to samé, ale nakonec položil ruce na led a napůl lezl. Led se pod jeho nohama prohýbal a začal prskat pod těžkými řetězy. Kirk se vyděšeně otočil, aby pomohl McCoyovi, kdyby led povolil. McCoy byl bílý jako stěna a vypadal, že strachy není schopen pohybu. Kirk ho chytil za ruku a táhl ho za sebou. Klouzali, lezli a padali. Nakonec řeku překonali a vyškrábali se na protější vysoký břeh.

Kirk musel celou cestu McCoye táhnout za sebou a soustředit se jen na to, aby je oba udržel v pohybu. Rychle ztrácel cit v rukou a nohou, tvář a uši ho krutě bolely od omrzlin. Jestli se to ještě zhorší...

Martia se zastavila a pozorovala horizont. Kirk byl za tu chvíli oddechu vděčný. Nikdy v životě nebyl tak vyčerpaný. Nemohli ale odpočívat příliš dlouho, protože už by se nerozhýbali.

McCoy vedle něho jen tiše vydechl a uvolnil svou ruku z Kirkova sevření. "Nemůžu..."

Kirk začal promrzlými rukama třít McCoyovy ruce a tělo ve snaze rozproudil mu krev. V té chvíli ho naplnil pocit porážky. Nikdy to nedokážou. Doktor byl na pokraji zhroutení a on sám na tom nebyl o moc lépe.

"Támhle štít končí," řekla Martia. Znělo to vítězně.

Kirk sledoval její pohled. Nekonečná bílá pláň před nimi vyvolávala zoufalství i naději. Dokáže je Spock najít včas? Dokáží přežít dostatečně dlouho?

Kirk se otočil a podíval se směrem, odkud přišli. Nemohli se vrátit, dokonce ani kdyby chtěli. Doktor by zpáteční cestu nepřežil, to Kirk dobře věděl. A navíc, ještě tu byla naděje, že Enterprise přiletí včas. Pokud přiletí...

"Pojď," šťouchl do McCoye. "Hýbej se!"

S námahou a vrávoravě se dali do chůze.

* * *

Enterprise se vznášela na hranicích klingonského prostoru.

Spock ukončil svou ranní meditaci a nyní zamyšleně pozoroval plamínek svíce. Očekával hlášení z můstku, ale věděl, že i kdyby takové hlášení přišlo, zbývalo by na záchranu vězňů už jen velmi málo času. Pokud zprávy, které Spock slyšel, byly pravdivé, podnebí na povrchu Rura Penthe bylo vražedně studené. Kapitán Kirk a doktor McCoy tam nemohli dlouho vydržet - samozřejmě, pokud přežili pokus o útěk.

Spock věděl, že už jsou možná mrtví, a hlášení pořád nepřicházelo. Musel pečlivě zvážit, co teď udělá, protože jeho hlavním úkolem bylo uchránit křehké příměří mezi Klingonskou říší a Federací. Na druhou stranu bylo téměř jisté, že spiklenci udělají všechno pro to, aby překazili mírovou konferenci. Životy kancléřky Azetbur i ostatních účastníků konference - včetně Spockova otce Sareka - byly v obrovském nebezpečí. To, že se do této chvíle nikdo nepokusil zabít Azetbur jen dokazovalo, že spiknutí přerostlo rámcem Klingonské říše.

Měli v rukou několik kousků skládačky - boty, stopy klingonské krve na přenosové plošině - ale nic z toho nestačilo na očistění kapitána. Spocka taky znepokojovala myšlenka, že by někteří ze spiklenců ještě mohli být na palubě Enterprise.

Tiše si povzddechl a zasunul tyto myšlenky do podvědomí. Vědomé rozjímání stejně neneslo žádné ovoce a během svého života mezi lidmi se naučil přikládat velkou váhu instinktům. Zatímco instinkty samy nikdy nemohly nahradit logické myšlení, někdy bylo užitečné používat oboje najednou.

Se smutkem si připomněl fakt, že jeho život na palubě Enterprise končí. Nastal čas znovu si hledat své místo ve vesmíru.

Před mnoha lety, když Enterprise končila svou první, pětiletou misi, byl také znepokojen. Věděl, že by těžko hledal

místo, které by tak dokonale vyhovovalo jeho výjimečnému původu a talentu jako Enterprise. Nyní prožíval tu situaci znovu, ale tentokrát v ní vycítil šanci růst a rozvíjet se. Už mu nezáleželo na tom, co o něm soudí jiní - otec, rodina, ostatní Vulkanci. Věřil, že znovu najde svou vlastní cestu.

Valeris mu v mnohém připomínala jeho samotného, mladého Spocka zoufajícího si nad existencí vlastních emocí a pokoušejícího se je všechny ovládnout. Spock si uvědomil, že teď se nachází v opačné situaci. Už se svých emocí nebál, ale cenil si jich a snažil se je využívat - samozřejmě kontrolované - k obohacení svého života. Přál si, aby měl k dispozici něco účinnějšího než jen slova, aby pomohl Valeris nahlédnout na celou věc z této stránky. Litoval, že opustí Enterprise, zatímco ona zůstane.

Jeho pohled padl na Chagalla a utkvěl na něm. Zajímal se o lidské umění, protože mu pomáhalo porozumět lidským hodnotám a symbolům. Tento obraz považoval za smysluplný a zároveň krásný.

Najednou ho zachvátil divný pocit - intuice, řekl by Kirk - že má rozluštění té záhady přímo před očima, ale není schopen ho vidět.

Zapípal interkom. Než se Spock mohl zvednout a odpovědět, pronikl do jeho kajuty Uhuřin vzrušený hlas: "Pane Spocku, mám je!"

* * *

Na můstku se Spock zastavil u Uhury a podíval se jí přes rameno na údaje zobrazené na obrazovce. Pak zamířil ke svému stanovišti, aby prozkoumal označený hvězdný systém.

To, co zjistil, ho potěšilo. Ačkoli se Rura Penthe bezpochyby nacházela v klingonském prostoru, nebyla zas tak daleko od místa, kde vyčkávala Enterprise. Mohli se tam dostat velmi rychle. Vzpřimil se.

"Jsou mimo magnetický štít. Pane Scotte, startujeme."

Poprvé od setkání u admirála Smillieho se Scott rozzářil. "Rozkaz, pane." Zamířil k výtahu.

"Pane," ozvala se najednou Uhura. Spock zaznamenal v jejím hlase paniku a otočil se. "Univerzální tlumočnick nefunguje. Neodpovídá na požadavky ohledně klingonštiny. Dostala jsem z něj jen nějaké zkomoleniny."

Spock k ní rychle přistoupil a prošel údaje. Pak si s Uhurou vyměnili znepokojený pohled.

I kdyby Enterprise pronikla do klingonského prostoru, stále riskovali zachycení speciálními odposlouchávacími stanicemi rozmístěnými za klingoniiskou hranicí. Bez tlumočnicka se nebezpečí napadení prudce zvýšilo.

Spiklenci znovu zapracovali. V dané chvíli se ale nedalo nic dělat. Spock bez zaváhání usedl do velitelského křesla.

"Pane Chekove, nastavte kurs na Rura Penthe."

Chekov se k němu otočil "Pane Spocku, Rura Penthe je hluboko uvnitř klingonského prostoru. Jestli nás odhalí -"

"Zcela správně, pane Chekove," přerušil ho Spock klidně. "A protože byly z počítače ukradeny všechny informace o klingonském jazyce, musíme se spolehnout na archiv knihovny. Co teď potřebujeme, je jistý druh lingvistické akrobacie a odvahy. Musíme si pospíšet, jinak kapitán Kirk a doktor McCoy zmrznou na kost."

* * *

Základna Mortagh 3 měla málo zaměstnanců, málo vybavení a rozpadala se - zkrátka úplný zapadákov. A to přesně vyhovovalo bývalému dělostřeleckému důstojníkovi Keslovi. Jeho jediná účast ve skutečné bitvě - stalo se to před lety při bezvýznamné šarvátce mezi jeho lodí Beria a romulanskou lodí, jejíž jméno si nikdy nezapamatoval - skončila smrtí jeho kapitána a mnoha členů posádky, včetně jeho nejlepšího přítele. Kesla vyvázl s několika zraněními a rozhodnutím okamžitě opustit život válečníka i prokletou představu o klingonské cti.

Věděl, že se na jeho práci ostatní Klingoni dívají svrchu, že se utápí v nichedělání, pít a otupělosti. Bylo mu to jedno. Vítal jak svou osamělost, tak minimum zodpovědnosti. Za celé roky, co sloužil na Mortaghu 3, nikdy ani nezaslechl nic podobného lodi Federace plížící se přes hranici. Jeho kamarádi na podobných stanicích poblíž romulanských hranic sice vykládali něco jiného, ale tam byly základny vybaveny nejmodernějším detekčním zařízením. Mortagh 3 byla rozvrzaná stářím, podle Keslova názoru podobně jako Klingonská říše. Kesla a jeho spolupracovníci pracovali se senzory, které byly víc jak sto let staré, a neměli k nim ani obrazovky na zobrazení lodí. Dokonce neměli ani žádné zbraně. Jejich jedinou povinností bylo informovat Říši o průniku cizí lodě a pak doufat, že pohraniční hlídka zničí tu správnou loď. Tohle byla skvělá trasa pro pašeráky a hlídači už se dávno přestali snažit je zastavit.

Kesla neměl rád nudu, ale existovaly způsoby, jak ji zahnat - například ohnivým catullanským likérem qrokhangem. Ten spolehlivě zahnal nervozitu a způsoboval příjemnou otupělost.

V té chvíli seděl Kesla u stanoviště senzorů a spal. Zdálo se mu o dávné bitvě. Náhle spustilo snímací zařízení poplach. Kesla vyskočil a snažil se probrat. Slabé světlo na pomocné obrazovce na něj blikalo, což znamenalo, že se přes hranici snaží tajně dostat neohlášená loď. Klingonské lodě míjející základnu se musely povinně hlásit. Pašeráci to dobře věděli, a tak o sobě při přeletu hranice raději dávali vědět. Jejich přítomnost nikoho na základně nevzrušovala.

Kesla se zamračil. Naštvalo ho, že ho někdo vyrušil ze spánku. Tenhle pašerák byl zřejmě nováček. Stiskl tlačítko na pultu.

"Tady strážce Kesla ze základny Mortagh 3. Kdo jste? Identifikujte se."

Následovalo ticho - tak dlouhé, že Keslův spolupracovník Genrah podlehl zvědavosti a přistoupil blíž, aby slyšel. Kesla se posunul a uvolnil mu místo. Oba se mračili na přístroje.

Nakonec se ozval ženský hlas zkreslený statickými výboji: "Jsme... nákladní...Ursva, šest týdnů z Kronosu..."

Kesla si vyměnil s Genrahem překvapený pohled. Mezi pašeráky se sice občas objevily klingonské ženy, ale jestli tohle byl Klingon, tak Kesla byl pozemšťan.

"Kam máte namířeno?" zeptal se Kesla stručně stejně zastaralým dialektem, jako použila ona. Dal si záležet na tom, aby se mu v hlase neprojevoval překvapení. Možná, že ta žena je Rigellianka, nebo dokonce Catullanka - v tom případě by k ní cítil vděčnost. Pokud se ale tak málo vyzná v pašeráckých pravidlech v Klingonské říši, čekají ji těžkosti.

Společně s Genrahem čekal zvědavě na pokračování.

"Vezeme potraviny... věci... a vybavení na Rura Penthe."

Kesla i Genrah se nahlas rozesmáli nad tou průhlednou lží. Ta žena byla tak hloupá, že ji Kesla musel litovat. Mávl na Genraha, aby ji nechal proletět. Pokud vezla catullanský likér, přál jí Kesla hodně štěstí. Bude ho potřebovat.

Aby jí dal znát, že prohlédl její směšné lži a ví, kdo je, pronesl větu, která v pašeráckém jazyce znamenala hodně štěstí při překračování hranic.

* * *

Uhura sevřela rukama hranu pultu a zírala na komunikační panel. Poslední Klingonova věta posádku totálně zmátla a jestli měla dobře odpovědět...

Vedle ní vzhledli Chekov a Spock od starých papírových slovníků, které byly rozházené všude kolem. Několik uplynulých minut jim všem pěkně zahrálo na nervy. Kdyby nebylo Spockovy zázračné schopnosti rychle prolétnout staré abecední slovníky a perfektně si vybavit těch několik výrazů v klingonštině, které kdy slyšel, Enterprise by už možná byla jen vrakem plujícím volně vesmírem.

Podle Spocka jí Klingon řekl, než se rozesmál, že si má dát pozor, aby nechytla nějakého broučka.

Uhura hleděla napjatě na Vulkance, jehož klidný výraz přece jen trochu prozrazoval úžas nad tímto přirovnáním.

Smích utichl a Spock dal Uhuře znamení. Otočila se zpátky k panelu a co nejlépe napodobila klingonský smích.

Rozbolelo ji z toho v krku.

Klingon ukončil spojení. Uhura chvíli napjatě čekala, dokud nebylo jasné, že prověřování skončilo. Jestli to dobře pochopila, měli volnou cestu. Zhluboka vydechla.

Za ní se ozval tiše Spock: "Bylo to tak zlé?"

Věnovala mu unavený pohled.

* * *

McCoy pozoroval tři slunce vysílající studené, načervenalé světlo na ledovou poušť a věděl, že zemře. Dostal se s Jimem a s Martii přes led, ale blížila se chvíle, kdy už nebude schopen překonat únavu. Omrzaly mu ruce, nohy, uši i tvář. Bylo mu to jedno. Chtěl se jen zastavit a odpočinout si, i kdyby to znamenalo věčný odpočinek. Pomyslel si, že Spock a ostatní to jistě špatně ponesou, ale byl příliš unavený, než aby mu na tom záleželo. Pokud chtěl ještě promluvit, musel to udělat hned.

Strčil do Kirka. "Jime." Zmohl se jenom na zašeptání a i tak mu do očí vstoupily námahou slzy. "Nech mě tady. Já... končím."

"Ani nápad," obořil se na něj Kirk. Snažil se, aby to znělo přísně, ale i jemu se třásl hlas vyčerpáním.

"Spock... nepřijde. Bylo šílené doufat, že nás najde. Nevadí mi to. Nech mě tu umřít."

"Vidíš tohle?" Kirk se otočil a odhrnul kožesinu, aby mu ukázal rudou skvrnku na zničené uniformě.

McCoy na ni tupě zíral. Měl tak zpomalené myšlenky, že ani nechápal, na co se dívá.

"To je viridiová známka, kterou mi Spock připevnil na záda těsně předtím, než jsme se přenesli na Gorkonovu loď."

"Ten mazaný malý Vulkanec," řekl McCoy slabě, protože se nemohl smát. Cítil v sobě neskonalou vděčnost za Spockovu pohotovost. Nouzové označení viridiovými známkami se používalo na můstku v případě, že naléhavost situace nedovolovala zavedení podkožních implantátů. Znamka byla křehčí a méně elegantní - McCoy vždycky dával přednost neviditelným podkožním implantátům - ale dala se zaměřit na větší vzdálenost.

"Když se dostaneme mimo štít, dokážou nás najít přes dva sektory."

"Jestli nás hledají..."

Kirkův hlas trochu ztvrdl. "Spock nás hledá!"

Opičí stvoření před nimi se zastavilo a ukázalo chlupatou prackou na nedaleký ledový hřeben. "Už jsme skoro tam. Odpočíneme si, hned jak budeme venku."

Záblesk naděje zmobilizoval McCoyovy zbývající síly. Po chvíli všichni tři došli k hřebeni. Soumrak mezitím skončil a setmělo se. Na obloze se rozsvítily hvězdy. Teplota klesala, ale doktor neztrácel naději. Díky viridiové známce by je měl Spock najít včas. Hřeben je chránil před větrem a tvor - pro McCoye bylo stále těžké si představit, že je to Martia - vyndal z kožesin signální pochodeň a zlomil ji. Na chvíli zazářilo jasné světlo, které se ustálilo v malý plamen. McCoy si nevšímal bolesti v omrzlých nohách. Přimkl se co nejbližší k plamínku a ohříval si ruce. Kirk se krčil vedle něho.

Chlupatec si sedl poblíž a v mihotavém světle plamene vypadal opravdu ďábelsky. "Řeknete nám, jak to děláte?"

Příšera pokrčila rameny. "Jsem chameloid. Proto jsme tak dobří pašeráci."

Kirkův hlas byl otupělý únavou. "Slyšel jsem o chameloidech - mění prý tvar. Myslel jsem si, že jsou to jen povídačky."

Obdařila ho úsměvem, ve kterém se zaleskly dvě řady ostrých zubů. "Dejte dívce šanci, kapitáne." Dívali se na ni a ona se začala proměňovat. McCoy fascinovaně zíral, jak se její rysy mění, tmavnou a tají a nakonec před sebou znovu spatřili překrásnou Martii. "Je to velmi namáhavé," řekla.

"O tom nepochybuji," ozval se McCoy. Zaváhal. "Řekněte, je nějaký způsob, jak zjistit, jestli tohle je vaše pravá podoba?"

Obrátila se s úsměvem ke Kirkovi, který vypadal lehce znechuceně. "Myslela jsem, že tahle podoba bude nejlepší." Náhle promluvila neosobním tónem. Jsme mimo štít. Ted' je to na vás, Kirku."

Ten se slabě usmál. "Když to říkáte." Pomalu vstal, protáhl se, udělal několik kroků dopředu a náhlým úderem, který McCoye dokonale zaskočil, zasáhl ženu do brady. Padla bezvládně na sněh.

"Zbláznil ses?" vyskočil doktor a rozčileně zamával rukama. Jistě, taky jí příliš nevěřil, ale riskovala život, aby je dostala až sem...

Martia se s ukřivděným výrazem posadila a držela si ruku na poraněné čelisti. McCoy si všiml, že krvácí z úst. Měla zelenou krev.

Kirk se tvářil nelítostně, když se na ni díval. "Nepotřebovala naši pomoc, aby se někam dostala. Kde vzala tohle parádní oblečení? A neříkej mi, že pochodeň patří ke standardnímu vybavení vězňů."

McCoy mlčel. Když Kirk mluvil, Martia se začala zase měnit v opičí příšeru. Krev, která jí tekla po bradě, změnila barvu na safírovou.

"Měla ji, aby jim mohla dát vědět, kde jsme," pokračoval Kirk a ustoupil, aby se připravil k boji. "Zeptej se jí, co jí to vynese."

Příšera se vztyčila v celé své velikosti. "Prominutí trestu," řekla skoro stejně ledově jako Kirk.

McCoy ze sebe vydal slabý zvuk beznaděje a ustoupil zpět, protože Martia a Kirk kolem sebe začali kroužit. Těžko se jednalo o regulérní souboj. Byla o dvě hlavy větší než Kirk a neměla na nohou těžké řetězy, které Kirkovi bránily v pohybu.

"Nehoda by byla moc průhledná?" zeptal se Kirk. "U jednoho ne," odpověděla Martia jemným hlasem, který kontrastoval s její podobou. "Ale u dvou by to mohlo vzbudit podezření. Zabití při pokusu o útěk - to bude přesvědčivé."

Vrhli se na sebe. Kirk ji popadl a držel. Pak ale povolil stisk, protože se mu její chlupaté tělo změnilo pod rukama v něco menšího se širokými čelistmi plnými ostrých zubů. Tvor prskl na Kirka sliz, ale Kirk přemohl odpor a chytil ho znovu. McCoy s hrůzou přihlížel.

Stvoření se znovu změnilo, tentokrát v slizem pokrytou masu černých chapadel, která hrozila vymačkat z Kirka život. Kirkovi se podařilo vyskočit na nohy, ale protivník ho hned strhl zpět.

Tvor se v jeho sevření proměnil v malinkou ženu, která Kirkovi vyklouzla a utíkala podél McCoye. Ten po ní z posledních sil skočil a podařilo se mu ji chytit za tenký kotník. Když padal, cítil, jak se mu kotník v ruce zvětšuje. Vzhledl a spatřil dokonalou kopii Jima Kirka.

"Překvapení!" vykřikla Martia - Kirk a udeřila McCoye do tváře. Ten znovu upadl na sníh a omámeně se díval, jak Kirk stojí tvář v tvář svému dvojníkovi.

"Tví přátelé mají zpoždění," oddychoval prudce Kirk.

"Přijdou," odpověděla Martia.

Znovu se na sebe vrhli. McCoy zavřel oči a cítil závat. Slyšel jakoby z dálky slabý Kirkův hlas: "Nemůžu uvěřit, že jsem tě políbil." Pak ještě zaslechl slaboulnce její odpověď: "Určitě se ti splnil sen..."

Hučení v jeho uších zesílilo a on se s úlevou propadl do tmy.

11. KAPITOLA

Vyčerpaný Scott seděl sám v důstojnické jídelně a pil druhý šálek kávy. Měl za sebou, jako spousta dalších, už druhou směnu bez odpočinku. Stále ještě hledali důkazy, které potřeboval Spock.

Poněkolikrát pohlédl na mapu Enterprise rozloženou na stole a dvakrát zamrkal, protože ho bolely oči. Už nebyl tak mladý, aby vydržel to, co kdysi. Nikdo z nich nebyl. Ale jestliže Spock předpokládal, že kapitán a doktor dokáží přežít strašné podmínky v trestanecké kolonii, pak byl Scott ochoten obětovat spánek a všechny síly, aby našel něco, co by jim pomohlo.

Zakryl si rukama unavené oči a povzdychl si. Spock byl Jamesi Kirkovi podobnější, než by připustil - oba byli umínění a tvrdohlavě se odmítali vzdát i tvář v tvář nemožnému.

Scott mrkl zpátky na mapu a tentokrát už byl schopen zaostřit natolik, aby zkontroloval, která místa na lodi už byla prohledána.

Ještě jich pár zbývalo, ale naděje, že najdou zmizelé uniformy, se stále zmenšovala. Stejně tak se zmenšovala i pravděpodobnost, že by se Enterprise mohla dostat nepozorovaně a bez problémů do klingonského prostoru a že by kapitán a doktor dokázali tak dlouho přežít na mrazivém povrchu Rura Penthe.

Scott si prstem uvolnil límeček uniformy a uvědomil si, že je mu horko. Je už opravdu tak starý, že se při troše pohybu takhle zapotí? Instinktivně zamířil k ventilátoru, aby se ochladil.

Necítil žádný proud vzduchu. Ventilací potrubí bylo něčím ucpáno.

Scott se zamračil. Tohle byl sice případ pro údržbu, ale inženýr v něm se nezapřel. A bylo rychlejší udělat to sám. Rychle sundal kryt a nahlédl dovnitř. Bylo tam něco nacpaného, nějaký balík. Scottovi chvíli trvalo, než si uvědomil, na co se dívá. Burgundská červeň místy s fialovými skvrnami. Překvapením se mu podlomila kolena.

Popadl obě uniformy a spěchal za Spockem.

* * *

Kirk zahlédl koutkem oka, jak McCoy zvedá hlavu a opatrně s ní potřásá. Doktor pomalu přicházel k sobě. Kirk by mu rád pomohl, ale nesměl v této chvíli spustit oči ze svého protivníka. On i jeho dvojník kolem sebe kroužili a jeden se snažil zadržet druhého.

"Není načase, abys zase změnila podobu?" oddychoval těžce Kirk. Vůbec ho neznepokojovalo, že ho Martia tak věrně napodobila. Dokonce si uvědomil, že je to pro něj výhodné. Pokud strážci dorazí dříve než Enterprise...

Martia vypadala, že s další proměnou váhá. Možná ji úsilí vynaložené na předchozí rychlé střídání podob unavilo.

Kirkova slova zapůsobila, jak chtěl. "Zůstanu takhle," řekla Martia svým hlasem, ačkoli rty, které ta slova vyslovily, byly přesnou kopií Kirkových.

Vrhla se na něj a svou váhou ho srazila na zem. Převalovali se ve sněhu. Ve zvířeném sněhu spatřil Kirk svou vlastní, vztekem zkřivenou tvář...

Šokující pocit tepla vzadu na lebce ho přiměl otočit hlavu - a díval se do očí statnému psovitému zvířeti, které na něj

cenilo dvě řady ostrých zubů. Okamžitě pustil svého soupeře a vyskočil na nohy. Spatřil skupinu Klingonů s velitelem v čele, jak míří přímo k nim. Situace vypadala naprosto beznadějně, ale Kirk byl pohotovější než Martia. "Kde jste byli tak dlouho?!" vyštěkl na ně. Pak se podíval na Martii a s radostí zjistil, že stále ještě vypadá jako on. Možná dočasně vyčerpala svou kapacitu. Rozkřikla se: "Zabijte ho! To je on!"

Její skutečný hlas byl hrubší a víc hrdelní než ten, kterým s nimi mluvila. Strážci váhali. Vypadali zmateně. Velitel zvedl zbraň a Kirk zařval: "Ne mě, idiote, jeho!"

Velitel zamířil na Martii a vypálil. Rozplynula se dřív, než stačila vydat jakýkoli zvuk. Kirk se při tom pohledu otřásl hrůzou. Martia je sice oba chtěla zabít, ale hnala ji jen zoufalá touha po svobodě. On a doktor byli prostě jen po ruce.

Velitel zamířil na McCoye, který celé drama vyděšeně sledoval ze země, a Kirk napjal svaly. Pak se před doktora postavil, jako by ho tím mohl ochránit.

Velitel se jen ironicky ušklíbl. "Žádní svědkové..."

Jak Kirk předpokládal, velitel nikdy nemínil dodržet dohodu uzavřenou s Martii. Teď na ně mířil a chystal se stisknout spoušť.

"Pěkná všivárna, jestli se ptáte na můj názor," ozval se McCoy konverzačním tónem. Kirk slyšel v jeho hlase smrtelnou únavu a bylo mu jasné, že doktor je u konce svých sil a že je mu jedno, jak zemře - jen aby to bylo rychle.

Kirk uznale pokýval hlavou. "Tři vězni zastřelení při pokusu o útěk. Jak klasické."

"Tak jsme se dohodli," potvrdil mu Klingon. Bylo jasné, že nemluví o Martii.

"S kým?" zeptal se Kirk a udělal krok směrem k veliteli. Bylo zbytečné se o něco pokoušet. I kdyby se mu podařilo odvrátit výstřel, mohl vystřelit kterýkoli ze strážců a zabít je.

Když už měl ale umřít, chtěl vědět, kdo je za to zodpovědný. Kdo zorganizoval kancléřovu vraždu a celé to divadlo kolem.

"Kdo chce, abychom byli mrtví?" zeptal se Kirk znovu. Upřeně se přitom podíval na velitele.

Ten se přestal šklebit a naitech mu zahrál lišácky úsměv. "Slyšel jsem, že lidé mají takový zvyk splnit odsouzenici poslední přání. My máme podobný. Tuhle laskavost vám můžu prokázat. Proč ne? Je to..."

Klingonova slova zanikla ve zvuku přenosového paprsku.

"Zatraceně!" zařval Kirk, napůl překvapeně a napůl rozrušeně, když ucítil známy pocit dematerializace. Ještě viděl, jak strážci zvedli zbraně...

...a stál v přenosové místnosti Enterprise. Roztřásl se návalem hřejivého pocitu radosti při pohledu na své přátele Spocka, Chekova a Uhuru. Spock s Chekovem k němu přistoupili s teplými přikrývkami. Kirk si jednu s vděčností vzal, ale zároveň cítil, že jím cloumá iracionální vztek.

Stačila vteřina a věděl by, kdo stál za Gorkonovou vraždou. Nezáleželo na tom, že od smrti ho možná dělil jen krůček.

"K čertu! Zatraceně!" vyštěkl na Chekova a Spocka, kteří vypadali vyděšení jeho a doktorovým zjevem. "Kdybyste chvíli počkali..."

Spock nevypadal, že by se ho kapitánův výbuch hněvu nějak dotkl. Kdyby ho Kirk tak dobře neznal, mohl by si myslet, že Vulkanec je skutečně dojatý tím, že zase vidí svého starého přítele. Chekov bojoval s úsměvem, když se sklonil a sundal kapitánovi pomocí laseru těžké řetězy.

"Kapitáne...?" zeptal se Spock tiše, jako by nemohl uvěřit tomu, že jeho přítel stojí před ním.

Kirk podrážděně odsekl: "Už mi to málem vyklopil. Mohl jsem se dozvědět, kdo za tím vším -"

"Kdo?" skočila mu Uhura do řeči. Chekov se otevřeně rozesmál. „Jestli se tam chcete vrátit..."

"To rozhodně ne!" napůl vykřikl McCoy a obrátil se ke kapitánovi. "Co se to s tebou, k čertu, děje, Jime? Zachránili nás!"

Kirk mlčel a snažil se ovládnout. Byl samozřejmě Spockovi i ostatním vděčný za záchranu, ale kdyby jen chvíli počkali.... Možná nakonec najdou nitku, která je dovede až k rozluštění záhady, ale pokud to nedokážou včas...

Otočil se ke Spockovi. "Musíme hned zjistit, kde se bude konat mírová konference. To bude jejich další cíl."

Spock s vážnou tváří přikývl. "Souhlasím, kapitáne. Ale jak -"

"Pojďte," pobídl ho Kirk a zamířil na můstek.

* * *

Chang seděl ve velitelském křesle nejnovější klingonské lodě. Dakronh byl jedinou lodí své třídy. Nesl na palubě kromě nejmodernější klingonsko-romulanské technologie i speciální zařízení, které mu umožňovalo střílet, i když byl zamaskovaný.

Chang byl na svou loď velmi pyšný. Umožnila mu bez problémů odstranit dva největší nepřátele Říše. Nejprve Gorkona a pak Kirka.

V této chvíli však cítil něco jiného než pýchu. Zíral na velitele z Rura Penthe, který se krčil pod jeho pohledem na hlavní obrazovce.

"Uprchli?" Chang svažil nevěřicně obočí.

"Přenesli je paprskem! Byla to vesmírná loď Federace!" hájil se s křikem velitel. Neměl žádný důvod si myslet, že by toto chabé vysvětlení mohlo mít nějaký vliv na jeho - velmi krátkou, jak se Chang zachmuřeně rozhodl - budoucnost. "Zjistil jsem -"

Chang praštil pěstí do tlačítka. Už věděl, co potřeboval, a nemínil mařit čas posloucháním, jak velitel žebrá o svůj život. Rychle se otočil ke generálu Grokhovi.

"Utekli," řekl krátce.

"To nevadí," zareagoval Grokh. "Kirk neví, kde..."

Chang si ho změřil zdravým okem. "Víte to jistě?" zeptal se Grokha s přemrštěnou laskavostí. "Můžeme to riskovat?"

Chvíli hleděl Grokhovi do očí. Byl mistr v nahlížení do cizích duší. Viděl, jak Grokh zaváhal a jak pomalu mění názor.

Usmál se.

"Kormidelníku!" vykřikl Grokh. "Nový kurz. Zapněte maskovací zařízení."

Dakronh opsal velký oblouk a zmizel.

* * *

Kirk, Spock a ostatní spěchali chodbou k výtahu. Teplo vrátilo Kirkovi energii a teď cítil, že je zapotřebí rychle něco udělat, než poteče další krev. Životy účastníků konference byly vážně ohroženy.

"Klingoni mají novou zbraň," hlásil Spock, který lehce udržoval s Kirkem krok. "Dravce, který může střílet zamaskovaný. To on torpédoval Gorkonovu loď."

"Tak to tedy je," zamyslel se Kirk. "A vizuální technika můstku byla zmanipulovaná, aby se zdálo, že torpéda vystřelila Enterprise..."

"Nejen to," dodal Vulkanec. "Domnívám se, že Gorkonovi vrazi jsou ještě stále na palubě této lodi."

Kirk přikývl. Napůl se otočil a zkoumal Spockův výraz. Nezdálo se mu, že by Vulkanec došel ke stejnému závěru jako on. S obavami pomyslel na to, jak Spock zareaguje, až mu řekne, kdo je tím zrádcem.

"Taky si to myslím. Drží v ruce klíč k celému spiknutí. Už začala konference?"

"Kdo ví?" prohlásil za ním Chekov. "Drží místo konání v tajnosti."

Kirk si povzdychl. "Pořád něco."

Chodbou k nim spěchal Scott a něco držel v ruce. Byly to zmuchlané uniformy.

"Kapitáne," vykřikl a ani se nezmohl na úsměv na přivítanou. "Pane Spocku, já ty zatracené uniformy našel! Je na nich klingonská krev. Patří!"

Zahnuli společně za roh a Kirk dal náhle povel zastavit. Před nimi leželi na podlaze dva členové posádky. McCoy k nim rychle poklekl a zkoumal známky života. Pak vzhlédl ke Kirkovi a zavrtěl hlavou.

Scott užasle koukal na zhroutené postavy. "Ale... ty uniformy..." Sklesle s nimi zamával. "Ty jsou jejich. Burkeho a Samna."

"Už nejsou," řekl McCoy unaveně. "Phaser nastavený na omráčení, takže to nespustilo žádný alarm. Zaměřený přesně na spodinu lebeční, takže došlo k porušení nervového systému, arytmií a smrti."

"Velice efektivní metoda," prohlásil Spock tiše.

Kirk přikývl. "První pravidlo vražedného spiknutí: vždy zlikvidovat vrahy."

"A jsme zpátky tam, kde jsme byli," řekl Scott rezignovaně.

Kirk vyhledal Spockův pohled a chvíli se na sebe dívali. Bylo jasné, že Vulkanec nic netuší.

"Můžu s vámi na chvíli mluvit, pane Spocku?" zeptal se Kirk a rozhlédl se po ostatních. "V soukromí," dodal.

Spock zvědavě přikývl a šel za Kirkem kousek stranou. A tam mu Kirk opatrně a laskavě vysvětlil, kdo zabil Burkeho a Samna.

* * *

Valeris právě končila celou průzkumnou akci a padala na ni nepřemožitelná ospalost, když ji hlas z interkomu přinutil prudce zvednout hlavu.

"Pozor! Soudní zapisovatel ať se hned dostaví do nemocnice. Modrý kód! Naléhavé! Zápis výpovědí poddůstojníků Burkeho a Samna. Soudní zapisovatel do nemocnice!"

Valeris cítila, jak se jí zrychluje dech i pulz. Ovládla se a začala přemýšlet, co dál. Vyдалa rozkaz k ukončení průzkumu a pak bez otálení vyrazila směrem k nemocnici.

Jiná logická alternativa neexistovala.

* * *

Spock ležel na nemocničním lůžku obklopen tmou a tichým oddechováním. Nesměl teď přemýšlet, protože by to zpomalilo jeho reakce. A kdyby nereagoval dost rychle, mohl by zemřít.

Kromě toho, kapitánovo odhalení ho zaskočilo. Nedokázal si tu myšlenku připustit.

Dveře nemocnice se potichu otevřely. Spock klidně ležel a naslouchal tlumeným zvukům bot kráčejících po podlaze. Ze tmy se náhle vynořila silueta a zamířila k lůžku, kde ležel. Ani se nepohnul, dokud postava nebyla na dosah. Pak rozsvítil a světlo odhalilo vrahovu tvář. Spock zamrkal oslněnými očima a pak se překvapeně zahleděl na Valeris.

Posadil se.

Měl to vědět. Po té rozmluvě během první noci po opuštění doku to mohl tušit. "To je to, o čem bych s vámi ráda mluvila - o koncích. Právě s vámi -jako se spřízněným intelektem. Nezdá se vám, že záležitosti Federace dospěly do kritického bodu?" řekla tehdy.

Valerisiny tmavé oči byly větší, než je kdy viděl. Zírala na něj a bojovala o sebevládu.

"Musíte mě zabít," řekl Spock chladně. "Pokud uvažujete logicky." Uvnitř cítil zvláštní hořkost, která hraničila s fyzickou bolestí. Ovládl ji, ale nepotlačil. Tak tohle byl ten zrádce.

"Já nechci," zašeptala Valeris.

"Věřím vám," řekl Spock. "Ale co chcete, je irrelevantní. Svou volbu držíte v ruce." Pohlédl významně na její ruku, která svírala phaser.

Zamířila na něj, ale ruka se jí třásla.

Na vedlejší lůžku se vztyčila další postava. "Já bych to nedělal," řekl Kirk tiše.

Ucouvla a pak ještě jednou, když se ze stínu vynořil doktor s rukama založenýma na hrudi.

"Operace skončila," řekl.

Spock vyrazil. Phaser vystřelil neškodně do vzduchu a spadl na zem. Valeris ho sledovala s neskrývaným překvapením a potom se zahleděla na Spocka. Ten strnul v napětí. Mohla klást odpor, mohla se pokusit o útěk - nebo zabít. Ostře jí pohlédl do očí a spatřil v nich rozpaky. Pak pomalu sklopila hlavu a její rysy utonuly ve stínu.

"Kapitulace z logických důvodů?" ptal se Spock sám sebe. "Nebo podlehla emocím?"

* * *

Když ji stráže přivedly na můstek, měla Valeris pocit selhání i úlevy. Selhání, protože nedokončila své poslání. Necítila žádný stud nad tím, co udělala, protože z jejího hlediska to bylo logické.

Vesmír měl tendenci se zhušťovat. Tento fakt braly v úvahu všechny vědecké teorie. Při logickém postupu se dalo očekávat podobné chování u hvězd, planet, zvířat i myslících stvoření, pokud splňovala určité parametry. Bylo stejné logické očekávat u lidí emocionálně nevyrovnané chování jako násilné tendence u Klingonů.

Její závěry však nebyly jen výsledkem rozumové úvahy. Kvůli Klingonům ztratila matku - a vlastně i otce. Viděla, čeho byli schopni na Zorakis. Kudao a Themis byly jen logickým pokračováním.

Z tohoto pohledu bylo nelogické pokoušet se o uzavření míru. Vrozená bojovnost klingonské rasy umožňovala předpovědět, že pokud padne skupina prosazující mír, všechny dohody budou zrušeny. Gorkon byl mrtev a Azetbur jistě také nezůstane dlouho naživu. A nebyli tu žádní nástupci, kteří by vyznávali jejich mírovou filozofii. Válka s Klingonskou říší byla nevyhnutelná - teď nebo v budoucnosti.

Logika říkala, že právě teď má Federace největší šanci v ní zvítězit. Teď byli Klingoni velmi zranitelní.

Chtěla si o tom promluvit se Spockem. Ze srdce si přála být pravou Vulkankou, bytostí, která se řídí jen logikou - ale neviděla nic logického v hledání míru, který znamenal smrt. Když byla dítě, otcovo šílenství a odsouzení jeho rodiny jí hluboce otlásky. Časem se na celou záležitost začala dívat objektivně a logicky. Už jí nezáleželo na souhlasu rodiny a postupně došla k názoru, že otcova filozofie z doby, než onemocněl, zdaleka nebyla šílená.

Litovala, že musela zabít ty dva podporučíky, ale logika ji osvobodila od pocitu, že páchá zločin. Tři smrti, jejich a Gorkoaova, stěží vyvažovaly nespočetné miliony těch, kteří zahynuli klingonskýma rukama od doby, kdy se Federace s Klingony setkala poprvé.

Ztráta celé posádky Enterprise - to byla přiměřená oběť.

Selhala ve svém úkolu, ale zároveň v tom selhání našla úlevu. Aspoň si teď konečně mohla otevřeně promluvit se Spockem. Když ho té první noci na palubě Enterprise vyhledala, neměla v úmyslu se odhalit, ale pouze mu v roli ďáblová advokáta vnutit jiný pohled na Klingony. Doufala, že na ni bude pyšný, že si našla svou vlastní cestu.

Teď, když dorazili na můstek a Spock zaujal místo vedle kapitána a doktora McCoye, choval se odtažitě a o pýše nemohlo být ani řeči. Dokonce si představovala - i když se to ve skutečnosti určitě nestalo - že zahlédla v jeho tmavých očích záblesk bolesti.

Ostatní členové posádky se rozešli na svá pracoviště. Uhura ke komunikačnímu pultu, Chekov ke kormidlu, vedle kterého stálo ještě jedno, prázdné křeslo, Scott k inženýrskému stanovišti. Valeris zůstala se strážemi po boku stát nedaleko výtahu. Kirk k ní přistoupil a zastavil se na vzdálenost paže před ní.

"Ještě někdo další na palubě téhle lodi?" zeptal se mrazivě a jeho pohled ji nenechal na pochybách, že nebude tolerovat odmítnutí odpovědi.

Valeris zaváhala. Nic by se nestalo, kdyby odpověděla, že ne. Ale bylo logické spolupracovat?

Zavrtěla se, protože si uvědomovala Spockův pohled. Dokonce i teď chtěla jednat logicky, aby ho neklamala.

Kapitánův výraz ještě více ztvrdl. "Neplýtvajte mým časem, poručíku. Chci vědět jména vašich spoluvníků a místo konání mírové konference. Na oplátku možná budu brát v úvahu jisté polehčující okolnosti." Otočil se k Uhurovi.

"Uhuro, poříďte záznam všeho, co nám řekne."

"Ano, pane." Uhura stiskla tlačítko na pultu.

To, že ji Kirk považuje za obyčejného žoldáka, Valeris rozzlobilo. Dopustila se zločinu z logických důvodů, z vlastního přesvědčení, bez ohledu na osobní důsledky. Myslel si snad Kirk, že by se ze strachu snížila k takovému kupčení?

Zabíjení ji odpuzovalo. Byla to nejtěžší věc v jejím životě. Proti Burkemu a Samnovi nic neměla, i když jí nebyli sympatičtí. Nezabíjela z nenávisti nebo z touhy po vzrušení. Neměla z toho žádný požitek, udělala to rychle, ohleduplně a efektivně, protože to považovala za nezbytné.

Ovládla kvůli Spockovi vztek a chladně odpověděla: "Nemůžete nic dělat."

Kirk sebou škubl a vzplanul hněvem, který ona potlačila. "Ale ano, můžu. V procesu byl jako důkaz proti mně použit můj osobní deník."

Ustoupila a rychle pohlédla na Spocka. Žádné pomoci se však nedočkala.

"Jak dlouho jste stála ve dveřích mé kajuty, než jste si odkašlala, poručíku?" zeptal se Kirk.

Otočila se ke Spockovi.

"Chtěla jsem s vámi mluvit té noci, kdy loď opustila dok," řekla. "Neposlouchal jste mě."

Zadržel dech a v jeho očích se znovu mihla bolest ze zrady. Rychle však zmizela.

"Ani jeden z nás té noci dobře neposlouchal. Mluvil jsem... o potřebě víry."

Jistě... on to bere tak, že ho zradila. Ta myšlenka ji rozzuřila. "Mluvíte o logice - ale kdybychom včas podnikli něco na svou obranu, můj otec mohl být jejich poslední obětí. Tvrdíte, že jste Vulkanec, a proto hledáte mír za každou cenu. A přitom sloužíte v Hvězdné flotile na lodi, která je vybavena strašnými ničivými prostředky. Vy a vaše posádka jste v minulosti ničili jiné lodě a posádky a teď najednou chcete uzavřít mír s Klingony? Věřit jim?"

Spock sklopil oči a zůstal potichu, neochoten nebo neschopen odpovědět.

Valeris se obrátila k ostatním. "To vy zrazujete Federaci - vy všichni!"

"Co si vlastně myslíte, že děláte?" vyrazil ze sebe rozčileně McCoy.

"Zachraňuji Hvězdnou flotilu!" Otočila se ke Kirkovi. "Můžete přísahat, že se mnou nesouhlasíte? Pane, Klingonům se nedá věřit. Vy to taky víte. Zabili vám syna. Vyvraždili osadníky na Kudau. A dělají to již staletí. Chcete s nimi uzavřít mír? Vy jste si nepřál, aby Gorkon zemřel? Řekl jste: ať zemřou. Nebo se mýlím?"

Kirk se od ní odvrátil. "To jsem řekl Spockovi po setkání u admirála Smillieho. Měl jsem za to, že jsme sami a místnost

je chráněná před odposlechem."

"Měl jste pravdu," pokračovala Valeris. "Klingoni s námi spolupracovali na vraždě vlastního kancléře. Jak důvěryhodní tedy mohou být?"

Kirk k ní prudce otočil hlavu. "Kdo je 'my'?"

"Všichni, kdo si nepřejí mír," řekla Valeris. "Naším úkolem je ochránit Federaci před klingonskou hrozbou."

Kirk výhružně zopakoval: "Jména, poručíku!" Uhura se ozvala od svého stanoviště: "Můžeme poslat zprávu na velitelství Hvězdné flotily -"

"Pochybují," přerušila ji Valeris. "Enterprise se neřídila rozkazy a navíc poskytla útočiště dvěma uprchlým trestancům. Máte smůlu."

"Spocku!" S výrazem, ve kterém se mísila nechuť a porozumění, se Kirk obrátil na svého prvního důstojníka.

Spock přikývl. Porozuměl beze slov, ale váhal. V duchu se vrátil do minulosti a naplnil ho pocit bolesti. Rychle se vzpamatoval. Přistoupil k Valeris a zvedl ruku, aby se dotkl její tváře. Ucukla. Jeho vulkanskému výcviku však stejně nemohla odolat.

Přestože nutně potřebovali získat informace, které skrývala, vstoupit bez jejího souhlasu do její mysli by se rovnalo znásilnění. Pro Vulkance to byl stejně odporný zločin jako vražda.

Přejel jí chladnými prsty po tváři a dotkl se spánku. Napjala se, protože očekávala bolest.

Ta ale nepřišla. Pociťovala jeho přítomnost jako lehký dotek, kterým ji žádal o dovolení zůstat. Zavřela oči. Ta nečekaná laskavost ji dojala skoro k slzám. Zachvěla se. Spock se zachoval nelogicky. Na jeho pokusu závisely životy i vývoj historie, ale on jí dal možnost si vybrat a zachovat si důstojnost. Než aby se násilím vnuť do její mysli, otevřel jí tu svoji. V mozaice jeho paměti spatřila, jak se před lety obětoval pro Enterprise ve víře, že dobro většiny převažuje nad potřebami jednotlivce; jak se jeho přátelé spojili a riskovali životy, aby ho zachránili; jak mu Jim Kirk řekl, že v té chvíli prostě převážila potřeba jednotlivce nad potřebami většiny. Spock se tehdy poučil o ceně života, o tom, že zabíjet je neomluvitelné, i když doufáte, že tím zachráníte budoucí životy. Že vražda se nedá ospravedlnit ani matematikou ani logikou.

Ted' se s ní o tuto zkušenost podělil a čekal.

Pro Valeris bylo nejhorší poznání, že Spock stále ještě věří v její správné rozhodnutí. A ona ho chtěla potěšit. Váhavě mu otevřela svou mysl. Vůbec to nebolelo, bylo to příjemné. Cítila se jako ve snu.

"Admirál Cartwright," řekl Spock tiše.

Zaslechla Chekovův hlas: "Z Hvězdné flotily?"

"Kdo ještě?" To byl Kirk, vzdálený, ale vytrvalý.

Spock znovu zapátral v její paměti. "Generál Chang."

"A dál?"

"Romulanský velvyslanec Nancelus."

Scott vyskočil. "To je neuvěřitelné!"

Doktorův rozčilený hlas: "Chcete nám říct, že tohle všechno připravili Klingoni společně s členy Federace a Romulany?"

"Kde se koná mírová konference?" zeptal se Kirk. Spock pátral, ale už tam nebylo nic. Pomalu a jemně odtáhl ruku.

Valeris otevřela oči a upřeně se na něj dívala. Spock potřásl hlavou a nemohl z ní spustit oči, když říkal kapitánovi: "Ona to neví."

"A jsme mrtví," řekl dutým hlasem Scott.

"Já už jsem byl mrtvý," řekl Spock Valeris a narážel na vzpomínky, o které se s ní podělil. Pak násilím obrátil svou pozornost zpět k ostatním. "Uhuro, najděte Excelsior. Měli by mít informaci o místě konání konference."

Kapitán se zamračil. "Proč by nám ji měli dát?" Valeris se zdálo, jako by se Spock uvnitř pousmál. "Velitel je stále váš dobrý přítel."

"Jaké to bylo," zeptal se McCoy tiše Spocka, "být mrtev?"

Spock, ztracený v myšlenkách, neodpověděl.

* * *

"Tady kapitán Hikaru Sulu, vesmírná loď Excelsior" řekl Sulu. Nevšímal si členů své posádky na můstku, kteří vrhali užaslé pohledy na Kirkovu šedivou tvář na hlavní obrazovce. Kromě Janice Randové, samozřejmě, protože ta správně hádala, že k tomu dojde, a teď se tvářila zasmušile.

"Sulu!" Kirk, který byl stále ještě oblečený v roztrhaných kožeskinách a svou špinavou, neoholenou tvář nevzbuzoval mnoho důvěry, se usmál, když spatřil svého bývalého kormidelníka.

Sulu se i přes vážnost situace taky musel usmát. Už neviděl Kirka více než tři roky, ale až na nános špíny z Rura Penthe se kapitán příliš nezměnil. "K vašim službám, kapitáne Kirku."

Kirkův úsměv vymizel. "Kapitáne, uvědomujete si, že porušujete předpisy už jen tím, že se mnou mluvíte?"

Nikdo z osazenstva můstku Excelsioru nedal najevo žádné zděšení. Žádné tázavé pohledy. Sulu byl na ně pyšný. Nahnul se dopředu, přimhouřil oči a zavrtěl hlavou. "Omlouvám se, kapitáne Kirku. Nějaká porucha ve vysílání."

"Bůh vám žehnej, Sulu," zašeptal Kirk. Pak dodal hlasitěji: "Kde se koná mírová konference? Musíme zabránit dalšímu pokusu o vraždu."

Sulu ani na okamžik nezaváhal, ačkoli se mu zrychlil tep. Rozhodl se už dříve. "Konference se koná na Khitomeru, planetě v klingonském prostoru poblíž romulanské hranice. Posílám přesné souřadnice na kódované frekvenci."

"Obávám se, že budeme potřebovat víc než jen to. Hledá nás klingonský Dravec. Může střílet bez odmaskování."

Sulu sebou trhl. "To snad ne!"

"Je to tak," trval na svém Kirk. "Čekejte."

Otočil se k mladé vulkanské ženě obklopené strážemi. "Kolik jich vlastně je? Rychle, poručíku! Chcete to prodělávat znovu?"

"Jen jeden prototyp," odpověděla těžce.

Kirk se obrátil zpět k obrazovce. "Slyšeli jste to?"

"Hned se vydáme na cestu," slíbil Sulu. "Ale jsme v Alfa kvadrantu. Šance, že to stihneme na konferenci včas, je mizivá."

"Kdy konference začíná?"

"Podle mých informací dnes."

"Děkuji," řekl Kirk prostě, ale jeho vděčný pohled Suluovi stačil.

"Za málo, kapitáne Kirku." Sulu přerušil spojení a otočil se k Valtanovi.

"Pane!" Valtane ztišil hlas, ale nedokázal zakrýt své pobouření. "Víte, že jste se právě dopustil velezrady?"

Sulu pomalu natáhl nohy a položil je na přepážku. Pak vzhlédl ke svému prvnímu důstojníkovi. Nejen, že udělal něco, za co mu pravděpodobně vezmou Excelsior. Navíc pomoci Kirkovi riskoval vlastní život i životy ostatních na palubě této lodi. Ať už to spiknutí zorganizoval kdokoli, jistě ho nic nezastaví před přerušením konference na Khitomeru.

"Abych byl upřímný, pane Valtane, vždycky jsem doufal, že když budu muset volit mezi zradou vlasti a zradou přítele, najdu v sobě dost síly zradit vlast."

Odmlčel se a pozoroval posádku. "Vím, že nemohu od nikoho z vás žádat, abyste do toho šli se mnou. Ti, kdo chtějí, mohou odejít do svých kajut."

Valtane si jednou nervózně pohladil knírek a vrátil se na své stanoviště. Kormidelník Lojur visel na kapitánovi pohledem plným očekávání. Randová němě přikývla a oči jí zářily. Nikdo můstek neopustil.

Sulu cítil hluboké dojetí. Chraplavým hlasem řekl Lojurovi: "Rychlost devět, pane."

A Excelsior vyrazil vstříc konečnému střetnutí.

12. KAPITOLA

Zatímco Enterprise spěchala vesmírem, Kirk stiskl bzučák u Spockových dveří.

Byl vykoupáný, oholený a oblečený do nové uniformy. Nejvíce ze všeho v této chvíli toužil po spánku a uvědomoval si, že má na odpočinek jen velmi málo času. Až loď dorazí ke Khitomeru, čekají je těžké chvíle.

Nemohl však zapomenout na bolest, kterou spatřil ve Spockových očích, když mu prozradil, že zrádcem je Valeris.

Dveře se otevřely, ale v kajutě panovala téměř úplná tma. Kirk očekával, že ho Spock pozve dál, ale přivítalo ho jen ticho. Váhavě vstoupil do dveří. "Spocku?"

Žádná odpověď. Kirk se dotkl panelu a chtěl rozsvítit.

"Dal bych přednost tmě," ozval se Spockův hlas. Kirk několikrát zamrkal a rozpoznal Spockovu siluetu na lůžku. Spustil ruku a tiše vešel. Teď byl rád, že se rozhodl sem zajít. Dveře se za ním zavřely.

"Sypete si popel na hlavu?" zeptal se Kirk a znělo to trochu udiveně. Znal Spocka už tolik let, ale nikdy si nemyslel, že ho uvidí tak sklíčeného.

Vulkanec zůstal ležet a díval se na strop. Dlouho mlčel. "Máte pravdu," řekl nakonec. Jeho hlas prozradil, kolik úsilí musí vynaložit na to, aby se ovládal. "Do téhle situace nás dostala jen moje domýšlivost. Neměl jsem právo vás zatahovat do svých plánů."

"Udělal jste to, co jste považoval za nejlepší," řekl Kirk přesvědčeně.

Spock zavrtěl odmítavě hlavou. "Byl jsem tak namyšlený. Věřil jsem, že když se setkáte s kancléřem Gorkonem, mohlo by to zmírnit váš hněv a bolest nad ztrátou vašeho syna."

"Fungovalo to," řekl Kirk tiše.

"Měl jsem vědět, že budou potíže. Kvůli mé aroganci jste málem přišel o život."

Kirk pokrčil rameny. "Nebylo to poprvé. Z vašeho pohledu jste jednal logicky. A mír přece stojí za trochu osobního rizika. Copak jste mohl vědět, co se stane?"

Zmlkl a čekal na odpověď. Ticho. Kirk pomalu přistoupil k lůžku a hledal vhodná slova, kterými by Spocka uklidnil.

"Vy vždycky kladete největší důraz na logiku. Já se zase po hlavě vrhám tam, kde jde do tuhého. Oba žijeme v extrému. Správná řešení leží asi někde napůl cesty mezi námi." Mimoděk pohladil romulanskou plastiku a zaujala ho její краса. Spock mlčel.

"Nemohu zapomenout, co se stalo Davidovi," zkusil to po chvíli Kirk znovu. "Na to, co mu Klingoni udělali. Je pro mě těžké si představit, že by se mohli změnit, že by mohli přestat bojovat. Nedokážu jim věřit. Přistupovat k nim jako k přátelům." Pokrčil rameny. "Nevěřím jim."

"Já věřil až příliš," promluvil náhle Spock. "Ovlivnil mě její vulkanský původ a vynikající výsledky. Přál jsem si, aby se stala mým nástupcem. Byl jsem na ni velmi hrdý." Ztišil hlas. "Věřil jsem jí, protože je plnokrevná Vulkanka, ačkoli neprošla celým výcvikem. Byl jsem tak přesvědčený o její loajalitě, že jsem ji pověřil hledáním důkazů. Možná máte pravdu a odpověď leží někde mezi logikou a čistou emocí. Vyděsilo mě, že logika, pokud není usměrněna soucitem, dokáže ospravedlnit válku." Zaváhal. "Ještě nikdy jsem se přímo nesetkal se zradou a vůbec jsem ji nečekal od Vulkance. Odsuzoval jsem předsudky posádky a teď teprve si uvědomuji své vlastní."

Kirk přikývl. "Já jsem pochopil, jak moc jsem byl zaujatý, až když Gorkon zemřel. Nikdy jsem ani nechtěl věřit, že by se Klingoni mohli změnit."

Spock se na něj poprvé podíval. "Jsme už tak staří a zkostnatělí, že jsme přežili dobu, kdy jsme mohli být užiteční?"

Odmíchl se a Kirk si s úlevou všiml, jak mu oči zazářily náhlou vřelostí. "Není to komické?"

Kirk se slabě usmál. "Kdosi řekl, že rozdíl mezi slovy 'komický' a 'kosmický' je jenom v písmenku S. Spocku, neobviňujte se. To nebyla vaše chyba. I kdybych já ten úkol odmítl, stejně by došlo k vraždě. Musel by to podstoupit někdo jiný."

Spock uhnul pohledem. "Jsem za to zodpovědný."

"Jen za své činy, za žádné jiné!"

Spock otočil hlavu a skepticky zvedl obočí. "Ale u soudu jste říkal něco jiného. Pamatuji se, že jste vzal veškerou odpovědnost za činy posádky na sebe."

Kirk si povzdechl. "Já jsem kapitán. To je rozdíl. Víte, my lidé -"

"Ale já nejsem člověk -"

"Jenže se tak chováte," přerušil ho Kirk, kterému docházela trpělivost.

"Dotkl jste se mě," odvrátil se Spock.

"Jako obyčejný člověk," dodal Kirk laskavě.

"Rasisto," zamumlal Spock s očima upřenýma na strop, ale Kirk v nich zahlédl záblesk humoru.

"Vulkanče," oplatil mu Kirk. "Pojďte, potřebuji vás na můstku." Vztáhl ke Spockovi ruku.

Spock zaváhal, a pak ji přijal.

* * *

Sarek čekal s vulkanskou delegací před přísně střeženým palácem, ve kterém se nacházel zasedací sál, a pozoroval khitomerské nebe. Ve vlasech cítil jemný vánek. Na tomto řídké obydleném zemědělském světě bylo příjemné teplo, i když ne tak jako na Vulkánu, a svěží zeleň listů mu připomínala Zemi. Věděl, že se říká, že v Klingonské říši je mnoho takových krásných světů, ale nečekal, že bude mít příležitost spatřit jeden z nich na vlastní oči.

Vedle skupinky stálo několik strážců. Vulkanci měli být uvedeni do sálu společně s delegací ze Země, Klingonské říše a Romulanské říše. Přísná bezpečnostní opatření byla na místě, už jen kvůli přítomnosti Klingonů a Romulanů. A samozřejmě, aby je chránila před uprchlým trestancem Kirkem.

Sarek si také myslel, že bezpečnostní opatření jsou nezbytná, ale ze zcela jiného důvodu. Kirk byl stejným obětí beránkem jako Gorkon. Teď, když uprchl, museli spiklenci přejít do akce.

Sarek se nebál o svůj život, ale o kancléřku Azetbur a o celý mírový proces. Pochyboval, že by útočníci něco získali vražděním Vulkanců. Kromě toho, hlavní pohnutkou ke všem předchozím masakrům byly podle Sareka politické důvody.

Cítil uvnitř slabý neklid, který se týkal Spocka. Věděl, že Enterprise ignorovala příkaz vrátit se domů. Znal svého syna i jeho přátele a domníval se, že Enterprise je v této chvíli na cestě ke Khitomeru. Ovšem z jiných důvodů, než tvrdili Klingoni. Sarek byl přesvědčen, že termín 'zvýšená ostraha' ve skutečnosti maskuje hon na Kirka. To by se ale Enterprise musela nejdříve ve zdraví dostat na Khitomer.

V posledních letech se Sarekovi zdálo, že začíná svému synovi lépe rozumět. Jeho dávný nesouhlas se Spockovou volbou už se rozplynul - i když měl ke Hvězdné flotile stále výhrady. V každém případě ho Spockova umíněnost - kterou zdědil po matce, ačkoli ta tvrdila opak - nakonec přesvědčila. Už jako dítě neudělal Spock nic, k čemu neměl závažné důvody. A teď se chystal Hvězdnou flotilu opustit. Sarek nevěděl, jestli už se Spock pevně rozhodl, co bude dělat dál. K jeho překvapení mu naznačil, že by se chtěl věnovat diplomacii.

Spockovy výsledky při jednáních s Gorkonem a Nejvyšší radou byly velmi působivé. Možná se bude chtít vrátit domů na Vulkán. To bylo největší přání jeho matky.

Pokud ještě žil.

Sarek si neslyšně povzdechl, když hleděl na nebe ozdobené bílými mráčky a přemýšlel, jestli se tam někde za nimi skrývá Enterprise.

* * *

Na můstku Enterprise zaujali všichni členové posádky svá místa. Kromě jednoho, jak si všiml Pavel Chekov. Křeslo kormidelníka vedle něj zůstalo nápadně prázdné. Valeris byla odvedena strážemi do vězeňské cely.

Chekov to jednoduše nechápal. Znal Spocka víc jak dvacet let a nedokázal si představit nikoho, kdo by v lidech více probouzel pocit loajality. A teď se z jeho chráněnky vyklubal zrádce. Chekov si povzdechl a odvrátil pohled od prázdného křesla. S lítostí si vzpomněl na Sulua. Teď, když vyšší důstojníci odcházeli na odpočinek, stál Chekov před jedním z nejtěžších rozhodnutí ve svém životě. Pokud se mu ovšem podaří přežít tuhle misi. Nechtěl zůstat na Enterprise bez svých přátel a ještě nedávno uvažoval o předčasném odchodu z Hvězdné flotily a o návratu na Zemi - a k Irině Galliulinové. Setkali se na palubě Enterprise asi před třiceti lety a od té doby s přestávkami udržovali důvěrný vztah. Chekov s ní trávil každou volnou chvíli. Předpokládal, že Irina chápe, že se k ní vrátí, jakmile skončí jeho služba na Enterprise, ale ona to zřejmě nepochopila. Nedávno mu poslala subprostorový vzkaz o tom, že navázala vážný vztah a přesídlila na Rigel. Prý doufá, že zůstanou přáteli.

Chekov necítil hořkost, ale od té chvíle si uvědomoval, že jedné jeho polovině je vlastně jedno, jestli se vrátí z Khitomeru živý. Stejně neměl ke komu. Teď zíral na obrazovku, kde v temnotě klingonského prostora mezi hvězdami číhalo neznámé nebezpečí.

Jeho druhá polovina, ta, která stále chtěla žít, ho donutila promluvit. "Kapitáne..." Ohlédl se přes rameno.

Kirk pozoroval obrazovku tak soustředěně, jako by pouhým pohledem mohl vypátrat neviditelného nepřítele.

"Když se dostaneme na Khitomer, co uděláme pak?" zeptal se Chekov. "Jestli ten nový Dravec může střílet zamaskovaný...?"

"To je oříšek," odpověděl mu McCoy ze svého místa vedle kapitánova křesla a tvářil se přitom chmurně.

Kirk a Spock si vyměnili rozpačité pohledy. Chekov se nervózně zavrtěl na svém místě. Když ani kapitán neví, co dál,

pak musí být situace beznadějná.

Pak ale promluvil Spock. "Nevěřím, že je důvod k obavám." Zmlkl a ostatní se k němu s nadějí obrátili. "Podle mých propočetů nám na vyřešení tohoto problému zbývá ještě pět minut a dvacet dva vteřin."

"Pokud jste nám chtěl předvést svůj smysl pro humor, tak jste si vybral zatraceně špatnou chvíli," zamumlal McCoy, ačkoli Chekov vážně pochyboval o tom, že to Spock myslel jako vtip. Kapitán zůstal klidný.

Chekov se rázně otočil zpátky ke kormidlu a rozhodl se, že přes všechnu nepřízeň osudu chce raději žít.

* * *

Azetbur seděla na čestném místě vedle prezidenta Federace spojených planet Ra-ghoratreie a sledovala klingonskou delegaci ozdobenou rudými šerpami, jak vstupuje do sálu. V čele kráčel velvyslanec Kamarag. Azetbur osobně neměla Kamaraga ráda. Podle ní to byl herec, který přednášel Federaci rozhodnutí Nejvyšší rady a jehož dramatické nadání nikoho z jeho vlastního lidu neohromovalo. Svou práci ale zvládal přiměřeně a navíc byl nakloněný rozhovorům o míru, proto byl pro Azetbur užitečný.

Klingoni zaujali svá místa. Po nich následovala delegace ze Země. Barvy šerp byly zvoleny po vzájemné dohodě mezi účastníky ještě před konferencí: žlutá pro Vulkance, červená pro Klingony, zelená pro pozemšťany. Azetbur to připomínalo spíš sportovní hry než diplomatickou konferenci. To srovnání bylo možná na místě - nepochybovala o tom, že mezi účastníky jsou i takoví, kteří se vyžívají v těch nejkrvavějších sportech.

Neklidně si vedle Ra-ghoratreie poposedla. Slyšela o legendárním účinku deltánských feromonů na pozemšťany a byla ráda, že na Klingony z nějakého neznámého důvodu nepůsobí. Rozhodně nepotřebovala, aby ji teď něco rozptylovalo. Musela zůstat ve střehu pro případ vražedného útoku a po dvou nocích beze spánku se cítila vyčerpaná. Strávila ten čas přípravou na konferenci a rozjímáním o své vlastní smrtelnosti. Věděla, že po oznámení Kirkova útoku a zmizení Enterprise se o zvýšení bezpečnostních opatření stará Kerla. Pokud ji zradil, jak tvrdil Chang, neměla naději na přežití.

Během předchozího večera měla schůzku s prezidentem Ra-ghoratreiem. Deltan si zjevně uvědomoval, že se může stát terčem útočníků, ale předstíral velkou sebedůvěru. Byl přesvědčen, že bezpečnostní opatření jsou dostatečná. Nabídl Azetbur, že pokud se cítí zneklidněna, může provést nějaká soukromá opatření navíc.

Azetbur se nebála smrti. Hluboce se však obávala o osud svého lidu, kdyby ji zabili a ještě by nebyla podepsána mírová smlouva. Proto se kolem sebe rozhlížela se zostřenými smysly. Hudba provázející příchod delegací jí připadala příliš hlučná, barvy příliš zářivé a široký kovový náhrdelník jejího otce ji tížil na krku tak, že měla pocit, že pod jeho vahou upadne.

Vešla delegace Romulanů vedená velvyslancem Nancusem a jeho pobočníkem Pardekem.

Azetbur pomalu putovala pohledem po přítomných: támhle seděl Sarek, otec Spocka, kterému věřila; tam velvyslanec Kamarag; tady plukovník Worf, který se čestně zhostil těžkého úkolu hájit Kirka a McCoye; a vedle něj Kerla, kterého milovala, ale kterému zřejmě nemohla věřit.

Věděla, že Spock jejího otce nezradil. A za noci, kdy nemohla usnout, už ji taky několikrát napadlo: "Co když je Kirk nevinný? Co když ta vražda byla dílem spiknutí, a ne osobní mstou?" Pokud to byla pravda, měla by se bát mnohem víc než dosud.

Prezident Ra-ghoratreie se jí při vši slušnosti zdál směšný, když prohlašoval, že Kirkův útěk nepředstavuje žádný problém. Jestli tomu tak věřil, proč se Azetbur zdálo, že vidí v jeho očích strach?

Hudba dospěla ke konci. Ra-ghoratreie vstal a přistoupil k řečnickému pultu.

"Paní kancléřko, členové diplomatických sborn, vážení hosté. Jménem Spojené federace planet bych vás rád přivítal na planetě Khitomer. Nyní, když už jsme se shromáždili, navrhuji, abychom ukončili ceremonie a přešli rovnou k věci. Paní kancléřko...?" Otočil se k ní s úsměvem.

Azetbur s půvabem vstala. "Souhlasím," řekla, ale neusmála se, když jí shromáždění hosté zatleskali. Konference začala.

* * *

Admirál Cartwright usedl mezi ostatními členy delegace a nasadil výraz zdvořilého zájmu, když si začal prohlížet přítomné.

Ra-ghoratreie začal svůj proslov. "Sešli jsme se tu s velkými nadějemi, s vírou, že odlišné kultury mohou při dobré vůli spolupracovat a žít ve vzájemné toleranci..."

Normálně byl Cartwright netrpělivý, pokud šlo o diplomatické proslovy, ale dnes byl za něj vděčný. Někoho totiž hledal a zatím se mu ho nepodařilo najít. Jen s námahou maskoval nervozitu. Byla to rána, když se spiklenci dozvěděli o Kirkově útoku a účasti Enterprise na jeho vysvobození. A nejhorší ze všeho bylo, že ztratili spojení s poručíkem Valeris. Cartwright se obával, že si Kirk a jeho společníci dali dohromady jednotlivé kousky skládky a jsou na cestě sem. Zkoušel přesvědčit sám sebe, že nemá důvod se znepokojovat. Kirk bude i s Enterprise zastaven mnohem dříve, než se dostane na Khitomer - a nebude mít ani tušení, co ho zničilo, stejně jako ti na Kronosu Jedna.

"Věříme, že s porozuměním a trpělivostí," pokračoval zatím Ra-ghoratreie, "bude možné odstranit to, co nás rozděluje. Rád bych definoval pokrok takto: můžeme-li nějakou věc udělat, neznamená to automaticky, že ji udělat musíme."

Admirál Cartwright se připojil k potlesku, ačkoli s prezidentem vůbec nesouhlasil. Byl kdysi kapitánem na vesmírné lodi, před dlouhou dobou, ještě před Organianskou smlouvou. Ztratil kvůli Klingonům celou posádku. Věděl, čeho jsou schopni, teď i v budoucnosti. Gorkon byl blázen, když si myslel, že se jeho lid chce změnit.

Ra-ghoratreie se na chvíli odmlčel a zahleděl se významně do publika. "Věřím, že odpovědnost za další osud nás všech leží právě na vašich ramenou."

Cartwright na svém místě lehce nadskočil, protože právě zahlédl tvář, kterou hledal: tmavého Klingona s hustým obočím. Natáhl krk a zkoušel s ním očima navázat kontakt. S úlevou si všiml, že se Klingonovi podařilo pronést

ostrahou malý kufřík.

Místnost se otřásala potleskem. Ra-ghoratrei, který ukončil svou řeč, se posadil a pokynul Azetbur. Ta vstala a přistoupila k pultu. Cartwright stěží potlačil úsměv. Skvěle načasováno.

Klingon si pozorně prohlédl přítomné a nakonec pohlédl směrem k admirálovi. Jejich pohledy se setkaly. Cartwright pomalu kývl hlavou a cítil, jak se mu zrychluje tep. Klingon s kufříkem se nenápadně začal přibližovat k pultu.

* * *

Enterprise přešla na impulzní pohon a blížila se ke Khitomeru.

Kirkovi se zdál ten čas nekonečný a napětí na můstku dosáhlo nesnesitelného stupně. Na hlavní obrazovce stále viděli jen prázdné hvězdné pole, nikde ani stopa po nepříteli.

Kirk vstal a přešel k vědeckému stanovišti, kde se Spock věnoval sensorům. Naklonil se k němu a řekl tlumeným hlasem: "Už jsme dostatečně blízko pro přenos paprskem?"

Vulkanec zavrtěl hlavou. Ještě ne. Sensorová sekce 4-2-3-G... sekce 4-2-3-7..."

"Je tam někde venku," řekl Kirk a netrpělivě se ohlédl na obrazovku, na které se právě objevil Khitomer. Tohle bude těžké. Dříve se daly zamaskované lodě odhalit, protože maskovací zařízení vytvářelo prostorový posun. Díky tomu Klingoni ztratili několik válečných ptáků. Pak ale Romulané toto zařízení zdokonalili.

Chekov se otočil od kormidla a v tom pohybu byla naděje. "Ale jestliže jsou zamaskovaní-"

"Pak všechno, co můžeme zachytit, je neutronové záření," dokončil za něj Kirk. "A ve chvíli, kdy se přiblížíme natolik, abychom ho zaznamenali, už z nás bude jen prach." Pohlédl na svého vědeckého důstojníka a doufal, že mu nabídne nějaké řešení.

Spock se narovnal se zamyšleným výrazem. "Kapitáne, možná, že se na to díváme ze špatného úhlu. Naším cílem je dostat se na konferenci. Jejich cílem je zastavit nás."

Kirk zaváhal. "Myslíte tím... udělat ze sebe terč?" Vulkanec neodpověděl, jen se soustředěně díval na kapitána.

Kirk zadržel dech. Spock měl pravdu, jako vždycky. Kromě nadějí vkládaných do Sulua a hypersenzitivních sensorů Excelsioru neměli vůbec nic. Než však Excelsior přiletí, byly šance Enterprise na přežití směšně malé. Kirk pochopil, k čemu je Spock vybízí. Nečekat pasivně na svůj konec, ale jít mu vstříc. Na jednu stranu cítil Kirk jisté ulehčení. Vždycky se bál, že umře osamělý. Myšlenka na smrt tady, na můstku Enterprise a mezi přáteli, mu hrůzu nenaháněla. Ve skutečnosti mu byla milejší než pomyšlení na odchod do důchodu a samotu.

Ovšem smrt jeho přátel, to byla jiná věc. Kirk nemohl rozhodovat za ně. Klid zrcadlící se ve Spockových očích jasně ukázal, že Vulkanec necítí žádnou lítost. Kirk se otočil a střetl se s Uhuřiným pohledem, pak s Chekovovým a naposledy s McCoyovým - a našel v nich jen souhlas a odhodlání.

Chvilí zaváhal, než našel svůj hlas. "Štítý," zavelel. "Bojová pohotovost!" Dotkl se tlačítka na křesle.

"Štítý vztyčeny," hlásil Chekov. Kolem nich začala pulzovat červená světla a rozezněla se siréna.

"Pane Chekove, kupředu. Pouze raketový pohon. Poloviční impulzní rychlost."

Chekovovy prsty se lehce a zkušeně rozběhly po tlačítkách. Oči měl přitom upřené na obrazovku. "Ano, pane. Raketový pohon."

Tápeme jako slepci, pomyslel si Kirk. Díval se na obrazovku a tiše se zeptal: "Uhuro?"

"Nic, kapitáne," odpověděla taky tiše. "Jen ticho. Jestli jsou tady, dávají si pozor, abychom o nich nevěděli."

"Pokud na nás vystřelí," dodal Spock, "mohou to skvěle obhájit. Jsme pirátská loď, která se nebezpečně přiblížila k místu konání životně důležité mezihvězdné konference."

McCoy se vedle Kirka zašklebil. "Děkujeme za příspěvek, Spocku -"

Vtom se loď otřásla a on přepadl dopředu. Z obrazovky vyšlehl oslepující záblesk.

Kirk sevřel rukama opěradla a čekal, až se loď uklidní.

McCoy se postavil na nohy a řekl hořce: "To je ale legrace."

"Kapitáne." Chekov už byl zpátky na svém místě. "Mám se pokusit opětovat palbu?" Posílat torpéda ve směru, odkud přišel výstřel, bylo ztrátou času. Dravec už jistě změnil pozici, zvláště jestli byl jeho velitel tak zkušený, jak si Kirk myslel.

Síla dalšího nárazu ho vyhodila z křesla. Slepě zatápal ve vzduchu po něčem, čeho by se chytil, a bolestivě udeřil čelem do opěradla Chekovova křesla. Srazil přitom pod sebe doktora.

Zvedl se a dopotácel se zpátky do křesla. Podlitiny, která se mu začínala tvořit na čele, si nevšímal. Musel najít nějaký způsob, jak získat čas, než dorazí Excelsior. Instinktivně se obrátil k hlavní obrazovce. Nic. Udeřil pěstí do tlačítka interkomu, ale ani on sám nevěděl, co řekne, dokud to neřekl.

"Scotty, zpětný chod. Směr vzad, poloviční impulzní rychlost. Stáhnout se. Stáhnout se!"

* * *

Chang stál tiše vedle střelce v zelenavém světle stísněného prostoru můstku Dakronh. Díval se, jak se ostřelovaná Enterprise dává na ústup. Dříve Kirkem opovrhoval, protože věřil, že kapitán je zbabělec. Slyšel o něm vyprávět hodně historek. Všechny chválily jeho odvahu. Ale člověk, se kterým se Chang setkal, nebyl válečník. Navíc se ani nepokusil pomstít smrt svého syna. Klingon by pomstil smrt příbuzného za každou cenu. Vyhnout se tomu bylo známkou zbabělosti. Chang také považoval Kirka za nečestného muže. Měl se k nim raději chovat otevřeně nepřátelsky, než se během večere na Enterprise skrývat za diplomatické žvásty.

Ted' ale Chang začal pociťovat nechtěný obdiv. Enterprise se mohla přikrást tajně, ale ona se řítila vstříc smrti otevřeně, jako pravý válečník. A co znamená tahle divná taktika?

Chaug se zamračil a velmi tiše se zeptal svého kormidelníka: "Co to dělají?"

Klingon pokrčil rameny. Chang do něj šťouchl, aby se vydal za Enterprise. Pak se náhle s porozuměním usmál.

Enterprise se dala na ústup, jako by odhalila, kde číhá nebezpečí. Kirk ho chtěl přechytračit a získat čas. Ale proč? Od

koho by mohl očekávat pomoc? Posádka Dakronh se nemusela nikoho bát.

Changův úsměv se rozšířil. Nechá Kirka, ať hraje tu svou hru. Dá mu čas. Neměl naspěch, nemusel Enterprise zničit hned. Ve skutečnosti by ho to ani nebavilo. Kirk měl právo poznat svého protivníka.

Dal znamení kormidelníkovi a Dakronh se začal přibližovat k Enterprise.

13. KAPITOLA

"Na co čeká?" mumlal si Kirk napjatě s očima upřenýma na hlavní obrazovku, kde viděl jen prázdný vesmír. Naděje, že Excelsior dorazí včas, se pomalu rozplývala. To ticho jim ale všem drásalo nervy.

"Asi zjišťují, proč jsme se dali na ústup. Možná se bojí, že jsme je zaměřili," odpověděl mu tiše Spock.

V tu chvíli Kirk nadskočil leknutím, protože se z interkomu náhle ozval Changův hrubý hlas: "Zdravím vás, Kirku."

Kapitán vrhl rychlý pohled na neúčinnou obrazovku. "Changu!"

Klingon posměšně pokračoval: "Dostalo se vám cti, kapitáne. Máte příležitost bojovat jako válečník proti válečníkovi, nebude to tak lepší? A víte, co to znamená? Nebude žádná mírová smlouva. 'Zas do průlomu, draží přátelé...'"

Před Gorkonovou smrtí, pomyslel si Kirk zahanbeně, bych s ním souhlasil. Podíval se na Uhuru, ale ta zavrtěla hlavou. Žádná šance zaměřit klingonskou loď.

Kirk praštil pěstí do tlačítka interkomu. "Tohle už není naše doba, Changu. Historie se nezastaví kvůli nám dvěma."

Klingon neodpověděl. Kirk napjal svaly a připravil se na další výstřel. "Changu?"

"To je právě důkaz, že prozřetelnost naše cíle mění, Kirku, 'ať člověk co chce míní...'"

Na obrazovce se objevil záblesk směřující k Enterprise.

"Blíží se," hlásil Chekov rozčileně zlomek vteřiny předtím, než se loď rozechvěla pod dalším úderem. Kirkovi se podařilo udržet ve velitelském křesle. Z interkomu se ozval Scottův nařikavý hlas. "Už to dlouho nevydržíme, kapitáne!" Inženýr zmlkl. Zřejmě měl spoustu práce a nezbýval mu čas na další stížnosti.

Kirk drtil tiše mezi zuby, aby ho Chang nemohl zaslechnout: "Sulu, kde, k čertu, jste?"

„A především, Kirku," ozval se Chang sametově, "sám sobě zůstaň věrný."

Enterprise se znovu otřásla.

* * *

Excelsior vibroval, jako by se měl rozpadnout na kousky. Sulu se snažil udržet zuby u sebe, aby mu necvakaly. Pod ním se třásko velitelské křeslo.

Hlavní inženýrka právě končila svůj žalostný nářek do interkomu. Její tón - ačkoli byla napůl Ukrajinka a napůl Bengálka a její přízvuk se nepodobal ničemu, co Sulu do té doby slyšel - mu silně připomněl Montgomeryho Scotta a jeho nářky za podobných okolností.

Sulu inženýrce poděkoval za snahu, přerušil hovor a otočil se ke kormidelníkovi. "Už jsme v dosahu?"

"Ještě ne, kapitáne," odpověděl Lojur a ani nespustil tmavé oči z obrazovky.

"Tak honem! Musíme si pospíšet!" vykřikl Sulu. Kirk už musel být s Enterprise u Khitomeru a každá vteřina zpoždění mohla znamenat, že po svém přiletu najdou už jen hořící vrak a konferenci v troskách. "Zvyšte rychlost."

Lojur se zděšeně otočil. "Rozletíme se na kusy!"

"Tak se rozletíme!" vyštěkl Sulu netrpělivě.

Lojur mu s očima rozšířenýma strachy vyhověl.

* * *

Admirál Cartwright pozoroval Klingona, jak se obratně pohybuje mezi přítomnými a snaží se vypadat naprosto nenápadně. Nikdo si ho nevšiml, všichni pozorně sledovali Azetbur.

"...mnoho lidí spekulovalo o pohnutkách mého otce." Azetbur položila jemnou, ale silnou ruku na řečnický pult.

"Někteří o něm tvrdili, že je idealista a má nereálné představy. Jiní ho nazývali pragmatickým technokratem, který se snaží za dané situace udělat to nejlepší."

Odmlčela se a podívala se přes hlavy posluchačů do dálky. "Ani velcí muži nebývají dokonalí. Pravdou je, že můj otec byl obojí: praktik i idealista. Kdyby nedošlo k výbuchu na Praxis, zřejmě by se jeho idealismus nikdy nedostal ke slovu. Jsme hrdá rasa. A nyní jsme zde, protože si svou hrdost chceme zachovat." Její výraz ještě zvažněl. "Jestliže nemůžeme válčit... je nutné, abychom usilovali o mír."

Cartwright poslouchal a i jeho, stejně jako ostatní, upoutalo její kouzlo. Vlastně proti ní osobně nic neměl, dokonce se mu zdála docela přitažlivá na to, že byla Klingonka. Měla v sobě jakousi vrozenou důstojnost, kterou podle něj většina Klingonů postrádala. Litoval ji, že musí zemřít, ale bylo to pro dobrou věc.

Cartwright se zavrtěl na sedadle a všiml si, že Klingon už zaujal vhodnou pozici.

* * *

Kirk sledoval na obrazovce, jak se k nim blíží další fotonové torpédo.

"Vpřed na plný impuls," houkl na Chekova. Torpédo je minulo jen o vlasek.

Kirk se smutně usmál, ale nebyl čas na odpočinek. Po Excelsioru stále ani stopa. Možná ho Klingoni zničili hned, jak pronikl do jejich prostoru, ale Kirk o tom pochyboval. Znal tu loď i jejího kapitána.

Z interkomu se znovu ozval Changův posměšný hlas. "'Máte-li slzy, chystejte je teď.'"

Dával jim trochu času, ale bylo jisté, že už zbývají jenom vteřiny. Zoufalý Kirk se otočil k Uhuře a Chang k tomu deklamoval: "Jak dlouho člověk leží ve vesmíru, než shnije?"

"Zachyťte, odkud mluví," zamumlal Spock.

Ale Uhura zavrtěla hlavou. "Pohybují se moc rychle, nejde to."

"Slavnosti skončily', Kirku."

Kirk se zamračil.

"Co teplota?" zeptala se Uhura s nadějí v hlase.

"V rozumné vzdálenosti nic. Nemůžeme je zachytit žádným typem senzoru."

"Škoda, že je nemůžeme vyčlenit," ušklíbl se McCoy.

Chekov se k nim otočil s rezignovaným výrazem. "Ve vesmíru vás podle potu nikdo nenajde."

Přes hlavní interkom zatím pokračoval Changův dramatický přednes. Kirk si i přes beznadějnou situaci uvědomil, že tenhle Klingon by mohl docela slušně hrát Shakespeara.

"Zda je to ducha důstojnější snášet střely a šípy rozkacené sudby, či proti moři běd se chopit zbraně..."

"Škoda, že k vybavení vesmírných lodí nepatří i psi," mumlal si Kirk a sevřel oběma rukama opěradla, protože Enterprise zasáhlo další torpédo. Ze stropu začala unikat pára, protože poslední zásah narušil těsnění ventilace a zvlhčovačů. Kapitán potřásl hlavou. Věděl, že systém podpory života se brzy zhroutí.

Spock plynule navázal: "Nevěřím, že Hvězdná flotila mohla předvídat naše současné potíže."

Uhura skepticky sevřela rty. "Možná bychom jim mohli napsat dopis."

"To si budeme muset pospíšet," ozval se z Uhuřina pultu Scottův hlas.

Lod' se roztancovala po dalším těžkém zásahu.

Kirk se udržel na místě a pozoroval Spocka. Všiml si, že se Spock zamračil a přivřel oči se zamyšleným výrazem, který kapitán dobře znal. Možná ho něco napadlo.

"Nemá Klingon rukou, ústrojův... náklonností, vášní?" pokračoval Chang. „Bodnete-li nás, zdaž nekrvácíme? - lechtáte-li nás, zdaž se nesmějeme? - a ukřivdíte-li nám, zdaž nemáme se mstít?"

"Kapitáne," ozval se Spock. "Senzory hlásí nepatrné stopy plazmy."

Kirk se k němu otočil. McCoy zachytil Vulkancův výraz a nahnul se dopředu, aby slyšel.

"Pro impulzní pohon," řekl jim Spock tiše, aby je nikdo na klingonské lodi nemohl slyšet, "potřebuje jejich lod' stejné palivo jako jiné lodě. Nevím, jak mu říkají Klingoni, ale pro nás je to plazma neboli ionizovaný plyn. Obrovské zatížení, které na jejich lod' klade současné použití maskovacího zařízení a zbraní, nemůže zůstat úplně bez následků. Možná musí těsně před výstřelem oslabit maskovací pole -"

"A to by vysvětlovalo ty stopy plazmy," dokončil za něj Kirk.

"Přesně tak. Nedokáží úplně zamaskovat odpadní produkty ze svých impulzních motorů. Ale přesné zaměření, to bude problém."

Kirk se usmál. "A co přenosné zařízení pro analýzu atmosféry ve vědecké laboratoři...?"

Spock přikývl. Doktor tčkal vytřeštěnými očima z Vulkanec na kapitána a zpět. "Pokud je to tak," řekl nakonec potěšeně, "bude to úkol pro odborníka, jenže myslím, že Scotty má teď plně ruce práce ve strojně." Vyrázil k výtahu. "Jdu na operační sál, připravte torpédo."

Spock pohlédl na kapitána a po jeho souhlasném přikývnutí se připojil k McCoyovi. "Nepotřebujete asistenta, doktore?"

McCoy po něm střelil zlomyslným pohledem. "Fascinující..."

Vešli do výtahu právě ve chvíli, kdy do lodi narazilo další torpédo.

Kirk se s novou nadějí podíval na obrazovku. Jestli dokáží ještě chvíli odolat palbě, mají šanci přežít. "Pane Chekove, pomalu kupředu, čtvrtina impulzní rychlosti."

"Rozkaz, pane," odpověděl Chekov.

* * *

Poprvé v životě, když teď pospíchal vedle Spocka k vědecké laboratoři, zažil McCoy pocit rozjařenosti, který lidé mívají v život ohrožujících situacích. Normálně by byl strašně vyčerpán bez ohledu na to, kolikrát už stál tvář v tvář smrti. Většinou nebyl v takové situaci úplně k použití. Ale teď vnímal jen radost nad tím, že může přispět k záchraně lodi a zvrátit nepřízeň osudu. Možná je to tím, že je to jeho poslední cesta, řekl si v duchu. Bylo to zvláštní. Měl by se těšit na odpočinek, na všechn ten volný čas, který využije jen podle svých představ. Na Rura Penthe, když byl přesvědčený, že zemře, mu pomyšlení na dobu, kterou mohl strávit s Joannou a vnoučaty, vhnělo slzy do očí. Byl už přece tak unavený skoky po Galaxii a riskováním života pro Hvězdnou flotilu...

Ale když se teď díval na Spocka vedle sebe, znovu v něm ožilo odhodlání dokázat nemožné. Prožil se Spockem spojení v životě... i ve smrti. Sdíleli svoje vědomí a doktor věděl, že v celé Galaxii není nikdo, kdo by ho znal lépe než tenhle Vulkanec - ani Kirk ani jeho vlastní dcera.

McCoy zamrkal a odkašlal si. Vešli do vědecké laboratoře a Spock rychle vyhledal potřebné zařízení. Měl stále skvělou paměť a rychlé pohyby i za celé ty roky, co ho McCoy znal, Vulkanec téměř nezestárl. Přestože doktor i kapitán už pořádně zešedivěli, ve Vulkancových vlasech se nedal najít ani jediný stříbrný vlas.

K čemu ale Spockovi bude dalších sto let života, když ztratí všechny své přátele? přemýšlel doktor. K čertu, to má z toho, že se pořád motá kolem nás, lidí.

Spock popadl jeden z těžkých senzorů a zvedl ho, jako by to bylo pírkó. Senzor byl velký a špatně se s ním manipulovalo. McCoy chytil druhý konec, aby ho vyvážil, ale Spock nesl celou váhu sám.

Doktorovi vzrušením bušilo srdce. Necítil žádný strach, jen čiré potěšení z toho, že je se Spockem na palubě Enterprise a znovu spolupracuje při záchraně vesmíru. Chtěl, aby tahle chvíle nikdy neskončila - nebo aby skončila náhlou smrtí. Pak by bylo všechno v pořádku.

Už se nedivil Kirkovi, který kdysi přísahal, že se Enterprise nikdy nevzdá.

"Spocku," vydechl těžce, když se pod tíhou senzoru potáceli chodbou. "Vím, že mi to nebudete věřit, ale... nenechal

bych si tohle ujít."

Vulkanec se na něj podíval a McCoyovi se zdálo, že zahlédl v jeho očích stopu smutku. Pak Spock zvedl obočí. "Jsem přesvědčen, že nemyslíte právě tuto chvíli."

McCoy popuzeně zasténal. "Vsadím se, že vy byste se radši válel v posteli."

Spockovo obočí vyšplhalo ještě výš. "Nevidím žádný užitek v tom válet se v posteli, doktore. Vulkauci při spánku leží."

McCoy na něj chvíli zíral, než mu došlo, že mu Spock neporozuměl. No jasně, vybuchl málem, ta vaše zatracená přesnost.

A pak si všiml záblesku ve Vulkancových očích.

"Spocku," řekl užasle, "vy jste si ze mě vystřelil."

"My při spánku opravdu ležíme," opakoval Spock s kamennou tváří, ale bylo jasné, že žertuje.

Chodba se divoce naklonila k jedné straně. Váha senzoru se přenesla na McCoye a málem ho srazila k zemi.

Z hlavního interkomu se ozval Changův hlas: "Však stálý jsem jak hvězda severní."

"Dal bych nevímco za to," řekl McCoy, když Spock nazdvihl a vyrovnal senzor, "kdyby držel zobák!"

Kirk s vážnou tváří poslouchal, co mu Scott hlásí přes interkom. "Kapitáne, dělám, co můžu, ale štíty slábnou."

"Hlášení škod," řekl Kirk s očima stále upřenými na hlavní obrazovku.

"Poškození primárního trupu," hlásila Uhura vyrovnaným hlasem. "Dojde k jeho proražení, jestli -"

Náhle zmlkla. Chvíli poslouchala a pak se otočila ke kapitánovi, který zaslechl v jejím hlase úlevu. "Kapitáne, zpráva od kapitána Sulua: Kavalerie právě dorazila!"

A vzápětí se na hlavní obrazovce objevil elegantní tvar Excelsioru.

Vzápětí se ozval Chang: "Tak...Zvěř zasažena jest, nuž mužně dál..."

Na obrazovce sledovali, jak se k Excelsioru blíží torpédo a neškodně exploduje na jeho štítech.

"V těch krajích vzkřikne hlasem vladařským: 'Vražda!' a feny války odpoutá'."

Kirk vyslal v duchu k Suluovi dík a nahlas zavelel: "Vydržte, pane Scotte. Připravit k palbě." Zmáčkl jiné tlačítko. "Kostro?"

* * *

Spock kalibroval senzor iontů a McCoy horečně pracoval na otevření přední části torpéda. Loď se otřásla pod dalším nárazem.

"Kostro?" ozval se Kirkův hlas. "Už jsi hotov s mým torpédem?"

"Že jsem radši nedržel klapačku," zabrblal doktor.

Spock dokončil svou práci, zvedl hlavu a všiml si, že doktora opouští počáteční vyrovnanost. McCoy už to skoro měl, ale díky nervozitě si počínal dost neobratně.

Spock zvolil konejšivý tón. "Uklidněte se, doktore. Už jsme téměř hotovi."

McCoy se usmál a přikývl. Během několika vteřin dokončil otvor. Spock zvedl senzor a doktor ho navigoval, aby umístil přístroj na správné místo.

Spock musel v duchu připustit, že je zajímavé, jak se mu s tímto mužem dobře pracuje. Rozuměl mu lépe než kterémukoli Vulkanci. Taký si uvědomil, že na jednu stranu měla Valeris pravdu. On, Spock, pracoval nyní na zničení Klingona stejně, jako to udělala ona. Chystal se zabít v naději, že přinese mír. Ale on se chystal zničit vraha. Ona zabíjela ve jménu války, on v zájmu míru. Nepotřeboval se ptát sám sebe, co je logičtější.

McCoy naposledy upravil polohu senzoru a s uspokojením vzhlédl. "Děkuji, sestro. Jíme, je to hotové. Nabijte a palte!"

Uskočili se Spockem z cesty, když se torpédo dalo do pohybu. McCoy se ušklíbl. "Škoda, že odcházím na odpočinek právě teď, když mám pocit, že vám začínám rozumět, Spocku."

Spock se uvnitř usmál. "A to muselo dojít k -"

Otřes z další exploze je oba srazil na podlahu.

* * *

Kirka to na můstku vyhodilo z křesla. Vyskočil okamžitě na nohy a nevšímal si modřin. Věděl, že tenhle zásah byl ze všech nejhorší, což mohlo znamenat, že štíty definitivně selhaly.

"Uhuro?" vydechl těžce a otočil se k jejímu stanovišti.

Její křeslo bylo prázdné. Po chvíli spatřil stíhlou ruku, jak uchopila okraj sedadla. Kirk k ní doklopýtal a pomohl jí zpátky do křesla. Zhluboka se nadechla a kývla hlavou na znamení díku.

"Kapitáne," ozval se Chekov, když Kirk spěchal zpátky na své místo. Kormidelník seděl na svém stanovišti a jeho tón nevěstil nic dobrého. "Štíty se zhroutily, pane!" Čekal na kapitánův povel.

Kirk neváhal ani vteřinu. "Palte."

Chekov zmáčkl tlačítko ještě dřív, než to Kirk dořekl.

Na obrazovce před nimi se objevilo torpédo. A tentokrát ho opravdu vystřelila Enterprise. Všichni zatajili dech a sledovali, jak se váhavě pohybuje po klikaté dráze. Až do poslední vteřiny nebudou vědět, jestli ta zatracená věc vůbec funguje.

* * *

Chaug se na palubě Dakronh usmál nad Kirkovým žalostným pokusem vypálit naslepo. Neměli šanci. Neviděl žádný důvod, proč by Dakronh měl zdvihat štíty. Zbytečně by to odčerpávalo energii. Pokud by si vůbec měl připustit nějakou starost, týkala by se Excelsioru, který přispěchal Kirkovi na pomoc. Ale ani to nebyl důvod ke znepokojení. Excelsior byl sice rychlejší a měl silnější štíty, ale stejně neměl proti jeho lodi šanci. Chtělo to jen trochu trpělivosti a vynalézavosti. Chang měl obojí.

Proti své vůli také cítil vzrůstající obdiv k těmto lidem, kteří tak statečně čelili beznadějně situaci. Musel si vážit kapitána Excelsioru který přiletěl na pomoc svému bývalému veliteli v tak nebezpečné situaci. A stejně tak obdivoval Kirkovu neústupnost a snahu získat čas - kterou dokazovalo i vypuštění nezaměřeného torpéda. Byla to pro Klingona čest utkat se s takovými soupeři.

A tak Chang s jejich zničením nijak nespěchal. Mohl jim dopřát pocit bitvy, když o něj tak stáli. A když torpédo začalo dovádět a kroužit prostorem, Chang uznale zamlaskal. Kirk byl opravdu zábavný protivník.

Torpédo dokončilo poslední obrát a zamířilo přímo k Dakronh.

Chang zvedl obočí a nevěřicně zavrčel. Tohle přece nebylo možné. Dakronh se nedal zaměřit. Ta zbraň se jistě brzy vrátí ke svému bláznivému skotačení...

Střelec se rozčileně obrátil k Changovi. "Generále, míří přímo na nás!"

"Tak mu uhněte," zavelel Chang s nechutí, ačkoli cítil, jak se mu zrychlil tep. "Impulzní pohon."

Kormidelník poslechl. Střelec slyšitelně vydechl úlevou, když Dakronh uhnul blížícímu se torpédu z cesty.

Torpédo se zastavilo. Zakroužilo, pak se otočilo a vydalo se za Dakronh.

Chang na něj nevěřicně zíral.

"Generále, pronásleduje nás!" vykřikl střelec.

"...nebo nebýt," zašeptal Chang s pohledem upřeným na obrazovku. Ta slova pro ně znamenala rozsudek smrti. Ve chvíli, kdy znovu otevřel ústa, aby dal rozkaz zvednout štíty, už bylo příliš pozdě.

* * *

Sulu a jeho posádka zajásali, když viděli, jak Enterprise zasadila klingonské lodi přímý zásah. Na obrazovce se na okamžik objevil Dakronh, žhnoucí a snažící se udržet pozici.

"Zamířit do centra exploze a pal!" zavelel Sulu. V koutku mysli se otřásl nad trestuhodnou nedbalostí velitele Klingonů. Dravec vůbec nezdvihl štíty.

* * *

"Zvednout štíty!" zařval Chang, když se Dakronh otřásl pod druhým zásahem.

Kormidelník zaječel a zvedl ruce z pultu, ze kterého sršely jiskry. Mústek se zaplnil štiplavým kouřem.

"Nejde to!" křičel do toho chaosu střelec. "Neudržíme je!"

"Jsme ještě maskováni? Můžeme se pohnout?"

"Ano. Máme impulzní pohon."

Chang poulil slzící oči na obrazovku, kde právě viděl, jak Enterprise a Excelsior zaujímají pozice a uzavírají spolu s Dakronh smrtící trojúhelník.

Nemohl si stěžovat na osud. Podlehnout protivníkovi, jako je Kirk, nebyla žádná hanba. Chang zavřel oči a usmál se, když obě lodě zahájily palbu. Mústek okolo něj se rozpadl.

* * *

Klingon, kterého admirál Cartwright sledoval, se usadil ve vyvýšeném prázdném a proskleném výklenku s výhledem na řečnický pult. Tam mohl zůstat skrytý před zraky přítomných až do poslední chvíle před útokem. Posadil se, otevřel zavazadlo a začal sestavovat zbraň, která byla vyrobena speciálně pro tuto příležitost. Senzory ostrahy považovaly její jednotlivé součásti za neškodné předměty, a tak prošel kontrolou bez potíží.

Sestavený phaser byla smrtící zbraň se čtyřnásobným rozptylem a dvojnásobnou přesností než běžné vybavení Hvězdné flotily. Klingon dokončil přípravu, zvedl zbraň a zamířil na protější zeď. Po seřízení zbraň zase sklonil.

Nikdy předtím nikoho nezabil ze zálohy. Sloužil ale jako zbrojní důstojník na hlídkové lodi poblíž klingonské hranice s Federací. Viděl umírat své přátele a to mu stačilo. Jeho ruce se ani nezachvěly.

Dole pod ním členové delegací tleskali na závěr Azetbuřiny řeči. Vrah si stoupl, zamířil a držel kancléřku na mušce. Pak se usmál, protože se k ní připojil i prezident Ra-ghoratrei. Když k těm dvěma přistoupil ještě admirál Smillie, Klingon položil prst na spoušť. Stačilo už jen lehce stisknout...

* * *

Kirk se zhmotnil uprostřed zástupu lidí a vrhl se přímo k řečnickému pultu, u kterého stáli Azetbur, Ra-ghoratrei a Smillie. Dral se davem s odkrytými zády. Nikdo ho nejistil. Napůl očekával, že ho každým okamžikem zasáhne výstřel z phaseru. Mohl po něm vystřelit kdokoli: spiklenec, strážce nebo někdo z Klingonů... ale nebyl čas se bát. Mohl jen důvěřovat posádce, která ho následovala.

"Pane prezidente!" vykřikl Kirk.

Prezident Ra-ghoratrei sebou trhl a zíral na něj v naprostém šoku. Perfektní cíl, pomyslel si Kirk. Tři mocní lidé na jednom místě. Prolomil kruh strážných, prodral se k pultu a srazil Ra-ghoratreie k zemi. Současně zaznamenal dvě věci: zmatek ve tváři Azetbur a spalující žár výstřelu z phaseru několik milimetrů nad svými zády.

V místnosti vypukla panika. Většina přítomných se snažila dostat do bezpečí. Kirk vzhledl, když zazněl rozhořčený hlas admirála Cartwrighta: "Spoutejte toho muže!"

Dav se rozevřel a objevil se Spock, který se postavil přímo před Cartwrighta. Kirk ho nikdy neslyšel mluvit tak ledovým tónem, jako když řekl: "Spoutejte se sám, admirále."

Ustoupil a za ním se objevila bleďá, ale smířená Valeris s pouty na rukou. McCoy, který stál vedle ní, se zuřivě podíval na Cartwrighta. "Máme její plné doznání!"

Všichni sebou trhli, když zazněl výstřel z phaseru. Kirk zvedl oči ve směru Scottova výstřelu k prosklenému výklenku, kde se skrýval vrah. Ten v té chvíli vykřikl, chytil se za tvář, kam ho zasáhl Scottův výstřel, a propadl sklem do davu pod sebou, který se rychle rozptýlil.

Cartwright, velvyslanec Nancus a hrstka důstojníků se rozprchli do všech stran. Stihl se objevit právě včas, aby některé z nich zastavil. Na jiném konci místnosti odvedl svůj kus práce McCoy za účinné pomoci, jak si Kirk s

potěšením všiml, generála Kerly.

Ra-ghoratrei a Azetbur stáli hustě obklopeni strážemi. Prezident Federace stále nevěřicně pozoroval Kirka. Azetbur řekla ledovým tónem: "Řekne mi někdo, co se to tu děje?"

Kirk pomalu zvedl ruce, aby ukázal, že nezamýšlí nic zlého, a slabě se usmál na nedůvěřivé strážce. "Jde o budoucnost, paní kancléřko. Někteří z přítomných si myslí, že tahle budoucnost znamená konec historie." Odmlčel se a vyhledal pohledem romulanského velvyslance Nancluse, nyní střezného členy posádky Enterprise "Ale my si myslíme, že ještě nepřišel ten správný čas."

Obrátil se k Azetbur. "Váš otec citoval Hamleta. Nazval budoucnost 'neobjevenou zemí'."

Počkal chvíli, až se k nim připojí Spock s Valeris.

"Vždy jsem předpokládal, že Hamlet mluvil o smrti," řekl Spock.

Kirk přikývl. "Gorkon doufal, že 'neobjevená země' by mohla znamenat i něco jiného - jiný způsob života. Někteří z nás se ale změn bojí." Zaváhal. "Vím to, sám jsem to zažil." Otočil hlavu a setkal se s pohledem Valeris. "Existuje jedno staré pozemské přísloví: ber věci, jaké jsou."

Vulkanka sklopila oči a Kirkovi se zdálo, i když to bylo nepravděpodobné, že v nich zahlédl slzy.

Znovu se otočil k Azetbur. "Smrt vašeho otce mi pomohla pochopit, že se mýlím. Přišel jsem, abych vydal spravedlnosti skutečné viníky a ujistil se, že jeho smrt nebyla zbytečná, že mírová konference pokračuje." Ztišil hlas. "Vulkanci mají takové rčení: truchlím s vámi..."

Azetbur se chvíli tvářila zmateně a pak se její tvář pomalu rozzářila. Kirkovi se zdálo, že nikdy neviděl krásnější ženu - mezi Klingony, Vulkanci, Romulany ani lidmi.

"Napravil jste otcovu smrt," řekla mu Azetbur tiše.

Kirkovi se málem zlomil hlas. "Napravila jste smrt mého syna."

Později nevěděl, kdo se koho dotkl první. Ani na tom nezáleželo. Objali se ve společném zármutku i radosti a ani nevnímali jásot kolem sebe.

EPILOG

Na konci dne, po úspěšných jednáních na Khitomeru, propustila Azetbur s pocitem úlevy strážce, protože už se nemusela bát o svůj život. Pak se vydala k hostinskému pokoji, kde byl ubytován Kerla. Když vešla, ustoupil zpět se zdvořilým výrazem. Vycítila, že je opatrný, ale nezlobí se. Zůstala stát u dveří a odhodlala se k řeči.

"Generál Chang je mrtvý," řekla. "Ra-ghoratrei a já jsme si promluvili s Kirkem. Ukázalo se, že Chang se spojil s admirálem Cartwrightem, velvyslancem Nanclusem a několika dalšími, aby nás dohnali k válce."

"Chang," opakoval Kerla tiše a díval se na ni nechápavě. "Ale on byl bojovník a přísahal tobě i tvému otci věrnost."

"Byl to lhář," řekla Azetbur. "Ne všichni válečníci vědí, co je čest. Nechal mě naživu a staral se o moji bezpečnost, protože potřeboval, aby se uskutečnila konference. Chtěli zavraždit i Ra-ghoratreie. Pokud by zabili nejvyšší představitele Federace i Klingonské říše, určitě by došlo k válce."

Kerla nevěřicně potřásl hlavou. "Tak to spiklenci na palubě Enterprise zorganizovali ten útok na Kronos Jedna?"

"Ne. To byla Changova akce. Použil nový prototyp lodí, který umožňoval střílet bez odmaskování. Byl na té lodi, když napadla Enterprise, a zahynul s ní." Azetbur chvíli mlčela. "Ze smrti mého otce může být stejně obviněna Federace, Romulani i Klingonská říše. Bylo to společné dílo."

"A navíc," ztišila hlas, "jsem věřila Changovi, když mi tvrdil, že pracuješ proti mně a mému otci."

Kerla ztuhl. "Chang ti říkal -"

Nenechala ho domluvit. "Když otec zemřel, bála jsem se, že se chceš mým prostřednictvím dostat k moci. Že po mně toužíš jen proto, že budu kancléřkou. Mýlila jsem se." Přistoupila k němu, položila mu ruku na prsa a ulevilo se jí, když se neodtáhl. "Měla jsem ti věřit. Měl jsi pravdu. Je mi líto, že jsem tě poslala pryč."

Cítila jeho váhání, když v něm úleva bojovala se vztekem. Pak řekl tiše. "Doufám, že teď už o mně nepochybuješ, Zeto?"

Uchopila ho za zápěstí a přitiskla si jeho ruku na tvář. Usmál se, až mu bílé zuby zazářily ve snědé tváři. Pak ale znovu zaváhal.

Azetbur se zamračila. "Co se děje?"

Kerla rychle vydechl. "Říkala jsi, že ta loď byla jen jedna? Nedocenitelná zbraň, pokud by pracovala pro Říši."

Rozhořčeně sebou trhla, pustila jeho ruku a chystala se na něj zakřičet, když ji zastavil jeho smích.

"Jen na obranu, samozřejmě. Nikdy neudělej tu chybu, Zeto, že bys uvěřila Federaci nebo Romulanům."

"Rozumím," řekla pomalu Azetbur. "Potřebuji jako poradce válečníka."

"Mohu vám poradit i v mnoha dalších věcech, má paní," řekl uličnický a se smíchem šiji přitáhl k sobě.

* * *

Nikým konečně neohrožovaná Enterprise se vznášela na oběžné dráze kolem Khitomeru. Kirk na můstku se nemohl odhodlat vydat rozkaz k návratu domů. Ještě ne, když tu byli všichni jeho přátelé pohromadě. Putoval pohledem od jednoho k druhému. Spock, McCoy, Uhura, Chekov, Scotty - snažil se uložit si ten obrázek hluboko do paměti. Pouze jedno místo vypadalo opuštěné - u kormidla, kde dříve sedával Sulu, a po něm Valeris.

Uhura seděla zády ke svému stanovišti a také pozorovala prázdné místo vedle Chekova. Jeho poslední uživatelka nyní čekala ve vězení na transport na Zemi. Až se vrátí domů, půjde spolu s ostatními spiklenci před válečný soud.

Vzhledem k pomoci, kterou Enterprise poskytla při odhalení spiknutí, bylo obvinění proti Spockovi a posádce za

neuposlechnutí rozkazu a narušení klingonského prostoru staženo. Stejně tak bylo staženo i obvinění proti kapitánovi Excelsioru a jeho posádce.

Zároveň s touto zprávou došla i informace o uzdravení Carol Marcusové. Ohromná vzdálenost mezi Khitomerem a Hvězdnou základnou 23 neumožňovala přímé spojení, ale Kirk konečně věděl, že ji neztratil.

Uhura za ním prudce vydechla. Kirk se otočil a spatřil, jak pevně svírá rukama pult.

"Klidně mě mohli zavřít taky. Cítila jsem to samé jako poručík Valeris," řekla zachmuřeně.

To my všichni, pomyslel si Kirk, kromě Spocka. Pohlédl na svého prvního důstojníka. Uvědomoval si, jak hluboce musely poslední události Vulkance zasáhnout. Ale Spock se tvářil klidně. Pouze zvedl obočí a řekl směrem k Uhuře: "Ale vy jste se nepřidala ke spiknutí."

McCoy poznamenal ze svého místa vedle kapitána: "Lidi nechodí do vězení za to, co si myslí."

"Kdyby to tak bylo," řekl Chekov a otočil se k nim, "byli bychom tam všichni." Podíval se zamyšleně na Kirka. "Jak jim můžeme věřit?"

To byla těžká otázka. Kdo mohl vědět, kolik dalších Changů existuje v Klingonské říši a jestli nad nimi takoví jako Gorkon a Azetbur dokáží zvítězit?

Současně ale Kirk věděl to, co Spock: mír byla jediná logická volba.

"Všechno, co můžu říct, pane Chekove, je..." Kirk zaváhal, dokud nezachytil Spockův pohled, "...že jediný způsob, jak zjistit, jestli je někdo důvěryhodný -"

"...je věřit mu," dokončil Spock a náhle Kirka k jeho úžasu obdařil prchavým náznakem úsměvu.

"Kapitáne Kirku." Na hlavní obrazovce se objevil Sulu.

Kirk se otočil s úsměvem na rtech. "Zde." Potěšeně se na Suluu zadíval. Nakonec tu s ním tedy byli všichni jeho nejbližší přátelé. "Za mě i za posádku Enterprise přijměte náš dík, kapitáne Sulu."

Suluova široká tvář se rozsvítila úsměvem. "Bylo mi potěšením vidět vás zase v akci, kapitáne."

Sulu zmizel a nahradil ho pohled na Excelsior, který nasadil nadsvětelnou rychlost a zmizel z dohledu. Kirk se za ním díval s pocitem ztráty a lítosti.

"Můj bože," vydechl McCoy a upřeně se díval na obrazovku. "To je ale velká loď."

Scott, který si před lety ze Suluu kvůli Excelsioru nemilosrdně utahoval, nasadil výraz upřímného obdivu. "Ne zas tak velká, jako její kapitán, řek' bych."

"Je čas vyrazit." Kirk si bezděčně protáhl unavené svaly, protože myšlenka na návrat domů nebyla jeho jedinou bolestí. Se stejným zoufalstvím, jako když si myslel, že ztratí Carol, si teď uvědomil, že si svůj život bez téhle lodi a její posádky nedokáže představit. "Tak jsme zase jednou zachránili civilizaci, jak už je naším údělem."

McCoy vydal sarkastický zvuk. "A ta dobrá zpráva je, že nás za to nezavřou."

"Kapitáne..."

Kirk zaznamenal v Uhuřině hlase rozčilení a otočil se k ní.

"Dostali jsme zprávu z velitelství Hvězdné flotily, pane." Zamračila se a s rostoucím rozhořčením řekla: "Máme se ihned vrátit domů k uvolnění ze služby!"

Kirk na ni zíral a nemohl se odhodlat vydat rozkaz; kolem se rozhostilo naprosté ticho. Všechny oči byly upřeny na něj.

Nakonec promluvil Spock, jasně a zřetelně. "Kdybych byl člověk... řekl bych jim, ať jdou k čertu."

McCoy k němu rychle otočil hlavu a obdařil ho překvapeným, ale potěšeným úsměvem. Kirk a ostatní se dali do smíchu.

Chekov se obrátil na Kirka tónem, ve kterém se jasně zrcadlil Spockův pocit: "Jaký kurz, kapitáne?"

Kirk se zahleděl na vesmír plný hvězd na obrazovce.

"Druhá hvězda zprava a přímo k ní až do rána."

Nepokořená Enterprise vyrazila napříč klingonským prostorem.

Kapitánův deník, USS Enterprise hvězdné datum 9529.1:

Toto je poslední plavba vesmírné lodi Enterprise pod mým velením. Tato loď i její historie bude brzy nahrazena novou generací. Jim a jejich potomkům svěťujeme naši budoucnost. Budou pokračovat ve výpravách, které jsme započali, v objevování všech neobjevených zemí a neohroženě vstupovat tam, kam ještě žádný člověk... kam ještě nikdo předtím nevskočil.

KONEC

Digitalizácia a oprava: Davis